

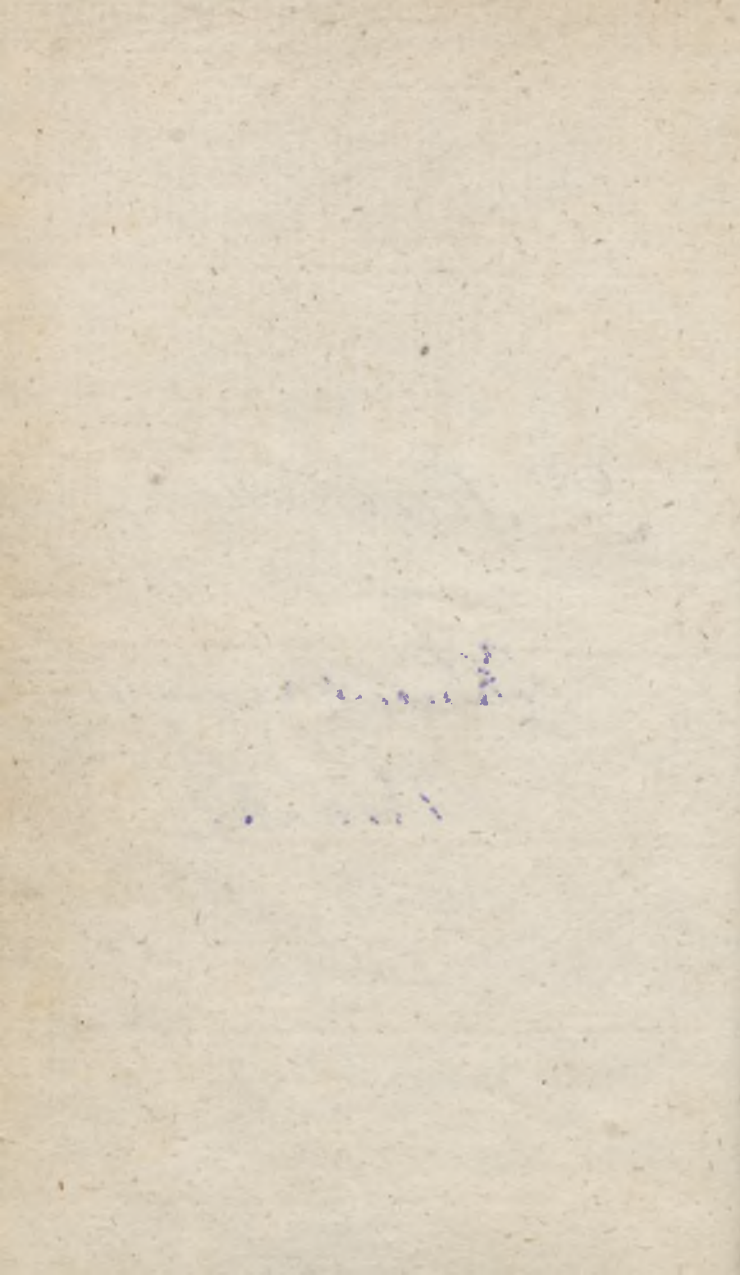

J. Jørgensen,

Knecht Larsen

Vorwerk.

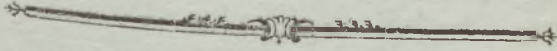
Johannes Ewalds

samtlige

Skrifter.

Tredie Bind.

Med Kobber.

Kiøbenhavn, 1787.

Forlagt ved Christian Gottlob Proft,
Königlich Universitets Boghandler.

Trykt hos Universitets Bogtrykker J. S. Schulz.

Johannes Gaidis

1891

Georg Friedrich Hegel
1773-1831

alle Rechte vorbehalten

Verlag von G. Fischer

1891

St. 569 I / 3

1891

Verlag von G. Fischer
1891

50 K 47/4/08 825

Herr

Kammerherre

Peter Friedrich Suhm,

som

alle Musers

Ben, Dyrker og Befordrer,

tilegnes dette

ærbødigt

af

Forlæggeren.

Journal of the

Journal of the

Journal of the

Journal of the

Journal of the

Journal of the

Journal of the

Journal of the

Journal of the

Journal of the

Til Læseren.

Jeg bør undskylde mig hos det ærede Publikum, at denne tredje Deel af vor forevige Digters Værker, er mod Lytte saa længe udebleven. Skylden var ikke paa min Side. Det er bekiendt, at vi maae have vort Papir udenlands fra; og da har jeg tregange efter hinanden havt den Ubehagelighed at Papiret, jeg skulde bruge til Værket, først udeblev længe, og da det ankom, var ubrugeligt. Dette er den eeneste og sande Marsag til Udgavens Sinkelse.

Imidlertid haaber jeg at blive bedre betient til fjerde og sidste Deel, hvilken med det allerførste gives under Pressen.

Jeg igientager den saa tidt bekiendtgiorte Beclering, at hvem endnu maatte have utrykte eller trykte, hidtil ei i denne Udgave optagne Værker af vor store Sanger, vilde tiene mig, og især Publikum, i at meddeele mig dem til den fjerde Deel. I Besynderlighed onsker Hr. Udgiveren, at hos nogen maatte findes de Fragmenter, han har seet hos Digteren, af de tre originale Skuespil: Selge eller den nordiske Odip, Frode og Hamlet. Paa det sidste Stykke arbeidede den Ufsøde med Flid endnu et Aar førend hans Død, og havde meget deraf paa Papiret.

Denne Deel har ogsaa faaet vedbarlig Prydelse ved sex Blade af Chodowiecki, som endnu ingen har nægtet at være den første Kunstner i dette Slags Arbejder, i

---

Europa. Recensenten i No. 29. af nyeste Kiøbenhavniske Efterretninger om lærde Sager 86. har S. 459 lovet at tale lidt om de Grunde der kunne bevæge mig at forskrive tydske Kobbere til danske Skrifter, og jeg troer jeg bør her give de behøvende Materialier til denne forventende Afhandling.

Da jeg blev Forlægger til Digterens samlede Værker, sagde afdøde Theatermaler P. Cramer mig og Andre, at Medlemmerne af Konstakademiet her, vilde ved sælles Bestræbelse og uden Betaling pryde disse vor største Digters Værkers Udgave med Kobberstykker, for at vise at de hver for sin Deel vilde tilkiendegive hvorledes de sølede det, at denne Digter hædrede Nationen. Enhver, som har Hølelse for sligt, glædede sig over dette Forretagende, og Digteren selv var ikke ligegyldig derved. Efter at have ventet saare længe paa, at Noget vilde derom fremdeles tale med mig, saae jeg mig, da Trykken ikke længer kunde opsættes, nødsaget til selv at spørge mig for, og fandt da til min største Forundring, at dette var ugrundet, mødende Afslag og Benægtelse allevegne. Publikum ventede imidlertid, at Udfaldet skulde sande det for Konstakademiet saa hædrende Nygte, og fik — de Kobbere, som følger med første Deel.

Det Venfskab jeg bar for Digteren, og den Agtelse jeg havde for ham og for Kiendere af det sande Skienne og Gode, lod mig ikke være ligegyldig ved de Domme der fældedes fra alle Sider; jeg beslattede da kort at give det Værk, hvis Udgave jeg havde paataget mig, den Prydelse det fortiente, og vendte mig til den Ende til Manden, som Europas Kiendere have for længe siden affagt den eenstemmig hæderlige Dom over.

Jeg troer ikke, Nogen vilde forlange, jeg atter
skulde indsætte mig for de Udbredelser jeg mundtlig og i
trykte Blade har maattet lade mig sige, i Anledning af
første Deel; og mindre troer jeg nogen finder det feilagtigt,
at jeg lader den største Menneske-Tegners Arbejder
ledsage Danmarks ypperligste Digterværker.

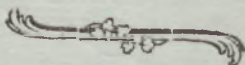
Derved har jeg da fremsat de Grunde, som hiin
Recensent siger sig at ville tale om, hvilke Grunde naturligvis
ingen kunde opgive bedre end jeg selv.

Forlæggeren.

I n d h o l d.

Valders Død.	Side 1
Fisferne.	125
Mindre Poesier.	
En Morgensang.	261
Sang ved Dødens Komme.	265
Det nye Aar, 1779.	266
Leiligheds Vers.	
Over Hr. N**. 1767.	271
Over Hr. H**. 1768.	273
Over Gr. Sch**. 1770.	277
Over Hr. H***n 1770.	281
Over Hr. H***n 1771.	285
Over M. B**. 1772.	288
Over Hr. Arnsbach 1772.	292
Over Hr. N**. 1772.	296
Over M. Ly**. 1772.	299
Over M. J***. 1775.	302

Balders Død.

Et heroisk Syngespil

Tre Handlinger.

Personerne.

Valder.

Thor.

Lofe.

Hother.

Manna.

De tre Valkyrier.

Skuepladsen er en Graneskov paa de Norske Fielde. Rundt omkring den seer man stulle og ujevne Klipper. Toppen af de bagerste og høieste er bedækket med Sne.

Handlingen begynder i Dagbrækningen, og endes den anden Dag om Morgen.

D. Chodronick del. et sculp.

Første Handling.

Første Optrin.

(Balder og Thor sidde noget fra hinanden paa Stene. Begge ere besvæbnede. Thor med sin Hammer og Balder med Spyd og Sverd.)

Duet.

Balder.

Ægn, som stolt af trygge Fjelde,
Roelig trodsfer Himlene!

Thor.

Visdom, Dyd, og Mod og Vælde
Spaaer du dine Dyrkere.

Balder.

Odins røde Pile *) glide
Matte fra din haarde Side,
Solen smelter ei din Sneer.

A 2

Thor

*) Egnild.

Thor.

Prøv, om Kampens Bulder skrækker,
Om den kielne Belyst svækker
Dem, som hœ paa Klipperne?

Begge.

Egn, som stolt af trygge Fielde,
Roelig trodser Himlene!
Visdom, Dyd, og Mod og Vælde
Spaaer du dine Dyrkere.

Balder.

(Han springer op. Thor derimod bliver siddende som en,
der er i dybe Tanker.)

Ha! sney dig vil jeg — sney dig strax — for evig!
Forhadte Jord! hvor alt med bitter Stolthed
Bebreider mig min Svaghed — mine Lenker;
Hvor jeg, forfulgt af haabløs Elskovs Pine,
Ombanker Rætterne blant døve Fielde,
Hvis Gienlyd spotter kun med Balder's Klager;
Hvert koldt, hvert følesløst, som Mannas Hierte! —
Ha Medynksløse! Grumme!

Thor.

Søn af Odin!

Bal-

Balder.

At ſtore Thor

Thor.

Du ſukker! — og forgieves?

Balder.

Forgieves! uden Glimt af Haab, fortviblet!
Hvad har jeg ei forſøgt, og lovt, og foret?
Hvor ofte — ha! jeg rødmer, Thor, men hør det!
Ja, tit nedlod jeg mig til Graad — Min Taare
Har flydt for Gevars Dotter — og forgieves!

Thor.

For Gevars Dotter?

Balder.

For den ſtolte Ranna.

Thor.

Den floge Konges? Han fortolker Himlen,
Han læſer den uſødte Helts Bedrifter,
Og Skiebneſ Lov, og lumſke Fiendes Anſlag,
Og Mord, og Krig, og Kæmpers Fald, i Stierner.
Den Spaamands Dotter?

Balder.

Erver du, seer kan have

En Ranna?

Thor.

Guder! (Han seer igien ned for sig, som ene,
der grunder dybt.)

Balder.

Sag ved hine Graner

Opreiste man en Steen for dig og Odin.

Hist seer du Spidsen af hans tause Boelig,

Der boer hun — Jerdens Freia — ha den Grum-
me! —

Der slumrer hun maastee — den Stolte hviler

I Glædens Arm — og drømmer ei om Balder!

Som om jeg ei var til, ei var en Halvgud,

Som om mit Navn blev aldrig hørt af Skalder,

Som om jeg var en Trold, og ond som Lofe.

Ha! var der Gift og Trolddom paa min Tunge,

Naar Mishaab binder den, og Læben zitrer,

Naar halve Ord og en forvirret Klynken

Er alt, hvorved jeg mægter at fortolke

Mit Hiertes Længsel og uvante Smerter;

Ha! var min Røst som Ginds, naar han opirret

Gaaer over Herthedal, som naar han broser,

Dg vild tilsidst og blind af Harm, adsplitter
 Den stolteste blant Helligdommens Eger;
 Ha! klæbte Blod af Mør og Dærgeløse,
 Af fromme Vandringsemænd paa Balders Hænder;
 Ha! brændte Lynild giennem disse Fingre;
 Da var det ret, at blegne, at forstumme,
 At flye! — da, Nanna, var det ret, at flye mig!

Thor.

Ku, Balder, hør mit Ord, og flye du Nanna!

Balder. (bestortset.)

Jeg Nanna? — At jeg seer det vel, jeg burde! —

Ha! hvilken Trolld har heftet mine Fødder

Til disse Klipper, og til Nannas Skygge? —

Dg er da intet, intet Haab tilbage?

Naar blev jeg da saa grim, saa slet affkyelig?

Naar? — svar mig, Thor! svar! dræber da min

Nande?

Er Døden i min Smil, i mine Taarer?

Hvad skal jeg? — svar mig! lær mig! — Men

du tier,

Dg i dit skumle Die gnistrer Brede!

Thor. (han rejser sig.)

Det er for mig, for Asa Thor, du klynker?

Valder.

For Odins Ven udøste jeg mit Hierte.

Thor.

Hvor længe troer du, svage Søn af Odin!
 At kielen Graad, Forelsites Daarligheder,
 At feig, umandig Kummer — for en Pige —
 Kan føles i et Bryst, som Dyden hærder?
 Du sværmer? — Sværn, og græd, og svøm
 i Taarer! —

Men ved din Faders Arm, ved Odins Ære,
 Jil, stul din Graad og dig i Elle-Skygger!
 Jil til de stille fredelige Dale,
 Hvor doone Hyrder velte sig i Klexer!
 Der væd hvert Blad, som Vesten Vinden kysser,
 Hver Urt, som aander Vellyst, med din Taare!
 Der støn og klag! — og den udtrælte Bonde
 Skal høre dig, og standse bag sit Plovjern,
 Og undre paa din Nød, og ynke Balder!

Balder.

Og det er al den Frost, min Ven kan give?

Thor.

For gav jeg dig et Raad — Flye den, som flyer dig! —
 Hvad holder dig, hvor intet er at haabe?

Bals

Balder.

Dg kan jeg? — Af min Ven, jeg veed, jeg burde! —
 Men slye? — og aldrig, aldrig see dig, Nanna? —
 Et kunde sine dette Tag, hvorunder
 Du slumrer? — Skræk? — den blotte Tanke
 dræber! —

For visne Balder her, uroest, usavnet!

Thor.

Vel, døe da! — Thi jeg seer, det er forgieves,
 At kæmpe mod en haard, en evig Skiebne!

Aria.

Bjerg = Trolden zitrer for min Hammer,
 Og Jetten blegner, naar den rammer,
 Og Klipper falde, hvor jeg slaaer.
 Men, Skiebne! dig kan intet bøie,
 Og hvad Alfader i det Høie
 Har cengang soeret paa, det staaer!

Blid, Som af Odin, som Fornuft, som Venkskab,
 Som Haanhed, Haanhed selv, kan ei bevæge;
 Blid, at dit Ord, var Spaadom! — Skiebnen
 haster!

Alt har Valkyrien tillavet Syndet,
 Alt hvæsser hun den dødelige Spidsse.

See! Kampens Fyrste har det alt i Hænder!
 Det rammer alt, og alle Aser sørge.

Balder.

Mørk er din Tale, Thor! mørk, som dit Ansyn.

Thor.

Dg skumle Skygger før forbi mit Die!
 En dødelig med Asa-Blod bestænket;
 Og Asgaards Fald, og Gunders Kamp og Bane!
 Hør, Son af Odin, usle Træl af Elfkov!
 Tænk ei, at Mattens Børn, at Luftens Blendverk,
 At Spøgelses forvirrede min Hierne;
 Ei heller tænk, at Hændelsen har ført mig
 Paa Balder's Fodspor og til disse Graner.
 Jeg søgte dig; jeg ilte, at advare.
 Hør da! — Det er din Ven, og Thor, som taler,
 Og Odins Ord til dig er paa min Læbe.
 Du veedst, der groer et Træ, som intet Die
 Endnu har seet, i Mattens tause Dale;
 Det har en Green, som, naar den først er hærdet
 I Rastronds Jld, kan dræbe dig.

Balder.

Det veed jeg.

Thor.

Thor.

Det veedst du, Ven? Og er det kun en Slummer,
 Et flygtigt Blund, en venlig Drom om Kampe,
 Som Spyd besvangres med i Nastronds Flamme?
 Ha! den, de fælde, vaagner ei i Valhall;
 I Mulm og Dvale ligger han for evig!
 For evig skilt fra Mennesker og Guder,
 Skal Valder Hals, vor Fiendes, Bytte blive,
 Ei Odins Glest?

Valder.

Ja — naar den Green opdages.

Thor.

Nu vel! fornem og merk en Faders Varsel!
 Da Odin saae fra Lidskialf, at du sværnte
 Af Kierlighed blant Nors besneete Fielde,
 Faldt Mimers Tale vægtig paa hans Hierte.
 Her den, og skielv! — ei, Valder, ei for Døden,
 Ei selv for Hæl, men for din Faders Taarer! —
 „Det Nar „ saa var hans Ord — (du kiender
 Mimer,
 Og neppe troer du, at hans Ord bedrager)
 „Det Nar, da Nordens øde Klipper høre
 „Den fromme Halvgud spille tielne Klager,
 „Da

„ Da han forkastes af en Spaamands Døtter,
 „ Det Har skal see det Spyd, hvorfor han falder,
 „ Og Odins Graad, og alle Afers Taarer. „
 Hør det! og skielv, og flye, og skaan din Fader!
 Hvis ikke, sværm, og døe! det er din Skiebue!

(Han forsvulder imellem Træerne.)

Andet Optrin.

Balder. (ene.)

Døe skal jeg da? — Nu vel! hvad kan jeg tabe?
 Et Mandedræt — som er forhadet af Nanna —
 Forhadet! ha Marter! Døden ene, Døden
 Kan slukke denne Tanke! Ha den brænder
 Med meer end Rastronds Ild! — Forhadet! —
 foragtet! —

J! Himle! jeg af Nanna! Slut den, qvæl den,
 Lidobbelt Død! knus Tanken med mit Hierte! —
 Held være Thor, som dog opfod mit Die,
 Og viste mig et Glimt af Haab — om Døden!
 Ja, Surtur selv, hvis fiendske Haand har plantet
 Det sorte Træ ved matte Glimt af Stierner;
 Han, som opelskte det, og gav dets Rødder
 Ukyldigt Blod, og skrev en Kreds omkring det,
 Og talte Troldoms Ord, og gav det Kræfter
 At bringe Rastronds Død i dette Hierte!

Han

Han var dog ei saa grim, som du, o Manna! —
 Hvad grim? — Ved Odin! Medynk drev ham,
 Medynk,

At han opelste Lægedom og Lindring
 For disse Saar, hvormed du roelig maktter!
 Ha Døden har du lært mig elske, Grumme! —
 Dog døe! — og døe fra dig! — og aldrig, aldrig...
 Ach! Hjertet iisner! Ordet selv kan dræbe!
 Dog da maaskee, da vil du ynke Valder,
 Og skienke ham en heed, en kostbar Taare!

Aria.

Taare sig, hvorfor du rinder
 Paa den Stoltes blege Kinder

Ved et ubesielet Leer?

Grumme, lad — lad af at græde!

Af, du spilder kun din Smerte!

Det af Sorg bespændte Hierte,

Som din Medynk skulde glæde,

Af, det Hierte staaer ei meer!

o Manna! Manna!

(Han sætter sig ned, og holder begge Hænder for Pinene.)

Tredie Optrin.

Loke, (i en gammel Biergfin's Skikkelse,) Balder.

Loke.

(Han gaaer meget kroget, og støtter sig ved en knudret Stav.
Han kommer saaledes ind, at han vender Ryggen
til Balder.)

Hielper, Guder, hielper! —

O jeg elendige! at Frost og Hunger,
Og Frygt for Bjerne og for lede Trolde,
Endnu skal dræbe mig paa disse Klipper!

Ak! saae jeg kun en venlig Kog af Miler, *)

Et eenligt Spor af en forvildet Jæger!

Ak hørte jeg kun Lyden af et Krumhorn!

Men intet, intet! Aldrig, aldrig hordes

En venlig Lyd i disse skumle Orkner!

Ak aldrig saaes her Folkesied! Jeg usle!

Hvo hielper mig?

Balder.

(Han gaaer ham i Møde, og tager ham venlig under Armeene.)

Hvad fattes dig, du Gamle?

Loke. (som forfrækket.)

Aha! Jeg kan ei meer. Ah!

Balder

*) Kulmiler.

Valder.

Kom og hvil dig;

Her hold dig ved min Arm!

Lofe.

Ah!

Valder.

Hvor afmægtig!

Du zitrer, gamle Mand. Lad Frygten fare!

Her er du tryk; mit Bryst er varmt af Medynk.

Lofe.

Tilgiv mig, Herre! Ak, jeg var forvildet!

Du seer en gammel, arm eenfoldig Bierg-Tinn.

Langt borte, langt fra disse skumle Klipper,

Opviste jeg i Nar min snevne Hytte.

Jeg søgte fire Kenner — al min Rigdom.

Ak, Bixnen tog dem uden Tvil! Jeg usle!

Mit Syn er svagt, og Ratten overfaldt mig,

Og Binden, som jeg merker nu for silde,

Har drejet sig; og ingen Stierne blinkte.

Ak, lang maae Veien være til min Hytte!

Nu kan min Fod ei længer! Jeg har vanket

Den lange kolde Nat blant disse Klipper.

Balder.

Hvad vil du?

Lofe.

Åh, jeg døer af Frost og Hunger!

O hvem du er, ifald du føler Medynk . . .

Filgiv min Lov — Men om du vil opholde

Den Rest af Liv, som zitrer paa min Læbe,

Da før mig kun til dine Trælles Ildsted!

Balder.

Den Vej vil falde dig for lang. Men seer du

Det høie Tag — hist bag ved denne Skovpynt —

Der boer den deiligste blant Jordens Døttre!

Der slæb dig hen, du lykkelige Gamle!

Der boer hun — Åh jeg veed, du bliver Ranna

En tier, velkommen Giest! hun elsker Æste;

Det ædle Hierte svulmer høit af Medynk

Med hver Medlidende — kun ei . . . Du tøver?

Hvi gaaer du ei?

Lofe.

Filgiv! — du talte, troer jeg,

Om Ranna.

Bal-

Balder.

Ja.

Lofe.

Den vise Gevars Dotter?

Balder. (forundret.)

Du fiender hende?

Lofe.

Nei. Men hendes Brudgom
Kom ofte træd af Jagten til min Hytte.

Balder.

Hvad? hvilken?

Lofe. (lader som han vil gaae.)

Boer hun der?

Balder. (griber ham i Armen.)

Ha! hvilken Brudgom?

Tal, Hugorm, tal! Hvem? naar? — Forræ-
der, svar mig

Til hvilken Hytte?

Lofe. (han anstiller sig meget forfrækket.)

Herre! — skaan mig arme! —

Jeg doer af Skrak!

Balder.

Ha svar! Ved alle Guder,
Dit mindste Haar er helligt! — Jeg har foret.
Nu tal!

Loke.

Jeg er kun gammel og eenfoldig.

Balder.

Nu, Mannas Brudgom?

Loke.

Ik tilgiv! jeg undrer,
Ik een, som du, der boer paa disse Klipper,
Ei kiender ham den ædelste, den beste,
Den tapperste blant Jordens Børn.

Balder.

J Guder! —

Og hvem? hans Navn?

Loke.

En, der er kiel, som Odin,
Og stærk, som Thor, og vel saa skion, som Balder...

Balder.

Ha Gamle, drøb mig ei! svar, nævn ham!

Loke.

Loke. (med Haibed.)

Hother.

Balder. (bestretset.)

Hvad? — Hvem! — Skjoldungen Hother? —
Leire-Konge?

Loke.

Som er opfostret her, hos Mannas Fader.

Balder.

Du dræber mig! du seer, jeg zitrer, Gamle! —
Men, at jeg ei har seet ham her! — Hvor er han?

Loke.

Hos Gevars.

Balder.

Ha, jeg er mig selv ei mægtig!

Hvad? under Mannas Tag?

Loke. (som forskrækket.)

Men — kun om Natten —
Saa vidt jeg troer. Før Ostens Klipper rødme,
Staaer Helten op, skivn, som en Foraars-Morgen.
Saa griber han det lette Spyd, og slaffer
Blant Klipperne. Af Herre! du har seet ham,

Det feiler ei. Dog skuler Leire, Kongen
 Paa nogen Tid den ranke Krop i Vadmel,
 De gyldne Lokker i en lodden Hette.
 Det undrer mig, hvorfor?

Balder.

Ha Lys! — ha Lysnild!
 Du, som opklarer mig med eet! — Jeg Daare!
 Hvor var jeg sandseløs! hvor blind af Stolthed!
 Til Jordens Børn nedlod jeg ei mit Die.
 Ak, var mit Suk og al min stolte Kummer,
 Ak, Mannas Hierte kan kun elske Guder!

Loke.

Silgis mig! jeg begriber ei din Tale.
 Hun elsker Odin ei saa høit, som Hother.

Balder.

Flye, Træl! forsvind! Gift, Lokes Gift af Udgaard,
 Er paa din Tunge. Gunders lumste Fiende,
 Han sendte dig? du er hans Tolk, Forræder! —
 Du tøver? — Dog min Sed og, Orm, din Afmagt
 Beskyttede dig. Jeg selv vil flye min Brede.

(HAN GAAR.)

Fjerde Optrin.

Lofe.

(Han seer spodsk efter Valder. Derpaa reiser han sig til sin fulde Storrelse, aflegger pludselig den vaantagne Sikes kelse, og vifter sig som Lofe.)

Min Afsmagt? — stærke Valder! — den er farlig,

Den styrter dig i Støv og Mulm, du Stolte!

Ei Lokes Lofe har martret dig, men Lofe. —

Høit brøder alt den unge Gud af Marter.

Hør, Odin! hør din elskte Søn! Han hylér! —

Forsøm dig ikke! nyd hans Kost og søl den!

Af! den er Velklang selv i Lokes Øre!

Forsøm den ei! Maa skee det er den sidste!

Besee ham nøie! Svulmer ei hver Nare

Af Gift, som jeg har gydet i hans Hjerte?

Snart, Odin, snart forstummer han — den Elskte!

Snart mister du din Valders Syn for evig!

Da falder Ordenen til dig, at hyle!

Tyran! den kommer, Hevnens Dag, den kommer,

Siengjældens for længe ønskte Time.

Hvor længe sønderstedt du Lokes Indvold,

Dg trampte frækt hans Afskom under Fødder!

Hør Hæl, og Fenris Ulv, og Midgaards Ormen!

De hyle! hør dem Dag og Nat udbrede

Din Grusomhed med græffelige Stemmer!
 Hver af dem var en Gud, og skion, som Balder;
 Nu Jorden, Himmelen — mig selv til Afsty;
 Uhyrer, kobbledede med Mørkheds Lenker!
 Ha Timen kommer, Hevnens scene Time! —
 Alt blæse jeg i Krigens Horn — Til Kampen,
 I høie Guder! Op at frelse Balder!
 Hift seer jeg ham, den unge Helt, der ene,
 Som Skiebuen vil, af Odins Møer bevæbnet
 Med Dødens Træ, kan blive Balder's Bane.
 Og han skal blive det — han snart skal svinge
 Den dødelige Green — Om Asa Løke
 Ved mægtig Konst, og underfulde Syner,
 Veed Valhalls Piger til sit Maal at lede. —
 Han kommer. Jeg vil skjule mig, og høre.
 (han skjuler sig.)

Femte Optrin.

Hother, og siden Løke.

(Den første forkleedt som en Norsk Bonde, med et Jagtspyd i Haanden; den anden i sin egen Skikkelse.)

Hother.

(Han kommer ned fra Fjeldene, og spænder Skierne af, førend han gaar frem paa Skuepladsen.)

Arja.

Aria.

Et Eger, som leger
 I Toppen af Eger,
 En Naslen forfører
 Den dristige Jæger.
 Han standser og figer,
 Til Byttet sig sniger,
 Og løfter sit Spyd,
 Og skulmende siger
 Hans Hjerte for Fryd.
 O heldige Sagt!
 Nu frist, uforsagt!
 Hift er han, giv Algt!
 En Mandbiørn, en Mandbiørn! *)
 Hift er han, o Fryd!
 O listige Lyd!
 Han kommer, den største,
 Som faldt for mit Spyd!
 O Slovenes Fyrste,
 Lyksalige Jæger!

B 4.

D

*) Saa kaldes i Norge en Biørn, som anfaldt Mennesker. Ligesaa kaldes de Tyre, som søge at skade Folk, Mandolme.

O heldige Jagt!
 Nu frisk, uforsagt!
 Hift er han, giv Agt!
 Hvor er han, den grumme?
 Hvo hørte ham brumme?
 Han tier, og rører
 Kun Grenene svagt.
 En Kaslen forfører
 Den dristige Jæger,
 Og det, som han hører,
 Er Bladenes Lød,
 Som Vinden bevæger.

Hift kommer han! hift er han! hvor? — Jeg
 Daare!

Som vanker her, i fire fulde Dage,
 Paa Sporet af et Spøgelse! — Ha Manna!
 Du stuffer mig, du prøver kun din Elsker!
 Og troer du, Dydigste, at om en Guddom
 I Lysets Glands kom ned, og knælte for dig,
 Og lagde Himle for din Fod — ha troer du,
 At Frygt, at nedrig Løvl om Mannas Troskab
 Da strax besmittede din Hother's Hierte?
 Jeg veed, du elsker mig! du selv har sagt det.

Hvad skal den Veiler da, som ei maae vredes?
Hvortil den Tant?

Loke.

Hil dig, du Son af Hothbrod!

Hother. (forundret.)

Da! neppe kiender jeg mig selv! — Ved Odin!
Jeg ligner meer en lodden Trolde, end Hother —
Hvem er da du, som kiender mig? Hvem er du?

Loke.

Mit Navn er Wanfred. Da din Moder undsk,
Var jeg tilstede, og tilsoer dig Venstak.

Hother.

Grim er du, Wanfred, og dit Die lover
Kun lidet got. Hvad vil du da?

Loke.

Hvem frygter
Skioldungen for? Hvi skilt i denne Kofte?

Hother.

Jeg frygte? Trolde! Klog varst du, at du talte
Om Venstak!

Loke.

Spar dit Mod, min unge Kæmper!
Eil Fiender spar det!

Hother.

Ikke skal de savne!

Loke.

Dog' veed jeg, at du skuler dig for nogen.

Hother.

Ha, Ranna bød mig det! — Ved Thor! jeg blues.
Jeg altid lydte blindt, naar Ranna talte;
Hun har vanstabt mig, som du seer — den Grumme!
Hun plager mig! Den Drommerste vil ikke,
Slet ikke — Guder! ei for Verdens Rigdom —
At Alfes, mueligt en usynlig Elsker,
Maae kiende mig.

Loke.

Usynlig? Gode Taabe!
Usynlig Balder? han, den skionne Halvgud?

Hother.

Hvad? Balder, Odins Søn? — Han hendes
Elsker? —

O Himmel! tal! hvor er han? hvor?

Loke.

Lofe.

Hos Manna.

Hother.

Der? — Nu?

(Efter nogen Betænkning.)

Mig drev hun ud.

Lofe.

Maaskee du merker,
At hun ved List har skaffet dig til Side.

Hother.

Jeg tog den Alf for din Indbildings Foster.
Men Balder, Falske! han skal snart erfare,
Jeg frygter ingen.

(Han vil gaae.)

Lofe.

Vogt dig, Hother! vogt dig!
Jeg seer dit Mod, men mægtig er din Fiende.

Hother.

Dg er min Arm da svag?

Lofe.

Ja mod en Halvgud.
Dog kan han døe. Jeg veed et Spyd, som dræber...

Hos

Hother.

Du drømmer!

Lofe.

Spar din Trods! det Spyd aleene
 Kan saare Balder's Bryst. — Men Solen stiger,
 Og jeg maae flye til underjordske Steder.
 Dog skal jeg ei forlade dig — Her har du
 Et Horn! og naar din Rød er størst, da, Hother,
 Da stød kun stærkt deri, og raab mod Vesten
 Tre gange hoit paa Vanfred, Vanfred, Vanfred!

(De to sidste gange raaber han det med en huul Stemme, eftersom at han allerede er forfunden blant Klipperne; og den ene gang kiendelig længere horte end den anden. Strax derpaa horer man en Vuldren imellem Klipperne, som naar det tordner langt horte.)

Siette Optrin.

Hother, og strax derpaa Nanna.

Hother. (kastet Hornet bort.)

Fordomt er du, dit Horn, og al din Troldom!
 Er Hother feig? Og trænger han i Kampen
 Til Troldes Hielp, og til uædle Kunster?
 Og er min Arm ei nok? Ha du skal see det!

(Han vill gaae, men Nanna moder ham ved Enden af Skuepladsen.)

Nanna

Manna.

Hvorhen?

Hother.

Jeg gaaer, at prøve Balder's Brede.

Manna. (forstræffet.)

Ab.

Hother.

Hans bistré Syn maae lære mig at zitre.

Manna.

O Himmel!

Hother.

Hold mig ei!

Manna. (bængstet og fiølent.)

Hvorhen, min Hother?

Hother.

Jeg nok skal finde ham!

(Han gaaer, uagter Mannas Bestræbøller, at holde ham tilbage.)

Syvende Optrin.

Nanna.

Han gaaer! — han raser!

Og Balder fnyser! Hvilken Hugorm aander
 Sin Gift i Dag i to saa ædle Hierte!
 De hade . . . ha de søge sig! Hvo holder
 De vrede Bjørne nu? Ak! hvo formilder
 De skummende? — Jeg skiald for denne Time,
 Og længe skjød jeg den med List tilbage.
 Ak nu er List, og Bøn, og alt forgieves!
 Nu har de fundet sig! — Hvad kan jeg Arme?
 Hvad kan min Taare nu? — Ak Blod aleene
 Kan nætte dem og Himmelen! — og hvilket!
 Min Høther, ah! hvad vil du mod en Halvgud?

Aria.

Brede, naar din Ild kun ulmer,
 Dvæle Taarer den endnu!
 Dog den brænder! — kan de svage
 Holde Luens Magt tilbage?
 Dine vilde grumme Flamme
 Næres af den Elsktes Jammer,
 Pustes op af kielne Skrig.

Graad,

Graad, hvoraf mit Dje svulmer,
Svage Graad, hvad vil da du?
D hold inde, spildte Klage!
Lad mit Hjerte giemme dig!

(Hun gaaer.)

Anden Handling.

Første Optrin.

De tre Valkyrier.

(De ere bevæbnede, som Skoldmøer, og foruden de Spyd, som hænge dem over Skulderen, har enhver af dem et kort Spyd i Haanden. De holde hinanden ved Hænderne og gaae i Kredse, imedens de synges.)

Tercet.

Alle Tre.

Dver Bierg, over Dal,
 Dver brusende Søer,
 Utrættede svinger
 Valkhalliske Møer
 De blodige Vinger.
 Døer! kæmper og døer!
 Er det Budskab, de bringer.

Den Første.

Ei Sottesengs Dval.

Den Anden.

Ei Hunger.

Den Tredie.

Ei Fængsel.

Alle Tre.

Men Heltenes Længsel,
Men Banesaar bringer
Valhalliske Møer,
Over Bierg over Dal,
Over brusende Søer,
Paa blodige Vinger.

Den Første.

Den bragende Lyd
Af blinkende Spyd
Er min eneste Fryd.

Den Anden.

De Døendes Kost,
Det fallende Bryst
Er min kæreste Lyst.

Den Tredie.

De hvinende Skrig
 Ved Kæmpernes Liig,
 De kun rolige mig.

Alle Tre.

Døer! kæmper og døer!
 Over Bierg over Dal,
 Over brusende Søer,
 Utrættede svinger
 Balhalliske Møer
 De blodige Binger.
 Døer! kæmper og døer!
 Er det Budskab, de bringer.

Den Første.

Jeg hørte Lyd af Vaaben. — men den tier. —
 Hvor længe tøver han, den ædle Kæmper!

Den Anden.

Hvem venter du?

Den Første.

Og du? — Hvad vil min Søster
 I denne Øk, som Blod har aldrig farvet?

Den Anden.

Hvad samler os? og her? hvor Kampen tier,
 Hvor neppe Sverd fra Ymers Tid var blottet.
 Var det en Gud, som drev os? Var det Skiebne?

Den Første.

Du veedst, at Morgenrøden alt bestraaete
 Titusend blanke Spyd paa Skotlands Bierge.
 Alt slaaer af Fryd hver Kampers Bryff. De træng
 Sig tause frem, og vente kun mit Ansfrig.
 Did var min Ve. — Men hør det siebne Møde,
 Som standsede min Flugt paa disse Klipper!
 Svøbt i en Storm forfulgte jeg en Skrid-Finn,
 Som dristig hoppede paa Fielde-Kanter,
 Og skiodesløs sprang over hver en Afgrund.
 Da saae jeg Hothbrods kielke Søn; jeg saae ham
 I Elven skylle Støvet af sit Vandser,
 Og møisom slibe den halvrustne Daggert,
 Og prøve Sverdets Kraft i tykke Graner.
 Han svingede det alt for lette Jagdspyd,
 Langt lagde han den stærke Arm tilbage;
 Da hørte jeg det surre. Men mit Die
 Fornam det neppe; det forsvandt, som Lnyild,
 I sorte Skyer. Forgieves ledte Hother.

Da saae jeg rundt omkring. — Og see min Skrid-
Finn

Med Spydet i sin Haand! Han loe; jeg stormte.

Da sank han og forsvandt i Rattens Afgrund,

Og op af Dybet steg en Røst, som Torden,

Der langsom ruller ind i Finste Øk'ner.

„Uvæbnet,“ brølte den, „skal Kæmpen falde!

„Af Velde skal han visne bort, og skiules

„I Hælhiem, langt fra Odin, langt fra Valhal!“

Forbitret rev jeg Eger om, og søgte

Et Spyd til Kampens Ven. — Da fandt jeg dette.

Jeg gav det Stormens Fart, og Kraft at fælde

Hver Kæmper, som det naaer, da jeg forundret

Fornam en Gienlyd af din raske Stemme.

Den Anden.

I Stierner! hvilket Koglerie! — Men hør mig!

Jeg hastede til Hertes tykke Skove,

At møtte mig paa Rømerblod. — Da saae jeg

Red fra den Tordenskye, hvori jeg vandrer,

Og Diet heftedes til disse Klipper;

Da saae jeg Danmarks Høther, Kampens Fyrste,

Som Klippens Gran, der helder over Havet,

Stød han, og Stormen legte med hans Lokker.

Da sprang en Ulv af Krattet — gridst, og grusom,

Dg stor, som Fenris Ulv. Skioldungen saae den,
 Dg svingede det blanke Spyd. Jeg hørte
 Det høine, som en Hvirvelvind fra Norden.
 Dg Ulv og Spyd forsvandt. — Men dybt i Skoven
 Blev hørt en Hylen, som af tusind Ulve.
 „See,“ hylte det, „Skioldungen Høther tabte
 „Sic Spyd, og skørt er Sverdet i hans Hænder.
 „Nu har vi Fred, nu slumre Nordens Kæmper.“
 Ved sligt et Koglerie opirret, greb jeg
 Den Stang af Staal, du seer, og lagde Lynild
 Dg Troldes Død i Spidsen, da jeg saae dig.

Den Tredie.

(som hidindtil har staaet i dybe Tanker.)

Skarpt er mit Syn i Kamp; men her er Mørke.
 Dog, troer mig, blinde Hændelser og Trolddom
 Har ei forsamlet Kampens vrede Døttre.
 Alfader ruster sig til Strid; Alfader
 Forsamler os med mørke Vink. Jeg saae ham,
 Den høie Thor. Bred var han, og hans Hammer
 Var i hans Haand. Han stod ved Gevars Bolig.
 Han talte til mig, og saa snart jeg svarde,
 Forsvandt han tordnende i Østens Himle.
 Ei er det Spøg, ei heller Børne-Trette,
 Det gielder om, naar Thor forlader Asgaard.

Den Første.

Han talde til dig?

Den Tredie.

Som naar Stridmand slumre,
 Og vækkes pludselig til tusend Farer
 Af Skioldes Brag og blandte Skarers Tummel:
 Saa foer han op og raabte, da han saae mig;
 Og skrækkelig og huul, som Havets Bulder,
 Som Skovens Suk i nattelige Storme,
 Var Lyden af hans Rost. Hvad? krigske Rota!
 Hvad? raabte han, du her! — I store Guder!
 Hvem søger du, hvor ubestegnede Klipper
 Indhegne Fred? O tal! hvem, sendt af Skulda,
 Skal du indvie paa disse stille Stiede?
 Men hvilket Lys formaede jeg at tænde?
 Mærk er min Mand. Den frygtelige Korne,
 Hun som tilmaaler Tiden, før den kommer,
 Sin Held, og binder den med sikre Hænder
 Til Skiebne's Lov, er taus, og driver Rota
 Langt fra hver yndet Mark, hvor Kampen raser.
 Dog zitrede det Epyd, hvormed jeg hilser
 Paa Kongerne, de skialo ved Solens Dpgang;
 Og i min Arm er Doden tung — det veed jeg.
 Men Offeret . . .

Den Første.

Ik, truer Skiebnen Hother?

Den Anden.

Thors Frygt og alt forraader større Fare.

Den Tredie.

Saa lader det. Dog om det gieldte Hother!

J mindes vel, hvor høit jeg altid elskte
De Danskes Helt. — Jeg saae ham ved en Kilde,
Mismodig, vaabenløs, og halv i Slummer.

Men dybt i Skoven flygtede den Wildmand,
Som han fratog sit Sverd, det skarpe Mimring;
Dg Hothers Spyd var i hans lodne Hænder.

„Behold nu kun mit Sverd, du grumme Kæmper!
„Kun lidet vil det nytte dig i Trefning;“

Saa raabte han, og alle Klipper svarde.

Da bragte jeg mit beste Spyd fra Valhal;
Jeg skar det fordum af en eensom Risbøg,
Der, skjult for Dagen, groer i Laplands Drk'ner;
Dg rundt omkring den var en Kreds af Stene,
Paa hver var levret Blod og Been og Aske;
Dg da jeg skar mit Spyd, stod Blod af Stammen.
Det knuser Steen og Staal og Jettens Pandser.

Andet Dyrin.

Hother, de Forrige.

Hother.

(han er bevæbnet, dog uden Sværd.)

Hvor er han da? — den Skionne! — Mannas
Afgud!

(I det han bliver Valkyriene nær, standser han noget.
De gaae ham Haand i Haand i Næde.)

Tilgiver min Forundring, favre Skioldmser!

Den Forste.

Hil dig, du dierve Kamper! Gelders Bane!

Den Anden.

Hil dig, Skioldunge! kielke Son af Hethbrod!

Den Tredie.

Hil dig, min Hother, tapre Leire-Konge!

Hother. (forundret).

I kiende mig?

Den Tredie.

Vi elske dig, du Edle!

Hother.

Jeg fatter ei min Held — men hvilken Guddom
Har skienket mig det lykkelige Nøde?

Den

Den Første.

Jeg bringer dig et Spyd til Kamp med Tappre.

Den Anden.

Og det, jeg skienker dig, kan dræbe Trolde.

Den Tredie.

Og dette Spyd er got i Kamp med Jetter.

Hother.

Hvorned giengielder jeg saa fiendne Gaver?

Den Første.

Vær tapper! strid! send Kampens Børn til Balhal!

Den Anden.

Udbred de Danstes Magt, og Odins Love!

Den Tredie.

Vær Fader til stridbare Leire-Konger!

(De forsvinde.)

Tredie Optrin.

Hother.

Er alting Koglerie paa disse Klipper?

De flye! — Men drømmer jeg i Dag? — hvor
er jeg?

Ah! Syn, Begreb, Forstand, alt er fortryllet!
 Men her! — I Guder! — her i Hjertet raser
 Trolddommen — Vaulfreds Gift. — Ha Manna,
 Manna!

Skal jeg mistænke dig? — Hvem? Jeg, din Gother!

(Han sætter de to Spyd op til et Træ, hvorpaa han hænger sit Skjold — Det, som den første Valkyrie gav ham, beholder han i Haanden.)

Arie.

Den Ild, som Elskov tænder,

Opvarmer først til Lyst.

Men af, den Falske brænder,

Dg marttrer snart vort Bynst!

Først viser Elskovs Flamme

Kun reen Uskyldighed.

Al er det da den samme,

Som Last opdages ved?

Din Ghyvelyst forsvinder.

Sluk dine Flammer ud,

O Elskov! thi jeg finder

Kun Falskhed hos min Brud.

Fjerde Optrin.

Nanna. Hother.

Nanna.

(Som har staaet i Indgangen af Skuepladsen, og hørt det sidste af Hother's Sang.)

Jeg hørte dig, vædle, svage Hother!

Hother.

Ja svag, troskyldig.

Nanna.

Skaan dig selv for Anger!

Hother.

Hvor er din Halvgud?

Nanna.

Hother, dette Hierte

Friktender mig. Og det var nok for Nanna,

Om . . .

Hother.

Ik forklar dig!

Nanna. (Eiement.)

Om jeg elskte mindre . . .

Hother. (Spottende.)

Hvem? Balder?

Manna.

Grumme! hvilken Trold har gydet
Sin Edder i dit Bryst? — Ha flye mig! had mig!
Vil Hother elske den, han kan mistænke!

Hother.

Ha Manna!

Manna.

Jeg nedlod mig til Undskyldning.

(Ah! Dyden rødmer ved sit Forsvar, Hother!)
Dog troer du ei! — Maar troer man ei den Elskte?
Du veedst, (jeg sagde dig det før) hvad Gevar,
Din vise Ven har sagt; at Himlen truer
Et stort, et skrækkeligt, et blodigt Vanheld,
I fald vor Elskov rygtedes paa Nsgaard,
For visse Stierner stod i andre Hjørner.
Hvad Under, da saa yperlig en Aser,
Som Odins Balder selv, uventet kommer,
Hvad Under, at jeg zitrende vil skule . . .

Hother.

Ha zitrende! — Forvorpne Træl, der opfandt
Et Ord, som tør besmitte Mannas Læber!

Af din Undskyldning dræber mig! — Jeg sagde:

Det er en søn, jomfruelig Betænkning,

Hvoraf min Nanna rødmer ved vor Elskov.

Jeg lygte uden Knur, og skilte Hother.

Af! hvi betogst du mig den stille Tanke?

Hvi taugst du ei? — Og sig, for hvem du zitrer.

For Balders Død? Du elsker da din Halvgud.

Men nei — I Guder! — nei, jeg troer dig,

Nanna!

Det er for min, for Hother's Død, du skielver.

Mig troer du da saa svag, saa slet afmægtig? —

Og elsker mig? Naar elskte Møer den Feige?

Nanna.

Hvad? Er det Skam, at zitre for en Halvgud?

Hother.

For Odin selv kun zitre Trælle. — Hor mig!

Ved Hothbrods Aske! ved min Faders Ære!

Jeg, eller Balder, døer i Dag.

Nanna.

Af Hother!

Jeg kom til Trette rustet ud med Brede

Af den bortsmelter snart i hede Laarer!

Du, eller Balder! Hvem? En Halvgud?

Hother.

Manna!

Din Graad fornærmer mig, og dog — jeg veed
ei —

Den glæder mig. — Den martrer — den fortryller.

Jeg elsker — jeg undskylder den — Jeg veed ei . . .

Hold op at flyde, bittere — søde Taare!

Du viser Kierlighed — men af, du røber

Mistillid, ringe Agt! — Ah, elsk din Hother,

Men troe, han vil fortiene dig, min Manna!

For ædelt er dit Hierte for den Feige,

Som fører Skiold og Sverd, og dog kan zitre.

Duet.

Hother.

Kun Trælle kan frygte.

Manna.

Ah, Helten kan døe,

Hother.

Saa lever hans Rygte,

Saa æres hans Moe.

Manna.

Saa græder hans Moe.

Hother.

Hun æres!

Manna.

Hun græder.

Hother.

Hun æres,

Manna.

Og græder.

Hother.

Saa trøster hans Rngte
Den grædende Møe.

Begge.

Saa trøster hans Rngte
Den grædende Møe.

Manna.

Åh, om du nu falder?

Hother.

Og om jeg nu faldt?

Mamma.

Da skal jeg fortæres
Af nagende Smerte.

Hother.

Men om jeg vanæres,
Da brister dit Hierte.

Mamma.

Hvad har jeg tilbage?

Hother.

Min Kiekheds Erindring.

Mamma.

Kun Længsel og Klage.

Hother.

Mit Navn er din Erindring.

Mamma.

Al, om du nu falder?

Hother.

Og om jeg nu faldt?

Manna.

Af, om du nu faldt,
Da skal jeg fortæres
Af Længsel og Klage.

Hother.

Mit Navn er tilbage.
Men om jeg vanæres,
Da taber du alt.

Begge.

Kun Trælle kan frygte.
Naar Helten skal døe,
Da trøster hans Rygte
Den grædende Møe.

Manna.

(Hun griber Hother bængstet i Armen, i det hun bliver
Balder vaer.)

Af Hother, kom.

Femte Optrin.

Balder, Hother, Manna.

Balder.

Mig flyer du, grumme Manna!
Er jeg saa græffelig? Hvad er min Brøde?

Hother.

(Vil gaae Balder i Næde, og Nanna gjør sig al Umag for at holde ham derfra.)

Ha Balder! vi har fundet os!

Nanna. (meget beængstet.)

Min Hother!

Isald du elsker mig — isald du agter

Min Bøn . . .

Balder.

Din Hother! — Bittert, Guder, bittert!

Hother.

Det synes dig. Mig er det sødt og lifligt!

Balder. (med Høihed.)

Forvoone!

Nanna.

(Kaster sig i Angest næsten ned for Hothers Fodder, som vil gaae Balder paa Livet.)

Om du nogen Tid har elsket,

Saa følg mig, Hother! følg mig til min Fader!

Hother.

Hvad? Jeg skal flye?

Nanna

Nanna.

Gjør siden det, dig synes!

Du vil dog ei, at jeg skal døe i Skoven.

Du vil dog ei, at jeg skal være Vidne . . .

Balder.

Ha Nanna, slye mig ei!

Hother. (til Balder.)

Du overtaler.

Jeg vil, at hun skal slye dig. (til Nanna.) Kom, mit

(til Balder.)

Nanna! —

Fortviol kun ei! Frygt heiler ei, at Tiden

Skal blive dig for lang — om du tør vente.

(Hother og Nanna gaae.)

Siette Optrin.

Balder.

Ha, hvi jeg ikke knuser den Forbovne!

Dog Nanna elsker ham. — Og skulde Balder

Bedrøve Nanna, lære hendes Hierte

Fortviolelse, og mørkne hendes Die

Med tunge Taarer? — Og hvad er hans Brøde?

Den ædle Helt! han elsker. Ha, hvem seer dig,

Dg elsker ei, du Grunne? — Men han trodser! —
 Ah! han er ung og lykkelig. Dg om jeg
 Nu dræbte ham, da var det Rannas Elskov,
 Dg ei hans Trods, jeg straffede. Dg skal da
 Din rene Ild fornødre dig, mit Hierte? —
 Nei, Balder, elsk og døe, men bliv dig værdig!
 Ha lad mig tabe Liv og alt, Alfader!
 Dg Ranna selv! — ja lad mig tabe Ranna! —
 Kun ei den rene Dyd, som hun tilbeder!

(Han hænger sit Skjold paa et Træ, der er lige over for
 det, hvor Hother's hænger, og sætter sit Sværd op
 dertil.)

Alia.

Du sande Lyst, som Dyden ene
 Kan bane Vej til, og fortiene,
 Kun du attraaes af dette Bryst!
 Min marterfulde Siel forkaster
 En Himmel, som skal koste Laster;
 Saa dyrt maae Trælle kobe Lyst!

Ja, bliv dig værdig, Balder! — Bør du ønske,
 At Ranna lader af at elske Hother?
 At hun, hvis Dyd din høie Siel tilbeder,
 Blev svag — blev troløs — dig til Bæste nedrig?
 Dog — mon hun elsker ham? mon hun har soeret?

Al,

Ak, om hun kun forstilte sig, og viiste
 En digtet Flamme, for at prøve Valder!
 O søde Drøm!

Syvende Optrin.

Nanna, Valder.

Nanna. (kommer forskrækket ind.)

Ha Valder, om du elsker . . .

Ak om du . . .

Valder.

(Kaster sig ned for Nannas Fodder.)

Guder! — Nanna, kan du tvivle?

Jeg brænder, Nanna!

(Bed det at Nanna i sin Angest gjør sig al Umag for at reise ham, komme de i en fortrolig Stilling, i hvilken Hother, (som har dræbt Bjørnene, og tørser Blodet af sit Sværd, i det han lader sig see) bliver dem vaer. Han studser, og bliver staaende imellem Træerne, saa at han ikke hører hvad de sige.)

Nanna.

O saa frels min Hother!

To grumme Bjørne hist i hine Buske . . . .

O snart! o Valder, om du elsker Dyden . . .

Hist overfaldt de os. Ak, om du tøver,

Da sønderrive de det beste Hierte!

O snart! betænk dig ei!

Balder.

Nei, grumme Nanna,

Vær tryg! Min Arm skal frelse den, du elsker.

(I det han just vil reise sig, træder Hother nærmere ind paa Stuepladsen.)

Ottende Optrin.

Hother, de Forrige.

Hother.

I Gud! drømmer jeg? Ha, kielne Halvgud,
Tilgiv at jeg forstyrer dig!

Balder. (I det han reiser sig.)

Der er han!

Nanna. (gaaer Hother kielent i Møde.)

Ak Hother! ak min Hother!

Hother. (Skyder hende tilbage med Haanden.)

Gaae, Troløse!

Balder.

Hvor utaknemmelig! hvor haard! hvor grusom!

Kan du — kan sig en Biørn fortiene Nanna?

Hother. (tager sit Skjold ned af Træet.)

Bød for dig, og udfør din Snak i Valhal!

Manna.

Du vil dog ei, du Grumme . . .

Hother.

Vaer dig, Manna!

Manna.

D hør dog . . .

Hother.

Jeg har seet. — Gaae! — skiul dig, Falske!

Manna.

Du vil dog ei . . .

Hother.

Jeg vil! — Og nu, ved Hothbrod!

Nu skal han døe!

Valder.

Forbovne Dodelige!

Hother.

Dit Skjold; dit Spyd! Jeg hader Pral, min
Halvgud.

Nanna.

(Hun løber Balder i Møde, som tager sine Waaben.)

O Balder, ædle Balder!

Balder.

Arme Nanna!

Du seer, han tvinger mig! — Han trygler Døden.

Hother.

Ha det er alt for meget! — Skjul ham! Gem ham!

Bedæk din Boler med dit falske Hierte!

Ei vil jeg dræbe dig. — Men jeg har foret —

Han eller jeg skal døe! — og nu!

(Han vender Spidsen af Spydet imod sig selv.)

Nanna.

Ah Hother!

Hvad gjør du?

Hother.

Jeg har foret.

Nanna.

Hold, du Grumme!

Jeg gaaer — jeg sner! — O hielper, Guder, hielper!

(Hun gaaer bort i en Art af Fortvielse. Dog bliver hun staaende ved Indgangen af Skuepladsen, hvor hun med en angstfuld Nysgierighed af og til seer hen til de Kampende. Kamperne gaar i Kredse med ousløstede Spyd.)

Hother.

Nu, kielke Valder! nu paakald din Fader!

Valder.

Ha, Hother! skaan dig! Du fornærmer Nanna!

Hother.

Endnu, min Helt?

Valder.

Velan! — du vil!

Hother.

Ha Hothbrod!

(Han kaster sit Spyd; det, som han fik af den første Valskyrle og beholdt i Haanden. Det rammer Valder, men falder uden Virkning ned for hans Fodder. Valder derimod kaster sit Spyd i den venstre Haand, og river et stort Stykke af den nærliggende Klippe.)

Nanna. (som seer det.)

O alle Gears Guder!

Valder.

Nanna!

(Han kaster sit Spyd bag ved sig ud af Skuepladsen.)

Nanna.

Edle!

Hother.

Ha du tør spotte Hother, stolte Praser!

(Han tager det Svind fra Træet, som Valhørien Nota gav ham, og kaster det. Det tårner saa stærkt imod Balder's Vryst, at han næsten seener i Knæe dets ved; men det falder dog ned, uden at skade ham.)

Balder.

Ha Surtur! — Ha var det den lumske Morder?

(til Hother.)

Skield for min Brede!

Hother.

Kisl den af i Balhal!

(Han kaster det sidste Svind, som han imidlertid har grebet til; dog uden fiendelig Virkning, som det første.)

Balder. (i det han trækker Sverdet.)

Endnu, Forvovne!

Hother. (som ligesaa trækker.)

Trold, og ei en Halvgud,
Du døver Svind — men her er Sverd tilbage!
Nu Hothbrod!

(Han hugger til ham af alle Kræfter; men Hugget tårner af paa Balder's Hielm.)

Balder.

Odin!

(S en Haandevending slaer han Hother Sverdet af hans derne, saa at det springer i Stykker, falder ham i
Arz

Armene, og sætter ham Sverdet paa Struben. Ho-
ther ved det stærke Tag sænker i Knæ; men reiser sig
strax igien, uden at Valder sætter sig derimod. Dog
beholder denne ham saaledes i sin Magt, at han ikke
kan røre sig. Nanna styrter ind, og kaster sig paa
Knæ for Valder.)

Nanna.

Ædle fromme Valder!

Valder.

Afstaag din Brud, og lev!

Hother.

Jeg hader Livet!

Og skönt den Brud, du taler om, er troløs,
Saa gav jeg ei det mindste Haar af Nanna
For tusend Aar, for hele Valders Guddom.

Valder.

Doe da!

(Han løfter Sverdet, som en, der vil støde til.)

Hother.

Hvi tøver du?

Nanna.

Ha her, du Grumme!

Her stød i dette Bryst, og skaan min Brudgom!

(Valder lader Sverdet synke.)

Hother.

Du elsker mig endnu? — o Nanna, Nanna! —
Der seer du, Trold, hun elsker mig.

Balder.

Ah Marter! —

Ha jeg kan ende dig!

(Han løfter Sværdet igjen.)

Nanna.

Uk lad min Taare . .

Hother.

Hun spotter dig, ved Himlen! Om du tøver,
Da skal hun see dig ud i Hother's Arme.

Nanna.

O troe ham ei! — troe Dyden — troe dit Hierte!

Balder. (stikker Sværdet ind.)

Lev, Hother lev!

Hother.

Ha, har jeg tryglet Livet?

Balder.

Nei! — Lev og glem vor Strid, du kække Kæmper!
Omsavn din Ven, og vær, som før, ubunden!

Hother.

Ha Brumnte! — alt for ædle — stolte Fiende!

Du veedst — du føler alt for vel din Seier!

Ha du har overvundet — nedtrykt Hother!

Og troer du, han kan leve? Himlen hørte

Min Sed. — Jeg eller Balder døer!

(Han griber sin Daggert og vil stikke sig ihjel dermed: men
Balder river ham den af Hænderne)

Balder.

Betænk dig!

Hother.

I Guder! — Hother, ak, hvad est du blevet!

Nanna. (tiølent.)

Min Hother!

Hother.

Ak! Lev evig vel, min Nanna!

(Han gaaer hastig bort. Nanna vil gaae efter ham, men
Balder opholder hende.)

Niende Dyrtrin.

Nanna, Balder.

Nanna.

Jeg arme! Ha han dræber sig!

Bale

Balder.

Bed Odin,
 Han skal det ei! — vær tryg! tiltroe mig Eone,
 At hindre det! — Troe dog din Balder, Nanna!

Nanna.

(Hun tager ham med Hæde ved Haanden, og holder sig nos
 get derover.)

Jeg troer dig. At jeg kiender dig, du Edle!
 Jeg føler al din Høihed. Jeg tilbeder
 Din Dyd. O at dog disse hede Taarer,
 At alt mit Venfkab var dig en Belønning.

Balder.

(Kaster sig paa Knæe for hende.)

O Glimt . . og Svælg af Haab, hvori jeg drukner!

Nanna. (bestyrret.)

Hvad haaber du?

Balder.

Ah Nanna, lad din Læbe
 Ei vække Balder af hans Drom om Besslyst!
 Ah lad ham nyde den! — Ah lad ham læse
 Sin Dom, sit Haab, sit Liv i disse Taarer!

Nanna

Nanna.

Hvad nytter det, at stride mod sin Skiebne?
Mit Hierte kan dog ei. fortiene Balder.

Balder.

Ik, at kun jeg . . .

Nanna.

Tilgiv! — Du veedst, at Nanna
Har . . . af en uhyksalig Ven at troste!

(Hun river sig løs fra ham, giver ham et ventligt Diekast,
og gaaer. Han følger hende nogen Tid med Pinene.)

Tiende Optrin.

Balder.

Dog vil jeg haabe! — Hører det, I Klipper,
At Balder haaber! — Skiebuen er forsonet!
Den dover Surturs Spyd — og Nanna tvivler.
O Dyd, som overvandt, da Blodet raste,
Hvor vist, hvor herligt lonner du din Elsker!

Aria.

Ventlige Klipper, I hørde mig græde;
Hører mit Haab, og udbreder min Glæde!

Yndige Skove, besvarer min Fryd!
 Balder! forgieves skal Himmel og Skiebne
 Hærde dens Hierte, du elsker, og væbne
 Kæmperens Arm med fortryllede Spyd.
 Dinden skal krone sin fromme Tilbeder,
 Svingrende, mægtige Gienlyd, udbreder
 Elskovs Triumph og den lønnende Dyd!

Ellevte Optrin.

Thor, Balder.

Thor.

Rast er din Sang, du Kampens Ven! Saa bruste
 Den blodige, den mæisom vundne Seier,
 Og faldne Fienders Roes fra Heltens Læber,
 I det han overseer den øde Valplads. —
 Du smiler; i dit Øie tindrer Glæde,
 Som Odins, naar han har betrygget Jorden,
 Og dynget den med Blod af grumme Jetter.

Balder.

Ha Ven! her tryk dit Bryst — til dette Hierte!
 Og fortæl, hvad Læberne kun svagt fortolke,
 Føl Himlens Belyst i min Stiel!

Thor.

Thor.

Du sværmer.

Balder.

Åh, Nanna, Ven . . .

Thor.

Ha Nanna! — Jeg forstaaer dig

Og det var vel! dog vel, at Odins Balder

Engang ved Graad har vundet Gevars Pige.

O den Triumph . . .

Balder.

Du spotter!

Thor.

Nei! din Seier

Skal være mig, som een af mine beste,

Som den, jeg vandt fra Udgaards grimme Trolde.

Ha den er stor! den skiller mig og Odin

Ved kielen Frygt, som alt for længe martrer

Vort ubevante Bryst. — Nu kan jeg spare

Tiltaler, spildte Raad. Nok! Pigen elsker.

Balder.

Hun elsker — ja ved Hæl! hun elsker — Høther.

Thor.

Hvad! giekker du din Ven! — Hvem? hvilken
Høther?

Balder.

Har Thor da glemt den kiefke Leire-Konge?

Thor. (i Tanke.)

Nei! — ved min Hammer, nei! — Jeg saae
ham kæmpe
Ved Kofs, den Danfkes, Giestebud — Jeg
saa ham!

Stærk er hans Arm.

Balder.

Dog kan den tabe Sverdet.

Thor. (endnu i Tanke.)

Det var som Vox det tykke Kobber-Pands
For heltens tunge Spyd — Mon han . . . Dog
neppe
Formaaer en Dødelig . . . Men om . . .

Balder.

Forflaae dog
De mørke Tanker, Thor, og deel min Vellyst!

Thor.

Thor.

Din Belyst! — Drømmer jeg? Svar! Elskes Hother
Af Manna?

Balder.

Ja.

Thor.

Det glæder dig? du raser!

Balder.

Af hor! — du selv skal billige min Glæde.

Thor. (efter nogen Betænkning.)

Nu, Edle, nu forstaaer jeg dig. — Omfavn mig!
Den Seier var dig værd — og mig — og Odin.
Jeg selv skal grave den i Gevars Klippe.
Ei kun en svag, blødhierdig Møe — men Balder,
Men dig, min Ven; det Udyr i dit Hierte,
Din Daarlighed, din Elskov overvandt du.

Balder.

Ah Grunne, tie! jeg føler at jeg rødmer.
Viid, aldrig var din Ven sig mindre mægtig.
Jeg brænder, Thor, og gruer for den Tanke,
At see den Flamme slukt, hvoraf jeg martres.

Thor.

Hvad hører jeg? I Himle! kan en Aser
 Saa tabe Dyd og alt — Vel! drif din Bellyst!
 Og rav og sværm! — Du elsker, og forkastes.
 Hvor glædeligt! — Ha, ved min Arm! jeg tænker,
 Valkyrien har alt berørt din Iffe.
 Du raser alt. Jeg seer, dit Skiebne haster.

Balder.

Min Skiebnes første Lov er Elskov.

Thor.

Ha, den anden
 Er Død!

Balder.

Og hvor er Kamp? hvor er en Drabsmand?

Thor.

En Drabsmand? Hother.

Balder.

Daabenløs, fortviolet,
 Dinvanker han blant Klipperne. Vi kæmpde.

Thor.

Han lever?

Bal-

Balder.

Manna græd.

Thor.

Fordømte Taarer,

J koster Asa, Blod!

Balder.

Dg om han kunde,

Saa troer du, Ven, at Hother, at Skioldungen,
Feig vilde dræbe den, som gav ham Livet?

Thor.

Han vil det ei. Men om han maae? Hvad kan han
Mod Skiebnen, om den rekker ham sit Mordspyd,
Dg fører selv hans Haand?

Balder.

Min Thor, o glem dog

Din bange Kummer! Hør og deel min Glæde!

Før, da jeg skaante Hothers Liv, da straalte

Den første Gnist igiennem Mannas Taarer,

Det første Glimt af kierlig Duf. Hun smilte

Til Balder, og hun skienkte mig sit Vensteb,

Dg kielent trykte hun min Haand.

Thor.

Ha skaan dog
Mit Øre for din Daarlighed! — Kun lidet
Forstaaer sig Aisa Thor paa Kielen Elskov.
Dog seer jeg hendes Hiertelav. Hun takker
For Hothers Liv. Det kildrer dig? Du drømmer.

Balder.

Den er mit Liv, den Drom, du vil adsprede.

Thor.

Den er din Død!

Balder.

Hvad Død? See Skiebuen opfyldt!
Betragt det Spyd, som Leire-Kongen svingde!
Mit Knæ blev svagt, jeg gyste, da det traf mig;
Dog lever jeg, dog faldt det sløvt til Jorden.

Thor. (i det han beseer Spydet.)

Bedrag dig ei. Viid, dette Spyd er hårdet
Ved Gunders Ild, men ei ved Rastronds Flam-
mer. —

Dog hilste Døden Odins Søn — og Rota,
Hun, som indvier Kongerne til Valhal,
Er her, hvor aldrig Vaabens Bragen hørdes.

For,

Forfærdet saae jeg Kampens stoute Dotter.
 Mark stod hun over Klippen, svøbt i Taage,
 Og Dødens Fugl, den sorgelige Ugle,
 Gad klynkende paa hendes brede Skulder.
 Hvem søger hun, langt fra hver blodig Slette?
 Og Surturs Green — hvor snart er den ei fundet,
 Naar Skiebnen vil! Og troer du, Loke sover?
 Ah, Balder, flye! forglem en daarlig Brynde!
 Din Skiebne haster! flye, før den fuldendes!
 Følg med mig!

Balder.

Jeg flye! forsage Ranna!
 For herligt er det Haab, hvorved jeg lever,
 At Balder skulde flye for det.

Thor.

O hør mig,
 Hør, hvi jeg kom, og vil du selv din Frelse,
 Saa mærk en Vens, en Faders sidste Varsel!
 Forvirret af dit Sværmerie, bestyrret
 Ved truende, nu ikke mørke Varsler,
 Dmispændt af Frygt, nedtrykt af uvant Kummer,
 Forlod jeg Gevars Fjeld, og Tordens Brummen
 Fortyndte mig i Asgaard. Alle mærkte

Min Sorg. Alt stimledes de ældste Aser
 I Kreds omkring mig. Hver vil først erfare,
 Hvi synlig Smerte, meer end Smerte, Vaaghed
 Nedslaaer mit Die. Men Valsfader vinkde.
 Han blues — Odin rødmer ved din Svaghed.
 Han bød mig dølge den, imens vi kunde,
 Og først endnu engang adspørge Mimer.
 Jeg spurgte ham, og Skiebne's Spelder svarde.
 Om Solen, var hans Svar (af hør og zittre,
 Og frels dig, mens du kan!) om den i Morgen,
 Naar af dens Straaler hine Klipper rødme,
 Som tit gientog den fromme Halvguds Klager,
 Seer ham endnu forelsket og forkastet,
 Da seer den og det Spyd, hvorfor han falder,
 Og Odins Graad og alle Aser's Taarer.

Balder.

Det haster da. — Tilgiv mig, Thor! Jeg iler
 At bløde Mannas ædle Siel med Taarer?
 At røre hende ved min Bøn; at fordre
 Min Dom — Liv eller Død — af hendes Læbe.
 Snart skal min Skiebne vise sig.

(Han gaar.)

Thor.

Chor.

(i det han seer medynksfuld efter ham.)

Ha Daare!

Du iler selv din Undergang i Nøde!

Aria.

Naar Sielen ei vil vinde,
Men villig lod sig binde
Af Elskovs Tyrannie;

Skal selv paa Vennens Læbe
Raad blive Gift, og dræbe
Den, som han vil befrie.

Nei, Sielen kan ei vinde,
Som villig lod sig binde
Af Elskovs Tyrannie.

Tredie Handling.

(Det er mørk Nat. Stormen tuder imellem Klipperne. Undertiden lyner og tordner det, og Bjornene brumme hist og her i Skoven.)

Første Optrin.

Hother.

(Siddende paa en Klippe, vaabensløs og i en nedslagen Stilling.)

Arie.

Lad Klipper zitre,
 Naar Stormen brøler
 Og Tord'ner knitre;
 Min Siel er kief!
 Ah det, jeg føler,
 Er meer end Torden,
 End Storm fra Norden,
 Er meer end Skræk!

Velkomne Nat! — O tykke Mulm, hvor venlig
 Medlidende du sjiuler mig — for Hother!
 Ha for den svage — overvundne — faldne! —

Saa

Saa kom! omfavn mig, Hælhiems mørke Dron-
 ning,
 Med al din sorte Skræk — du Glædens Fiende!
 Kom, skiul de svage, sønderbrudte Vaaben,
 Bedæk den skumle Klippe, hvor jeg . . . Torden
 Udslætte dig, formastelige Tanke!
 Lør du forstyrre Høther, hvor han hviler? —
 Var den ei her, den Klippe, hvor . . . I Guder! —
 Dog Matten kan jeg sige det, og Hælhiem
 Kan jeg betroe Skioldungens, Høthers, Haanhed.
 Ha! hør det, Nat, og skiul det i din Afgrund! —
 Her er en skummel, en affhyelig Klippe;
 Thi lede Trolde sværme paa dens Toppe,
 Og Drager yngle i dens mørke Huler.
 Der faldt jeg, og mit Navn, og Høthers Ære!
 Afsmagtig knælte jeg — og tog mod Livet!
 Nu seer jeg den ei meer; nu er jeg rolig.
 Jeg seer og ei, den ædle, stolte Fiende;
 Ei heller seer jeg Mannas Kinder blusse!
 Og ei de hede, de forhadte Taarer,
 Som frelst mig, — som købte mig af Valder!
 Ha Storm, du sagtnes! — Hvin! — o hyl om-
 fring mig! —

Brøl Torden! — brøl og døv den grumme Gienlyd
 Af svag, af frygtfom Bøn, af Mannas Forbøn!

Uriofo.

D elskte Læbe,
 Du aander Død!
 Hvi holdt din Klage
 Et Stød tilbage,
 For selv at dræbe
 Med tusend Stød?

Du elsker mig? — Ha tielne, svage Manna!
 Du elsker Hother's Liv, — og ei din Hother.
 Hvor kold, hvor grum imod hans Navn, hans
 Ære! —

Dog jeg — og jeg var grufom! Jeg beskyldte . . .
 D elskte Manna! snart — ved dine Fødder
 Skal snart din Hother's Blod astoe hans Brøde!

(Han springer op og gaaer omkring paa Skuepladsen.)

Hvi dvæler jeg? — Hvi tøver jeg at holde
 Mit Ord, min Eed? — Ha grumme, grumme
 Skiebne!

Selv Døden stræber du at negte Hother!
 Du skjuler hvert et Sverd, og hver en Afgrund! —
 Ha svage Spyd! hvorpaa jeg Daare stoelte,
 Hvor

Hvor er I nu? — Og du, min skjøre Mimring,
 Fær ikke skjør i Kamp? — og du, min Daggert?

(Han snubler over det Horn, som han kastede bort i den
 første Handling.)

Hvad . . . hvad er dette? — Ha det Horn, som
 Banfred

Gav mig at kalde ham dermed i Røden.

Bed Odin, hvor er Rød saa stor som denne,
 At gierne vilde døe, og ei at kunne!

En Dolk formaaer dog vel hans varme Venskab,
 At rede ud til dette Bryst.

(Han støder i Hornet, og det giver en græffelig Gienlyd
 imellem Klipperne.)

Ha Banfred!

Jeg kalder dig. Hvor est du, Banfred, Banfred!

(En Hvirvelvind høres, og strax derpaa lader Loke sig see.)

Undet Optrin.

Loke, Hother.

Loke.

Hil dig, du lykkelige Søn af Hothbrod!

Hother.

Ha du tør spotte Hother?

Loke.

Loke.

Hvad kuldkafter
 En Lykke, som din Fiende selv, som Skiebnen,
 Som himmelske og underjordske Guder
 Med samlet Kraft befæste?

Hother.

Samle Drømmer!
 Laan mig et Spyd, og denne Haand skal bedre
 Befæste den, end alle dem, du nævner!

Loke.

Jeg veed dit Mismod, og dit usle Forsæt! —
 Ved Rastrond! var ei Balder — om den Daare
 Ei havde blendet dig ved Asa-Kunster,
 Og sliukt hver Dolk, hver Afgrund, som du søgte;
 Da laae du alt i Mulm — beleet — uhevet.

Hother.

Hvad? han har hindret mig? — den Edle! Stolte!

Loke.

Ja Stolte! — Han foragter dig.

Hother.

Foragter?

Loke.

Lofe.

Dg troer du, at han, for at seie Ranna,
 Redlod sig til at vogte dig for Doden,
 Ifald han tænkte stort om Hother's Brede,
 Dg om han lagde Merke til din Elskov?

Hother.

Und est du, Vanfred! Giftig er din Tale.

Lofe. (opbragt.)

Ha Hother! Ilde lønner du mit Venskab,
 Dg slet giengielder du det Held, jeg bringer.

Hother.

Dg hvilket?

Lofe.

Dog din Kummer gjør dig bitter.
 Viid, at jeg strax kan lindre den!

Hother.

Dg tover?

Lofe.

Fornem da, Ikkelige Søn af Hothbrod!
 Det Spyd, som sender Balders Aand til Hæl-
 hiem . . .

Ho

Hother.

Endnu et Spyd! — og evig . . .

Loke.

Det er fundet!

Jeg vidste — thi jeg havde læst i Stierner,
 At Valhals krigske Møer selv maatte søge
 Det aldrig seete Spyd, og selv tillave
 Dets dødelige Dd; og jeg forførte
 Dem alle tre — de Stolte, til at søge.

Hother.

Forførte?

Loke.

Troer du, de vil dræbe Balder?

Hother.

Ha Wanfred! — meer!

Loke.

Ei fik du skrap det rette;
 Din Kamp udviiste det. Nær havde Balder
 Da knust dig og mit Anslag. Bange saae jeg
 Den Stærke svinge Jeters Død — Jeg kiender
 Hans Armes Kraft — Dog tierlig var den Taabe!

Han

Han saae din Brud, og skaante dig. Da voxte
Mit Mod og dit.

Hother. (for sig selv.)

Mit Mod og dit! Jeg blues.

(til Loke.)

Hvad Mod? — Ha, jeg var blind af Harm, jeg
raste!

Loke.

Harm eller Mod — Ved Hæl, jeg agter lidet,
Min unge Helt, hvoraf dit Dje gnistrer,
Naar kun du søger Hevn, og Fienden falder.

Hother.

Hvem er du? hvem? — Dog tael! bliv ved,
forklar dig!

Loke.

Stærk var din Arm, og stærk mod Jettens Pandser
Var Rotas Spyd — men alt for svagt mod Balder.
Dog knælte han, jeg saae den Stolte blegne.
Men af han reiste sig! Mit hele Hierte
Blev Jis; jeg folte best din fulde Fare.
Alt var hans Arm opløstet; Sverdet blinkte.
Han raabte paa sin Odin, og da kunde

Han selv, min Ven, kun frelse dig — Den Daare!
 Hans høie Mod skal styrte ham

Hother.

Ha Wanfred!

Loke.

Nu?

Hother.

Jeg beundrer meer og meer din — Wiisdom.
 Dog Stridens Mær! — hvor var de, da vi
 kæmpde?

Loke.

Det var min Frygt. Jeg skialv, naar Lovet rørtes;
 Maar Skyggen vorte, skialv jeg for at see dem.
 Da jeg fornam, at ingen af dem hørde
 De høie Raab, og Skioldets Brag og Sverdet,
 Da stæeg mit Mod, da vidste jeg dig sikker.
 De høre kun den Kamp, hvor een skal falde.

Hother.

Og nu det Spyd du talte om?

Loke.

Hun har det,
 Balfaders yndte Møe. Hans troe Slavinde.

Fandt

Fandt endelig ved ufortroden Duhue
 Det Syn, hvorfor hans elste Søn kan falde. —
 Kort før du kaldte, sad jeg i min Hule.
 Da zitrede dens tykke Marmor-Hvelving,
 Tre gange zitrede min tause Bolig,
 Og over mig fornam jeg Lyd, som Stormens,
 Naar den udriver Klippens Teg; da hørde
 Jeg Kotas Røst, og sorte, tykke Draaber
 Af Jette-Blod, af dem, som Odin dræbte,
 Faldt giennem Klippens Rifter — da begreb jeg
 Af alle Merker, at hun fandt det rette.

Hother. (utaalmodig.)

Hvor er det? hvor?

Lofe.

Hun hærder det i Nastrond.

Hother.

Lie, Drømmer! — Gaae!

Lofe.

Jeg elsker denne Hede.

Og, for at dæmpe al din Tvivl, da — tør du —
 Da vil jeg vise dig den grumme Kota.

Hother.

Hvad, Wanfred! om jeg tør?

Wofe.

Vel! — see mod Vesten!

(Han rører ved Hother's Pinelaag. Strax derpaa seer man Indgangen til en stor Hule, der kun oplyses ved de Flammer, der med en bestandig Bragen af og til lade sig tilføje dybest i den. Forrest i Indgangen er paa hver Side et lidet rundt Altar. Paa det ene brænder en Ild, hvori det fatale Spyd ligger; paa det andet staaer en Kiedel. Valkyrierne gaar i Kredse om det første.)

De tre Valkyrier.

Tercet.

Den Første.

Buldrende brøle
 Nastronds Flammer;
 Dybene føle
 Balhals Møe.

Den Anden.

Svovlede Lue,
 For hvis Bragen
 Aserne grue,
 Skiebneen adlyd!

Kota.

Giftige Blammer,
Hærder et Spnd
For Balhals Moe.

Alle Ere.

Giftige Blammer,
Hærder et Spnd
For Balhals Moe!

Kota.

Den, som det rammer,
Den skal døe!

Den Første.

Den, som det rammer,
Den skal døe!

Den Anden.

Den, som det rammer,
Den skal døe!

Alle Ere.

Den, som det rammer,
Den skal døe.

Nota.

(Hun tager Spydet af Ilden, og gaaer hen imod det andet Altar.)

Saa! det er nok! — Nu skal dets røde Spidse
Afkisles her. — Nu vender Kredsen baglends;
Og, som vi gaae, saa gaae dens Liv tilbage,
Som Spydet naaer! — Som Nastronds Gnister
slukkes,

Saa skal dens Liv forsvinde, som det saarer.

(Hun beholder Spydet i Haanden, og alle tre gaae i Kredsen omkring Kiedelen.)

Alle Tre.

I Saft af Ruder,
Og Firblads-Kleber,
I Marv af Bjerne,
Og Blod af Trolde,
Og spraglet Edder,
Skal Spydet kioles,
Tre gange kioles
Af Nastronds Flamme,
Til Valhals Moe!

Nota.

(Hun dopper det i, og giver det derpaa strax til den første Valkyrie, som gier det samme, og ligesaa den anden, alt som de syngte:)

Den som det rammer,
Han skal døe!

Den Første.

Den, som det rammer,
Han skal døe!

Den Anden.

Den, som det rammer,
Han skal døe!

Alle Tre.

Den, som det rammer,
Han skal døe!

(Nota tager Spydet ud. Valknierne og Huln forsvinde.
Enepiadsen seer saaledes ud, som først i denne
Handling. Stormen bliver endnu ved at rase.)

Høther.

Forsvundet! — sunket! — Koglerie omspænder
Hvert Trin, jeg gior, og hilder Høthers Arme.
Jeg Daare! — Snart skal Morgenroden spille
Paa Gevars Field; og jeg, — ved Høthbrods Afse! —
Som een der frygtsom vil forlænge Livet,
Jeg agter her paa Spøgelse! Ha Vanfred!
Trod, som tilsoer mig Venfkab! som jeg affkyer!
Hvor er nu dette Spyd, som vist kan dræbe?

Lofe.

Du saae det.

Hother.

Ha jeg saae! jeg saae! — Hvor blev det?

Lofe.

Og veed jeg ei, at Odins Møer tillavde
 Det just for dig; at Skieben kuns tillader
 Din Arm, at støde det i Balder's Hjerte?

Hother.

Før var dit Ord, mon de vil dræbe Balder?
 Nu er det kun mod ham de hårde Blavind;
 Nu hade Balhals Møer den fromme Halvgud.
 Det skal jeg troe. — Hold op! — Forsvind, Bes-
 drager!

Lofe.

Jeg har jo sagt dig det, at jeg forsærte.
 Min List, og ikke de, har hårdet Spydet.

Hother.

Nu vel! Din List! — Hvor skönt, hvor ædelt
 Hother
 Henbringer Matten! — Dog fortæl! — hvorledes?

Lofe.

Velan, saa hør! Du mindes Kotas Gave,
 Det Spyd, der kom vor Halvgud til at knæle,

Det

Det knuste jeg, og bragte det til Rota.
 Jeg laante Tyr's den Afers Dragt og Mine.
 „See, sagde jeg, dit Spyd, du floge Rota!
 „Saaledes laae det ved en Jettes Fodder.
 „Det soer af Leire Kongens Haand; det hvinte —
 „Thi stærk er Hothers Arm. — Jeg kiendte Spydet,
 „Og jeg, som bygte paa din Kunst, jeg raabte:
 „Nu staaer det ilde til med Viergets Jette!
 „Men Viergets Jette loe. Han greb om Spydet,
 „Og knuste det; og her, du floge Rota,
 „Her bringer jeg dets kostelige Stykker!“
 Med Glæde saae jeg Rotas Dine gnistre.
 Hun soer ved Odins Arm, ved alle Guder,
 Og ved Alfader selv, ei at aflade,
 For hun udfandt et Spyd, der sikkert dræbte
 Hver Dmers Søn, og hver som kunde dræbes.
 Hun soer og strax forsvandt. Det var som Skiebnen
 Kun havde ventet paa saa dyrt et Løfte.
 Tre gange tordnede den hvide Rørne.
 Hun talte — skrækkelig er Skuldas Torden,
 Jeg taaler ei at høre den — jeg flyede.
 Men snart fornam jeg, at vort Spyd var fundet.
 Da kaldte du. — Dog hør de tunge Vinger! —

Hun er det! — Nota! — Jeg vil gaae tilside;
 Thi Valhals Piger hade mig.

(Lofe gaar affides.)

Tredie Optrin.

Hother, og strax derpaa Valkyrien Nota.

Hother.

(som seer med Foragt efter Lofe.)

Forvorpne! —

Ha, feige Træl! og du tilsoerst mig Venskab!

Nei, aldrig varst du Hother's Ven, Forræder!

Men Gudernes, men Dydens soerne Fiende.

Nota.

(Hun rækker ham det fatale Spyd, med halv
 bortvendt Ansigt.)

Her, Søn af Hothbrod! Her min elskte Kæmper!

Tag dette Spyd! — og brug det, som . . .

Hother.

Du græder?

Nota.

Du saae min Taare — See den! dyrt og ædelt

Er Blodet, som den spaaer. — Men brug kun

Spydet!

Dog er det ikke min, men Skiebne's Gave.

Hoher.

Jeg veed, du frygter for den fromme Valder.
Men, ædle Møe, men kiender du mit Hierte,
Da veedst du, han er tryg, som Thor i Valhal.

Rota.

Hvad vilst du, Helt, mod Nornen? — Nor-
nen talte.

Hun røbte mig det skjulte Træ; hun bød mig
Afbryde Dødens Green; hun bød mig hærde
Dens Od i Rastronds Jld; hun . . . dog hvad
vil jeg?

Spilbt er min Taare, som dit ædle Forsæt.

Velan! — Brug dette Spyd! Død er dets Til-
nævn.

Den, som det naaer, skal evig Dvale fængsle

I Hælhiems tause Nat, om det er mueligt

At dræbe ham; selv den Udødelige,

Hvis Die Had og nedrig Ondskab mørkner,

Medstyrter det i tusend Vintres Marter.

Merk det og brug det vel! dit Bryst er ædelt.

Men ham, som aander Gift i det, den Frekke,

(Jeg veed, han er os nær) ham skal du straffe.

(Rota forsvinder.)

Fjerde Optrin.

Hother, og strax derpaa Lofe.

Hother.

Hvordan? Er alt en Drøm? — Dog Spødet
har jeg!

Velkomne Død! dig skal min ædle Fiende

Dog ikke røve mig, ei skule for mig!

Ne kan jeg holde, hvad jeg soer! O Manna,

Ne bringer jeg din Dyd et værdigt Offer!

(Han vil gaae, men Lofe møder ham i Udgangen.)

Lofe.

Hvorhen, du Skiebne's Yndling?

Hother. (fortrøden)

Ha! til Hælhiem!

Lofe.

Ik Hother jeg beleer dit kloge Forsæt.

Hother. (opirret.)

Beleer?

Lofe.

Du har din Fiendes Liv i Hænder;

Og du vil døe!

Hother.

Og hvilken Fiendes, Wanfred?

Lofe.

Hvis om ei Balders?

Hother.

Ha, han gav mig Livet!

Og skönt jeg lidet agter sig en Gave,

Saa tog jeg den. — Og bør hans høie Hierte

Da fælde ham? — bør jeg, bør Hother straffe

Den Medynk, som jeg ønsker ei?

Lofe.

Han kommer!

D spild dog Tiden ei med Daarers Dromme!

Hother.

Hvad vil du?

Lofe.

Staae bag denne Gran, og dræb ham!

Hother.

Ha, feige Træl!

(Han slaar Lofe med Sværdet over Hovedet, og denne synker strax hylende i Afsgrunden. Saa snart han er af Sne, bliver alting stille. Solen staaer just op i sin fulde Glæde. Efterat Hother nogen Tid med Bestyrtelse har seet paa alt dette, siger han:)

Saa styrte hver Forræder,
Som aander Ondskab i Skioldungens Hierte! —
Ha Balder!

(Han gaaer noget affides.)

Femte Optrin.

Hother, Balder.

Balder. (som ikke bliver Hother vaer.)

Denne Nat var fæl og skummel!
Omkring mig holdtes Raad af vrede Guder.
Hvad vil de? Mon de vil forstrække Balder? —
Nu tier alt.

Hother.

Hvor stolt og ubekymret
Den høie Halvgud gaaer! Han tænker ikke,
At hvert hans Mandedræt er Hothers Gave.

Balder.

Hvo nævner Hother. Jeg har hørt ham nævne. —
Dog alt er taust, som Døden. — Veed ei heller,
Hvi dette Navn kan røre meer end andre,
Dg hvi det altid skurrer i mit Øre?
Ak! kan jeg meer end ynke ham, den Arme,

Som

Som nu begræder Livet og sin Afmagt,
Som vaabenløs nu zitrer for sin Skygge.

Hother.

Ha nu — thi det er stort — Skioldungen vær

dig —

Nu vil jeg være stolt, som du! — og flye dig!

(Han gaaer.)

Balder.

Hvo taler her? hvo tør forstyrre Balder? —

Dog veed jeg ei, at Finste Trolde sværme

Paa Klipperne? — Alt naaede Solen Havet,

Dog fandt jeg Nanna ei. Tomt, som en Udørk,

Var Gevars Huus, og huult klang hver en Gienlyd

Af Balders Suk. — Hvor var hun da? Hvor

var hun. —

Ak, Hother fængsler dig? i Hothers Arme

Fornamst du ei mit Suk, min bange Vanken,

Din Balders Graad, hans kielne Raab, du

Haarde!

Og, om jeg havde fundet dig — hvad var det?

Maaskee, dit Svar da skulde dødet Balder. —

Jeg kiender mig ei meer. Mit Hierte banker,

Og her omkring det kryber fremmed Kulde.

Ja, Nanna, ja du lærte mig at zitre.

Ak!

Ak! elskte Pige! jeg — en Halvgud skielver,
 Naar du kun aander, naar du rører Læben!
 Ha! aabnes den til Nei — o tie da, Grumme!
 O tie, og lad mig gaae med Haab til Hælhiem!
 Dog! — saae jeg ei dit Die straale Venstab
 Til Balder? — Fandt jeg ei din hede Taare
 Paa denne Haand? — Og saae dig rødme, Ranna?
 Ha jeg vil giennemtænke, jeg vil nyde
 Mit Haab. — Hvi slaer du da saa høit mit Hierte?
 Hvi trænge Taarer frem i Balder's Dine? —
 Og Haabet er mig fremmed! O min Rigdom,
 Du lærer mig en Midings Frygt! Jeg zittrer,
 Nu, da jeg har et Glimt af Haab at tabe.
 Ak, om det røves mig igien! om Ranna . . .
 O Tvivl! — o Frygt, som Hiertet ei kan bære!

Aria.

Først blender Haabets Glands vort Die,
 Da synes alting blidt og trygt,
 De matte Straaler
 Skal snart forgaae,
 Som Diet taaler,
 At stirre paa.
 Beseer vi Haabet alt for nøie,
 Forsvinder det i Tvivl og Frygt!

Ja, Thor! ja Sandhed — Wiisdom var din
Tale.

Det Glimt af Ynk var Tak for Hother's Frelse.
Hun skialv kun for sin Hother — for den Elskte;
Hver Taare bad mig om hans Liv. — Hvad Blend-
verk

Forvildede min Siel! Af usle Betrøys
Af tomt, af flygtigt Haab, du kunde glimte
For mig, som om jeg hendes Had ei kiendte!
Af stedse flyede hun mit Fied, min Skygge!
Dg naar jeg dog engang, mig selv til Martrer,
Aftvang den Stolte nogen Agt og Gienfvar,
Da var det Spot. Hun kaldte sig uværdig,
At være Valders Brud og Odins Dotter,
Dg tog mit kielne Suk for Skiemt og Smi-
ger. —

Dog har jeg aldrig hørt det Ord, som døder
Foruden Surturs Green og Nastronds Lue,
Det skrækkelige Rei, af hendes Læber.

Ha jeg vil høre det! — Ved Hælhiems Morke,
Min Graad skal trygle dette Rei, af Ranna!

Siette Dyrtriu.

Nanna, Balder.

Nanna.

(Hun kommer gandske forkrækket ind paa Skuepladsen.)

Ak! — ingen svarer mig! — O haarde Klippe,
 Hor du min Røst, som ingen Guder agte!
 Formild min Angest! Svar, hvor er min Elskte?

Balder. (affides.)

Min Skiebne vil . . . Ha Nanna!

Nanna.

Tause Graner!
 For yndte, nu saa græffelige Skygger!
 O viser mig, forraader mig min elskte!

Balder. (affides.)

Ha skal jeg? — tør jeg?

Nanna.

Ak hvor er du, Hother?
 Ak mueligt i en Afgrund! — knust og blodig!
 Og taus! — for evig taus! — o væ mig arme!

Balder. (som springer hen til hende.)

O Nanna! hvilken Skræk . . .

Nanna.

Ha jeg har seet ham,
Den fælske Drom har vlist mig ham — min Ho-
ther!

Han stod paa Bredden af en bundløs Afgrund,
Og rundt omkring ham brølte gridske Udyr.

— Balder.

Din — som du kalder ham — din Hother lever.

Nanna. (i det hun kiender Balder.)

Ha Balder, du har dræbt ham! — af tilgiv mig!
Min Drom forvirrer mig — du seer, jeg zittrer. —

Jeg hørte Guders Fald og Guders Hysten?

Og blodig stod et Spøgelse ved Hallen.

Stor var det røde Saar, hvorpaa det pegte.

Som een, der grunder, skulde det sit Ansigt;

Men giennem Fingrene faldt store Laarer.

Ah Rattens blege Son var høi, som Hother.

Balder. —

Ha Hother kan ei være dod!

Nanna.

Jeg troer dig.

Men af jeg kan, jeg kan ei hvile, Balder,

Før jeg har seet ham, talt med ham, og favnet
Hans Arm, og trykt den her til dette Hierte!

Balder. (fortviolet.)

Ha Manna, det er meer, end jeg kan bære! —
Ved Odin, det er meer!

Manna. (forfrækket.)

I høie Guder! —

Du skrækker mig! — Jeg arme!

(Hun vil undstige, men Balder opholder hende med Magt
og kaster sig ned for hendes Fodder.)

Balder.

O min Manna!

Bliv! — jeg besværges dig ved disse Taarer,

Ved al min Qual — bliv Manna! bliv!

Manna. (beangstet.)

Hvad vil du?

Balder.

Og veed jeg det? — at jeg har haabet, Manna!

Manna.

O slip mig! — lad mig flye! — hvad har du
haabet?

Du veedst jo, hvem jeg elsker — slip mig, Balder!

Bal-

Valder.

Nei her ved dine Fodder vil jeg høre
 Min Dom. — Er intet, intet Haab tilbage?
 Kan al min Kierlighed — kan disse Taarer —
 Kan intet røre dig? — O svar mig, Nanna! —
 Sigt Nei! Stod Dolken i mit Bryst!

Nanna.

Ha Valder!

Hvi elsker du en Dødelig?

Valder.

Maaskee du

Kun tvivler paa min Elskov, kun vil prøve
 Din Valders Hiertelov. Ha jeg vil løfte
 Min høire Haand mod Himlen, og tilsværge
 Dig evig, evig Kierlighed, min Nanna!
 Og vil du større Prøver, o da nævn dem,
 At jeg maa vise dig, hvor høit jeg elsker!

Nanna.

Ik Valder! — skaan mig! — skaan dig selv! —
 Hvad vil du! —
 Hvor ofte har jeg sagt dig det. Mit Hierte
 Kan ei fortiene dig?

Balder.

Forhadte Omfavn! —

Hvi vil du skaane mig? Ha knus mig! dræb mig!
Siig, at du aldrig vil!

Nanna.

Jeg elsker Hother.

Hvor kan jeg?

Balder.

Ha maaskee du troer at elske.

Kan han, en Dødelig fortient Nanna?

Nanna. (opbragt.)

Han elsker Dydgen, Balder; han er tapper;
Dg han er stor blant Konger. Han behersker
De Danske.

Balder.

Nanna, jeg er meer, end Konge.

Nanna.

Dg var du Gud, saa vil jeg kun min Hother.

Balder.

(Han rækker fortvivlet den høire Haand op imod Himmelen.)

Endog forkastet — horer det, i Himle! —

Endog forkastet, skal jeg elske Nanna!

(Han har neppe udtalt, førend Valkhrien Nona lader sig see. Des
dens Fugl sidder paa hendes Skulder. Hun vender
Ansigtet bort, i det hun berører hans Tisse med sit
Synd, og siger:)

Til Kamp, min Ven! til Saar og Fald! — og
Mærke!

(Hun forføinder strax, og som Valder og Nanna har vendt hende
Ryggen, og beage har været for opmærksomme paa sig
selv, til at kunne agte paa andet, bliver hun hverken
seet eller hørt, uden af Tilskuerne.)

Valder.

(Han springer op som en Rasende, og holder Haanden nogen Tid
for Hovedet.

Ha, hvi jeg sværmer! — hvi jeg spilder Tiden
Med kielne Suk, — og klynker, som en Kvinde!
Og har jeg ikke Skiold og Sverd? — Til Kampen!
Til Kampen, Valder! Ha lad Sverdet blinke!
Løft Sverdet høit! Udsplid den stolte Kriger,
Og toe dit Synd i Blod, du Søn af Odin!
Ha Brag af Skiold mod Skiold, og Kampens
Bulder,

De, de skal glæde mig! — og døve Nanna!

Og Kæmpers Blod skal kielne dette Hierte!

(Han trækker Sverdet, og løber bort i Raserte.)

Syvende Optrin.

Nanna. *(alene.)*

J Guder! — Hvad var dette? — Ak han raser! —
Jeg Arme! Ha nu dræber han min Høther!

Arie.

O himmelske Magter,
J knuse mit Haab!
Hvo styrker mig Svage
Med Gudernes Arm?

Hvo agter min Klage?
Hvo merker min Harm?
Ha hvem kan jeg røre?
Mon Jorden vil høre
Afmægtige Raab,

Som Himlen foragter?
O himmelske Magter,
J knuse mit Haab!

Ha J har knust mit Hierte! — Høther! Høther!
Hvo er du? — Ak, jeg kan ei meer! Jeg svimler! —
O Dod! o Freya!

(Hun holder sig afmægtig op til et Træ.)

Ottende Optrin.

Hother, Nanna.

Hother.

(som løber bestræffet hen til hende.)

Elfte!

Nanna. (seer siøvt paa ham.)

Ik! — min Hother!

Hother.

Saa vild? — saa bleg? — Ik at dit ædle Hierte
Var ei saa ømt!

Nanna.

O elskelige Stemme! —

O tael endnu! O tael endnu!

Hother.

Du zitrer,

Min Brud, min elskte Brud! — og hede Taarer...

O skiul dem! ha de brænde mig, de smelte! —

Græd ei, min Brud!

Nanna.

Ik Glæde, Guders Glæde

Fremlokker disse Taarer! — Hother lever.

Hother. (væmodig.)

Endnu.

Manna.

(kialent og fbedrovet.)

Endnu?

Hother.

(Han vender Ansigtet bort.)

O haarde, haarde Skiebne!

Dog jeg har soeret.

Manna.

Skraek mig ei, min Hother!

O skraek mig ei! — Hvad er det? — Høie Guder!

Du vender Diet fra din Brud?

Hother.

(han seer med Smighed til hende.)

Ah Manna!

Manna.

O frels mig, Freya! Graad paa Hother's Kinder! —

Hvad er det? Ha jeg døer!

Hother.

(han omfavner hende med Hestighed.)

O elskte Manna!

Manna.

Manna.

O Himmel! sig . . .

Hother.

(omfavner hende igjen.)

Engang endnu!

Manna.

Jeg bærer.

Hvad er det?

Hother.

Kan du, Manna, kan du glemme
Din Hothers grumme Lvil — hans ene Brøde?
Kan du tilgive den?

Manna.

Kan jeg erindre,
Om Hother nogen Tid har feilet?

Hother.

Ædle!

O! lev, lev evig vel, min Brud.

(Han omfavner hende tredje gang og vil gaae; men hun hænger sig fast ved hans Arm.)

Manna.

Nanna.

Ha Grumme!

Om du har elsket mig . . .

Hother.

Ik kan du tvivle? —

Bed Odin, meer end Lyset! — Kan min Taare,
Kan Hother's Graad ei vise dig hans Hierte?

Nanna.

Ik! — men du flyer mig!

Hother.

Wren kalder — Wren?

Og den — tilgiv mig! — den er meer, end Nanna.
Ha jeg maae flye dig, Nanna! — Disse Taarer
Gior kun mit Hierte svagt, og Døden bitter.

(Han vil gaae.)

Nanna.

Ik, agter du min Skræk — vor Ungdoms Løfte;
Vil du ei see mig døe, og døe fortviolet . . .

Hother.

Hvad vil du?

Nanna

Manna.

At en Bøn! — Tilgiv! — Jeg zitrer —
Men om du møder Balder . . .

Hother.

Ha, jeg flyer ham!

Manna.

(forundret og rolligere.)

Du flyer ham?

Hother.

— Kan du troe mig til, at hade
Den, som har skienket dig et Glimt af Glæde;
Een — Guder! — næsten een af Hothers Dage?
Ha kan jeg dræbe den, som gav mig Livet? —
O Manna . . . jeg har tænkt den store Tanke;
Men Læben zitrer dog derved — o Manna!
Kan du belønne Dyd? Kan du forglemme
Din Hother, og — med Tiden — elste Balder?

Manna.

O tie, o tie, min Hother!

Hother.

Han er bndig,

Han elsker dig, og Odin er hans Fader.

Manna.

Manna.

Ha Grumme! —

Hother.

Manna! — Jeg maae flye dig! — evig! —

Manna.

O Stræk! hvad vil du da? hvor hen? hvad vil du?

Hother.

Døe! døe! — Du veed min Eed — ha Solen
 iler!

Seer du, hvor høit? — Jeg soer ved Hothbrods
 Afte:

Jeg lever ei et Døgn med Balder. — Slip mig!

Ha seer du ei, hvor høit . . .

Manna.

Og jeg har soeret
 Ved Kierlighed, ved Freya, ved mit Hierte:

Jeg vil ei slippe dig; jeg vil forfølge

Dit Fied i Dødens Nat! — Her vil jeg hænge —

Her ved din Arm — og mit forgrædte Die

Skal see dig, see sin Hother, til det brister!

Hother.

Hother.

Vel, Nanna! Vær da kiel, din Hother værdig!
Tænk paa hans Eed, og . . .

Nanna. (hun slipper ham.)

Ik, hvad vil du, Hother?

Hother.

Og see ham døe!

(Han løster Spydet, for at stikke sig ihjel. I det samme styrter den rasende Valder ind paa Stuepladsen.)

Sidste Optrin.

Valder, De Forrige.

Valder.

(han løber lige hen imod Nanna.)

Nu kom! nu følg mig, Nanna!

Nu er vor Bryllupsfest bereed i Hælhiem . . .

I Asgaard. Kom, du Glædens mørke Dotter!

Ha snart! Jeg dvæler ei ved kielen Elskov,

Og Jetter vente paa min Arm. — Du tøver?

Du tøver? Følg!

(Han griber hendes Armen og vil trække hende bort med Magt. Hother gaar imellem og vil stode ham til Side med Haanden.)

Nanna.

Manna.

Ha frels mig, frels mig, Hother!

Hother.

Hold, Balder!

Balder.

(Han slipper Manna, trækker sit Sverd, og hugger af alle Kræfter ind paa Hother, som søger at afsøde hans Hug med sit Spyd, og viger tilbage.)

Ha Forbovne, styrt!

Hother.

Ha skaan dig!

Balder.

Styrt, Søn af Rither!

Hother.

Skaan dig!

Balder.

Døe!

(Han snubler og render ved den Leilighed Sphdet i sit Brnst; hvorved han strax taber Sverdet og synker i det ene Knæ.)

Hother.

Ha Balder!

Bal

Balder.

Ha Manna! — Thor! — Jeg har fortient min
Skiebne.

(Han daer, og en stærk Hvirvelvind gaaer over
Skuepladsen.)

Manna.

J Guder!

Hother.

Han er død, den store Balder!

(En Stemme langt borte i Skoven.)

Han er død, den store Balder!

(Mange Stemmer, som svare hinanden imellem Klipperne.)

Den store Balder er død.

(Det tordner. Odin og Frigga lade sig see paa en Ekke,
i en meget væmodig Stilling. Thor og mange af Aers-
ne komme ud fra den ene Side af Skoven, og de tre
Balkyrier fra den anden.)

Thor (og hans Følge.)

Odin, din Balder er død.

De tre Valkyrier.

Frigga, din Balder er død.

Thor.

Tordner, brøler! Storme, tuder!

Syler, Himmel, Jord og Hav!

Hylr, Menneffer og Guder,
 Ved den store Balders Grav!

Ehor.

Krigens høie Guder græde,
 Græde ved en Kæmpers Liig.
 Af vor Balder! Afers Glæde!
 Kielen Elskov fældte dig.

Ehor.

Af vor Balder! Afers Glæde!
 Kielen Elskov fældte dig!

Nota.

Medlags hærdeede Gudinder
 Serge ved en Kæmpers Liig.
 Balder! Jettens Overvinder!
 Lokes Ondskab fældte dig.

Ehor.

Balder! Jettens Overvinder!
 Lokes Ondskab fældte dig.

Hother.

Hother's hede Taare flyder
 Ved den store Balders Liig.

Ædle Balder! dine Dnyder,
Af, din Høihed fældte dig!

Chor.

Ædle Balder! dine Dnyder,
Af, din Høihed fældte dig!

Nanna.

See fra Hælvei Nanna græde,
Fromme Halvgud, ved dit Liig!
Menneffers og Guders Glæde!
Skielnnen ene fældte dig.

Chor.

Menneffers og Guders Glæde!
Skielnnen ene fældte dig.

Thor (og hans Felag.)

Odin, din Balder er død!

De tre Valkyrier.

Frigga, din Balder er død!

(Mange Stemmer, som svare hinanden imellem Klipperne.)

Den store Balder er død!

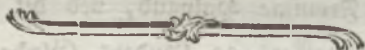
Slutnings-Chor.

Tordner, brøler! Storme, tuder!

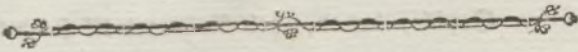
Hylter, Himmel, Jord og Hav!

Hylter, Mennesker og Guder,

Bed den store Balder's Grav!

F o r k l a r i n g

over gamle, især mythologiske Ord og Navne,
som forekomme i dette Stykke.

Alfader var et af Odins Tilnavne; men betyder i dette Stykke det høieste Væsen, som raader for alle Ting, og for Odin selv.

Alf, en Aand; det samme som *Dæmon* hos Grækerne. Der vare gode og onde Alfer; lyse og sorte, som Edda kalder dem.

Alfer. *As* var et af Odins Tilnavne, og ligesaa gaves alle Guder Navn af Alfer.

Asgard, (*Asgaard*), Gudernes Borg eller Stad, opbygt af Odin og hans Brødre.

Asgards Fald. Paa Verdens Yderside skulde ogsaa Himmelen revne, og Gudernes Bolig undergaae.

Balder, Odins og Friggas Søn, den beste og skionneste blant Alferne. Hans Død, og de Omstændigheder, som forarsage den i dette

Stykke, det er, hele Anlægget til samme, ere tagne deels af Edda (43, 44 og 45de Fabel,) deels af Saxos tredie Bog, og noget er, efter den vedtagne poetiske Frihed, lagt til, eller forandret.

Fenris Ulv var avlet af Loke med Troldkæmpinden Angerbode. Denne Ulv skulde i Surturs Kamp med Guderne opsluge Odin, som for denne Spaadoms Skyld holdt ham bunden.

Find, et Trold af dette Navn.

Freya, den ypperste Gudinde efter Frigga, var Menneker i Almindelighed, og særdeles Elskerne bevaagen.

Frigga, Odins Kone og Balders Moder, den ypperste af alle Gudinder.

Gelder, Saxernes Konge, (efter Saxo i Hothers Levnet,) antages her at være dræbt af Hother, som derfor kaldes Gelders Vane.

Gevar, en Spaamand, Mannas Fader og Hotheres Fostersfader, efter Saxo. Han gior
ham

ham og til Konge i Norge; men det er Gevar ikke i dette Stykke.

Guders Kamp. Guders Bane. Ved denne Verdens Undergang skulde Odin og de øvrige Guder kæmpe med Surtur og hans Følge, og alle omkomme i dette Slag. Denne Tidspunkt kaldes i Edda Ragnarok, Gudernes Tusmørke.

Hæl, Dødens Gudinde. Hun var Lokes og Troldkæmpinden Angerbodes Datter, og Odin havde kastet hende ned til hendes stygge Opholdssted.

Hælhiem, Hæls Bolig. I Edda kaldes den Hæliur, det er Hælvede. Men da det Ord Hælvede nu har en anden Bemærkelse, saa maatte her et nyt Ord dannes til at betegne Hæls Bolig.

Hælvei, Dødsveien eller Veien til Hælhiem.

Herte eller Hertta, Jorden, anseet for et guddommeligt Væsen, og dyrket som en Gudinde af det gamle Tydske og Nordiske Folk, som ogsaa af Romerne og andre. Edda kalder denne Gudinde Jærd, (det er Jord,

ligesom Herte kommer af det tydske Erde) og gjør hende til Odins Datter og Kone, og til Thors, hans første Søn, Moder.

Hertedal, det Sted i Sielland, hvor Hertes Lund skal have været.

Hothbrod, Hother's Fader efter Saxo, som gjør ham til Konge i Sverrig, og saaledes Hother til en Svensk. Hvorimod Forfatteren til dette Stykke har fundet sig forarsaget, og berettiget til at regne Hother blant Skioldungerne.

Hother skal, efter Saxo, have været Konge til Danmark og Sverrig; men hans Levnet hos samme er en Riede af Fabler, som dog har givet en beqvem Anledning til Indholden af dette Stykke.

Lidskialf, i Edda Hlidskialf, et Sted i Nsgard, fra hvilket Odin overseer den hele Verden.

Lofe, en meget ond Gud, som, efter Edda, var Aarsag i Valders Død, og derfor af de andre Guder blev ført til en Hule, hvor de fæstede ham til tre Klipper, og han maatte lide den pinagtigste Straf indtil Verdens

Udødelighed. Med Troldkæmpinden Angerbode avlede han Fenris Ulv, Midgardsrmen og Hel. Han regnedes og blant Aserne, og var, uagtet hans Ondskab, det lig af Udseende.

Midgardsrmen, en Slange, avlet af Loke med Troldkæmpinden Angerbode. Den skulde være med at tilvelebringe Verdens Undergang, og blev derfor af Odin fastet i det dybe Hav, hvor den vorte saaledes, at den laae uden om alle Lande og beed i Halen paa sig.

Mimer, Eieren af en Brønd, hvori Visdom og Kundskab om det tilkommende laae forborgen, og hvoraf han drak hver Morgen. Odin maatte engang sette sit Die i Pant, for at faae en Drik af denne Brønd. Han skulde og, ved Surturs Anfald paa Guderne, ride til denne Brønd, og søge Raad hos Mimer paa sine og sin Krigshærs Vegne.

Mimring. Saa kaldes her det Sverd, som Hother, efter Saxos Fortælling, havde frataget en Satyr, eller Bildmand af samme Navn.

Manna, Gevars Datter, elsket af Hother og af Balder, Odins Søn, efter Saxo; hvis

Fortælling gaaer ud derpaa, at Hother ægtede Ranna, og siden dræbte Balder ved Hielp af et fortryllet Belte, som tre Nympher havde begavet ham med.

Nastrond var egentlig det Sted, hvor de Ugudelige skulde være efter Verdens Undergang. Men her skal dette Ord bemærke den gloende og brændende Verden mod Sunden, paa hvis yderste Ende Surtur havde Sæde, og som ellers i Edda kaldes Muspel eller Muspelheim.

Norner vare Skiebne's Gudinder, hvis Bud Odin selv maatte frygte og adlyde. De vare tre i Tal. Den ældste Urd (været) bestyrede det forgangne, den anden Verande (værende) det nærværende, og den yngste Skuld (skulde) det tilkommende.

Odin, Krigens Gud, den øverste blant Guderne, og Fader til dem alle.

Rota, een af Valkyrierne. See Valkyrer.

Skulda, (i Edda Skuld) den yngste Norne. See Norner.

Surtur, (den Sorte) Beherskeren af den gloende og brændende Verden, paa hvis yderste En-

de hans Sæde eller Bolig var. See heroven for Nastrond. Til den forud bestemte Tid skulde han med sin Hær overvinde og dræbe Odin og alle Guder, og derpaa opbrænde den hele Verden.

Thor var Gud for Torden og Styrke. Med sin Hammer ihjelslog han Jetter, Trolde og andre Odins og Gudernes Fiender.

Tyr, een af de kielteste og viseste Guder, saa at man pleiede at sige ordsprogsvis: Kiek som Tyr; viis som Tyr.

Valsfader, de Dræbtes eller i Kamp omkomnes Fader; eet af Odins Tilnavne.

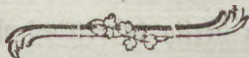
Valhall, (de Dræbtes Bolig) det Sted, hvor alle Stridsmænd, som vare faldne for Fienden, saa herlig bevertedes af Odin. Det kaldes og jevnlig Valhalla; men Valhall er det rette, og Valhalla egentlig det latinske Navn i Resenii Udgave af Edda.

Valfyrier vare Jomfruer eller Skioldmøer, som opvartede Heltene i Valhall. Tre af dem, blant hvilke Nota, udsendtes jevnlig af Odin til Feldtslage og Kampe, for at udtære dem, som skulde dræbes; hvilken Forretning

retning og Navnet Valkyrier bemerker. Disse tre har faaet Sted i dette Synge-
 spil, og Rota giores til den ypperste blant dem.

Udgard, (Udgaard) Lokes Bolig uden for Himlen. Hans sædvanlige Navn i Edda er Udgardas Loke, Loke af Udgard; og ligesaa kalder Saxo i Gorm den førstes Levnet ham Ugartilocum.

Ymer, den første Kæmpe eller Jette, som levede, for Himmel og Jord blev til, og med sin Afkom blev ihjelslagen af Odin og hans Brødre. Kun een af denne Kæmpeslægt, ved Navn Bergelme, undskyede med Eine, og blev Stammefader til de følgende Jetter.

F i s k e r n e .

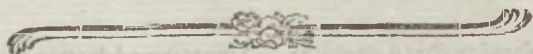
E t S y n g e s p i l

i

T r e H a n d l i n g e r .

Anledningen til dette Stykke er tagen af en Hændelse, som Hr. Kammer-Raad Walling i de store og gode Handlinger af Danske, Norske og Holstenere, Side 48 - 51 fortæller saaledes:

For fem Aar siden (1775) indstrandede et Skib imellem Fiskerlejerne Hornbæk og Billingebeek paa Cronborg Amt. Skibet, som var bestemt til Skotland med Byg, førtes af en Engelsk Skipper, Thomas Bruun, og havde, foruden ham, endnu fem Mand ombord. Det var om Efteraaret i en mørk og stormende Nat, at disse ulykkelige Menneſker maatte friste saa haard en Skiebne. De ventede kun efter Dagens Anbrækning, for at see, hvor de vare, og hvad Haab de kunde giøre sig om Redning. Dagen kom; de saae sig et Bøffeskud fra Landet, og raabte om Hælp. Ved disse ynkkelige Raab forsamlede Bønderne af Hornbæk og Billingebeek sig paa Strandbredden. De satte Baade ud for at roe ombord; men Stormen blev ved at rase saa stærk, at det ei var mueligt at trænge igiennem. Ofte gjorde de Forsøg derpaa; men Forsøgene mislykkedes; de maatte hver gang vende tilbage, uden at naae deres Hensigt. Imidlertid stode de arme Skibbrudne paa Braget, overladte til dem selv. Trættede

af

af forrige Nats Arbeide, udmattede af Kulde, Hunger og Angest, tabte de efterhaanden Mod og Styrke, og styrtede døde ned ved Siden af hinanden. Hen paa Eftermiddagen vare allene Skipperen og Styrmanden tilbage. Styrmanden, forfærdet ved at see Ligene omkring sig, besluttede da at anvende de sidste Kræfter, han havde tilbage, paa at svømme i Land. Han savnede Skipperen, sagde ham Farvel, og kastede sig derpaa ud. Men neppe var han kommen nogle Favne ud fra Braget, før et Stykke flydende Træ stødte paa ham; det knusede hans Hoved, han sank. Alle disse ynkelige Scener maatte Bønderne paa Strandbredden være Tilskue-
re til. Enhver Scene havde rørt dem. Denne sidste satte dem i saadan Bevægelse, at de paa nye begyndte at beraadslaae, om det da ei paa nogen Maade skulde være mueligt at redde Skipperen, som nu ene var tilbage. Da traade frem Huusmændene Anders Jensen, Peter Jensen, Svend Bagge, og Tjeneste-Karlene Jens Larsen, og Svend Pedersen, alle af Hornbek, og forbandt sig til at vove det alleryderste paa det sidste Forsøg, de sette sig i en Baad, legge Arer til, anspænde alle Kræfter, arbeide sig frem igiennem Bølgerne, naae endelig ud til Braget, tage Skipperen med i Baaden, arbeide sig igien tilbage, og bringe ham i Land til almindelig Glæde; den halvdøde Mand
blev

blev derpaa baaren op til et Huus, hvor de forfriskede ham efter deres fattige Eone, det beste de kunde, indtil han kort efter blev modtagen i Dronning-Mollen, et Sted der i Nærheden, hvor han ved omhyggelig Pleie efterhaanden fik Liv, Helbred, og Styrke igien. Da Skipperen var kommen til sig selv, og saae disse gode Folk, som havde vovet deres Liv for at redde hans, tog han frem de Penge, han havde hos sig, og bød dem endeel deraf. Men saa modige, som de før havde været til at gaae Faren i Møde, saa uegennyttige vare de nu. De forlangte ingen Belønning, men ansaae det for Pligt, at have udrevet en ulykkelig Mand fra Døden. Dog deres ædle Handlinger fortienede Belønning, og fik den. En indfødt dansk Mand, som lever uden for Fædrelandet, da han hørte Fortællingen derom, glædede han sig over sine Landsmænd, og besluttede at vise dem den Skionsomhed, der tilkom dem. Til den Ende tillagde han enhver af benævnte fem Personer 25 Rigsdaler, saa længe de leve. Disse Gaver nyde de nu aarlig. Naar nogen af dem dør, skal hans Anpart deles mellem de overlevende, og den, der bliver sidst tilbage, nyder de fulde 125 Rigsdaler aarlig paa sin Livstid.

Handlende Personer.

Anders, en Fisker.

Gunild, hans Kone.

Lise, }
Birthe, } deres Døttre.

Knud, en Fisker, forlovet med Birthe.

Svend, en Fisker, forlovet med Lise.

Peder, }
Jens, } Fiskere.

Thomas, en Skibbruden.

Odelheim, en Dansk Herremand,

Claus, en Bønde.

Fiskere og Fiskerinder.

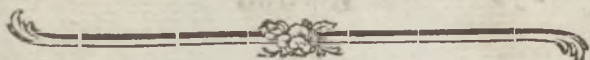
Skuepladsen er Hornbeks Fiskerleie. Handlingen
begynder om Morgenen, og endes samme Dags
Eftermiddag.

Første Handling.

(Stuepladsen er i denne Handling en Fiskerhytte. Saa længe den varer, høres Stormen af og til, og Sludet mærker Dagen.)

Første Optrin.

Gunild, Lise og Birthe.

(De sidde omkring et Fisker-Garn, som de bode paa. Ved Siden af Gunild staar et Bord med en slukket Lampe og et Timeglas.)

Tercet.

Gunild.

Trodsige og vilde

Broler Bølgerne.

Natte-Stormen svinger

Tung de vaade Binger

Blandt de skummende.

Lise.

Livets rige Kilde,
 Moderlige Hav!
 Skal da Riv og Brede
 I dit Skiod tilrede
 Dine Fostres Grav?

Birthe.

Lad vort Suk formilde
 Din og Himlens Harm!
 O hold op at trettes,
 At vi trygt kan mættes
 Ved din elskte Barm!

Alle Tre.

Lad vort Suk formilde
 Din og Himlens Harm!
 O hold op at trettes,
 At vi trygt kan mættes
 Ved din elskte Barm!

Lise.

Paa Bølgen svæver
 Mit Hjertes Ven!

Gunnild.

Frygt ei, min Pige!

Lise.

Hvad vil du sige?

Hør Stormen stige!

Åh, hvor jeg bæver,

Jeg arme Pige!

Paa Bølgen svæver

Mit Hjertes Ven!

Gunnild.

Frygt ei, min Pige!

Lise.

Hvad vil du sige?

Hør Stranden kaage,

Og sprudle Taage,

Som skjuler den!

Gunnild.

Frygt ei, min Pige!

Lise.

Jeg arme Pige!

Åh, hvor jeg bæver!

Paa Belgen søøver
Mit Hjertes Ven!

Gunild.

Paa Stormens Binge
Kan Almagt bringe
Ham karstst igien.

Birthe.

Jeg troer at føle
Min Brudgoms Død.

Gunild.

Frgt ei, min Pige!

Birthe.

Hvad vil du sige?
Hør Stormen stige!
Hør Havet brøle!
Jeg arme Pige!
Jeg troer at føle
Min Brudgoms Død.

Gunild.

Frgt ei, min Pige!

Birthe.

Hvad vil du sige?
 Hør Havet syde
 Blant Skær, som bryde
 Dets hule Stød!

Gunild.

Frygt ei, min Pige!

Birthe.

Jeg arme Pige!
 Hør Havet brøle!
 Jeg troer at føle
 Min Brudgoms Død.

Gunild.

Bort Suk kan drage
 Ham karst tilbage
 Af Havets Skied.

Alle Tre.

Livets rige Kilde,
 Moderlige Hav!
 Skal da Riv og Brede
 I dit Skied tilrede

Dine Fostres Grav?
 Lad vort Gul formilde
 Din og Himlens Harm!
 O hold op at trettes,
 At vi trygt kan møttes
 Ved din elſkte Barm!

Lise.

Du dreier Glaffet ei! — Hvor ofte, Moder,
 Udlob det, fra den Tid vort Folk forlod os?

Gunnild.

Snart ſkal det dreies første Gang.

Lise.

Du ſkiertſer!

To Timer, veed jeg viſt, at Svend var borte.
 Førſt gif han, ſom du veedſt — og kom tilbage —
 Og kyſte mig — og gif igien. — Den Arme!
 Han gif! han rev ſig løs fra dette Hierte!
 Og iilde driftig nynende mod Stormen,
 Al Havets Skræk, maaffee ſin Grav i Møde! —
 Saa ſtod jeg ſtum, jeg veed ei ſelv, hvor længe,
 Og ſukkede, da han forſvandt i Taagen.
 Saa faldt vi, ſom du veedſt, paa Knæ, og læſte,

Og

Dg græd, og bad til ham, som styrer Havet,
Om hans Beskjermelse.

Gunild.

Beskjerm dem, Fader!

Lise.

O hør vort Suk!

Birthe.

Bønhør det!

Lise.

(Efter en liden Pause.)

Nu — saa sang vi

En Morgen-Sang. — Saa, som du veedst, min
Moder,

Saa puslede vi lidt omkring i Hytten —

Dg puslede — og skurte Bord og Bænke —

Dg gav vort Kræ, og talte det — og satte

Alt paa sit rette Sted, som Brug og Skik er.

Nu da — saa satte vi os her, at bøde

Paa Garnene, og sang alt som vi bødte.

Saa tænkte jeg paa Svend — og græd, og tænkte,

Dg sang; og nu — hvor længe har jeg talt nu?

Alt dette sammenlagt — to lange Timer,

To Timer er det vist — det veed mit Hierte.

Gunnild.

Dit kielne Hierte skuffer dig, min Pige!
 See kun paa Maskerne, som hver har knyttet;
 Hvad synes dig? Er det en Times Arbeid?
 Det var ei godt, vist ikke godt, min Datter,
 At Armes Gierning gif saa seent fra Haanden.
 Men Sagen er, dig længes, og du frygter.

Lise.

Aha! det er kun alt for sandt. Jeg zitrer!
 Og længe, (thi jeg tvinges til at troe dig,)
 Og længe, hele tre, maaskee vel fire,
 Hvem veed, hvor mange Timer jeg skal quæles
 Af denne Angst. Nu svæve de paa Havet!
 Hvem veed? O Himmel! Hvert et Stød af Stormen
 For skrækker mig! Nei aldrig; aldrig saae jeg
 Saa fæl, saa lang, saa evig lang en Morgen.

Birthe.

Ja fæl, og haard for Fattige! Jeg frygter,
 De komme, som i gaar, med tomme Hænder.

Lise.

Ah, kom de kun!

Birthe.

Vel nok! og vel i Morgen,
 Og altid vel! Thi hvad er kiert, som Livet?
 Men er vi rige? Har vi Kæer og Agre
 At trøstes ved, naar Havet længe glipper?
 Betænk det kun, at mange slige Nætter
 Vil dræbe os og dem, her i vor Hytte!
 Og skal vort Bundgarn længe staae urygtet,
 Og Hampen ei betalt, saa lidt som Baaden!
 Seent bliver da vort Fæstens-Bl, min Søster!
 Du veedst, paa dette Garn beroer vort Bryllup.

Lise.

Ah kom de, kom de kun med Liv og Helbred!

Gunild.

Maaskee, mit Barn, er al vor Frygt utidig.
 Dog lad det være som det vil, din Vantro
 Er altid Synd. — Er Himlens Arm forkortet?
 Fæst al din Liid til den!

Lise.

Jeg vil, min Moder!
 Jeg vil — og dog . . . Ak var vi ei saa arme,
 Da var det Synd at trodse slikt et Uveir.
 Naar var saa græffelig en Storm, som denne?

Gunild.

Den sagtnedes dog lidt, som Dagen gryede.

Lise.

Dg stæeg den ei igien? Ha, hør de grumme,
De vilde Stød! hør Havet, hvor det brøler!
Hør Brenningen! Hvad skulde de paa Stranden?
Hvad jog dem ud? — Ak! var vi ei saa arme!

Birthe.

Men Armod er en mægtig Lov, min Søster!
Stil dig tilfreds! Hav Tanken til din Gierning!
Jeg er saa ræd, som du. Men naar jeg knytter,
Dg hvad det ellers er, jeg har i Hænder,
Saa stræber jeg, og seer paa mine Fingre,
Hvor hurtigt de kan flytte sig. Dg naar jeg
Ear nyner lidt, høit snakker lidt imellem,
Da synes mig, jeg glemmer, at jeg frygter.

Lise.

Du est da lykkelig! Ak naar jeg zitrer,
Dg zitrer for min Ven, da, ak! da glemmer
Jeg arme, at jeg har en Haand og Fingre;
Dg hvad de syfle med, og hvad jeg snakker.
Min Ven, min elste Ven, er al min Tanke.

Birthe.

Jeg elsker min saa høit, som du, min Pige!

Lise.

Det veed jeg, Bedste! — Ak, jeg er enfoldig.
Jeg er ei stærk, som du; tilgiv min Svaghed!

Arie.

Vel kan Sang og Syssler byde
Frygten Skin af Rolighed;
Stirrende kan Diet dølge
Saaren, som det blendes ved;
Ord kan standse, Flid kan dræbe
Klager paa min aabne Læbe,
Suk i mit beklemt Bryst.
Dog min bange Siel undskydede
Diffe Glimt af kunstlet Fred.
Ak, den er ei her! den følger
Giennem Storm og Skær og Bølger
Med sin Kummer og sin Byst!

Birthe.

Jeg er saa ræd, som du. Ak! om et Uheld
Nu treffer dem, hvor sandt jeg vel saa duelig,
Saa dristig, saa vindskibelig en Brudgom?

hvor

Hvor fandt jeg een, saa kiel som Knud? Nei al-
drig!

Ei paa det hele Leie!

Lise.

Ik jeg Arme!

Hvor faaer jeg Svend, min Svend, min egen
Elsker!

Ha! ei paa tusind Leier, ei paa Jorden!

Dybt i dit Skiod, umættelige Nord-Hav,
Sank al min Lyst! du ruger paa min Glæde!
Der kan jeg finde den, kun der!

Gunild.

Forbovne!

Din overdrevne Frygt fortørner Himlen;
Og som jeg før har sagt, og atter siger,
Halv troer jeg — ja, jo meer jeg estertænker,
Desmeer forvisses jeg — den er utidig.

Lise.

Utidig nu! — Ik, saae du ei vor Lampe,
Hvor mat, hvor bleeg, hvor dødelig den brændte,
Kort før de gik? Net, som de sidste Gienstien
Ik Sielens Jld i et halv brustent Die,
Hvis Glimt kun vise, at de snart skal slukkes.

Birthe.

Dg Lenke-Hunden tudede i morges,
Saa hæs, som naar den sporer Liig fra Stranden.

Lise.

Dg har jeg ikke hørt, naar undertiden
Nord-Vinden taug, et Jammerkrig fra Havet?
Et Skrig om Hielp, som af Skibbrudne Søefolk.

Gunitz.

Ru, Børn, det er, som det forstaaer sig, noget.
Jeg selv fornam de samme Skrig. Men Stormen,
Selv Stormen byder mig at frygte mindre.
Troe mig! den kiefkeste, den Danske Søemand
Vil aldrig, blot af Trang, blot for at vinde,
Betroe sit Liv til sligt et Veir. I hørte,
At selv min Anders, han, som aldrig skuede
Nord-Havets Harm, naar Rød og Pligter kaldte,
I hørte, at han vred og stivt modstræbte
Det raske Mod, som voxte hos de Yngre,
Da Stormen syntes pludselig at hvile;
Dg at han, trættet kun tilsidst, og vranten,
Halv som af Tvang, samtyste i det Forsæt,
Hvorved han spaaede dem kun liden Lykke.
Nu veed I selv, hvor langt de kunde komme,

Hør Stormen atter kulede fra Norden.

Og nu — hvor høit maa Søen gaae! Nei neppe
Har Anders løstnet Baad i Dag fra Landbred.

Lise.

Hvor blev de da? Hvi tøve de saa længe?

At Svend, som veed min Frygt!

Gunild.

Din Frygt? — desværre!

Han merker den for vel. O skiul din Svaghed,

I fald du elsker ham! O stræb at dolge

Hvert Glimt af Kummer, som han ei bør agte!

Troer du, han bør paaskionne sligt? og føle

Din Angst, saasnart du seer, at Bølgen hvidnes?

Og see mod Bredden længselsfuld, og tænke

Hvor godt det var, at slumre ved din Side?

Hvad vil du, Barn! hvad vil du med en Sø-
mand?

Hvi tragter du saa høit? Saa svagt et Hierte

Var best betrygget hos den rædde Bonde!

Arisofo.

En Bonde seer fra Ploven

Den mørke Torden-Skye;

Strax troer han ræd og døven,

Nu er det Tid at flye;

Hans

Hans Qvinde breder Dugen,
 Og seer saa hierteglad,
 Hvor godt, hvor trygt, og slugen,
 Han sidder ved sit Fad.
 Han æder, mens han aarker;
 Saa saaer han sig en Kruus,
 Og strekker sig, og snaarker,
 Ved Siden af sit Kruus.
 Saa glad kan nu den Qvinde
 Tye til sin varme Krog;
 Den trodser alle Vinde,
 Som hiergede sit Skrog.

Lise.

Du spotter mig, og svarer ei. O svar mig!
 Ifald de, som du troer, har frygtet Stormen,
 Hvor blive de da nu? Hvor kan de vare?

Gunild.

Maaskee de har besøgt vor syge Raboe,
 Maaskee de vente bedre Veir i Kroen.

Birthe.

Ja, vist nok der. — O, jeg har sagt det længe,
 Det var en Daarlighed af os, at vælge
 Saa unge Fæstemænd! Vel sandt, jeg elsker

Min Knud oprigtig, som mit eget Hierte;
 Men tigge vil jeg ei. Er det hans Tanke,
 Da er det vel, at Haandet er uknyttet.

Andet Optrin.

Anders. Knud. De Forrige.

Anders (endnu i Døren.)

Det er forgieves, Knud! Lad Haabet fare.

Knud.

Jeg Haabet? — Aldrig, før det selv vil slippe
 Mit Bryst!

Anders.

Nu dog.

Knud.

Hvorfor?

Anders.

Det er umueligt.

Knud.

Hvorfor?

Gunild.

J see det, Børn! det var forgieves.
 Og nu, min Ven, velkommen til vor Hytte!

(Anders giver hende Haanden, og sætter sig for
 Bord:Enden.)

Rnud.

Forgieves! Ja det synes saa. Dog er det
 En usel, søvrig Ting, at gaae fra Gilder,
 Naar man endnu kan høre Strængen klinge.
 Og uselt er det, jammerligt, at gabe,
 Og folde Hænderne, og ønske Haabet
 God rolig Nat, før man har seet det synke
 I Havets Dyb.

Birthe.

Hvad? Hvilket Haab, min Fader?

Lise.

Svend? — Hvor er Svend?

Anders.

Han tovede ved Stranden,
 Saabel som fleer, til Solens Glands kan bryde
 Det tykke Slud, som Sky'r og Bølger sprudle.
 Vist nok et Skib — Gud trøste dem, de Arme!
 Et Skib har stødt paa Grund i Nat.

Gunild, Lise og Birthe.

De Arme!

Anders.

Man hører tydeligt, at Folket skriger
Om Hielp. — Men af! — Hvo kan?

Gunild.

De har da længe
Forgievet raabt. Vi hørte dem i morges.

Lise.

Hvor staae de da? Er intet Haab om Redning?

Knud.

Om de maaskee kan bierges i vort Bund-Garn!

Gunild.

Tael ei saa vildt!

Anders.

Tæt over Habet svæver
En Kad af tunge Sky'r, forfulgt af Stormen;
For ved sig pidste de Nord-Havets Bølger,
Som trodsig vilde sprudle Damp, og blande
Forbittrede den hvide Frøne med Regnen.

Birthe.

J har da ei forsøgt at see vort Bund-Garn?

Ans

Anders.

Forsøgt, min Datter? Ja, var det ei hendet,
 Som gav for megen Grund til Frygt, desverre!
 Og havde Nød ei drevet os; da skulde
 Hver klog — jeg selv, jeg først blant alle, falde
 Bort dristige Forsøg, daaragtig Frelshed,
 Dog sligt et Fald, kan, haaber jeg, undskylde,
 Maaskee undskylde, hvad den Arme vover.

Lise.

Hvad! hvilket Fald?

Birthe.

Hvad Uheld? Hvad er hendet?

Anders.

Og kan I troe, at vi har seet paa Havet,
 Saa lang en Tid med Hænderne i Barmen?

Birthe.

O nævn, for Himlens Skyld!

Knud.

O nævn det ikke!

Hvem veed da, om vi ei endnu tør haabe?
 Tør haabe? Vi? — Og hvorfor ei? Nu vil jeg,
 Til Trods for Slud og Storm og Havets Af-
 grund!

Anderø.

Min Søn, at ville, hvad man seer umueligt,
Er Daarlighed.

Knud.

Hvad vil du? Ved mit Hierte,
Jeg kalder det ei Blissdom. Jeg tilskaaer dig,
Jeg veed ei selv, hvorpaa mit Haab er grundet.
Det er nu saa min Siels Natur. Hvad vil du?
Mit Overlæg, og Klogskab selv, maa sige
Alt, hvad den vil, saa bliver det mit Hierte
Modbydeligt, at skille sig ved Haabet.
Umuelighed! — Hvad er det? Aldrig saae jeg
Endnu det Spogelse, den lede Uting,
Hvis Navn saa let kan skræmme rædde Bønder
Fra Farer og fra vanskelige Forsæt.
Umueligt? — Ja, jeg bander ei den Stymper,
Som først udfandt det Ord; han var min Næste;
Men Dansk og Søemand var han ei. — Umue-
ligt? —
Alt Lyden af det skurrer i mit Øre,
Som Ugle's Skrig, som Dødning's Klokkens Ri-
men,
Som Vinter-Storm, der hylér giennem Rister
Af gamle Drag.

Anders.

Åk tie! det er forgieves.

Tre gange prøvte vi, at roe mod Stormen;

Tre gange ſlengte Bølgen os tilbage.

Dit Been kan vidne det.

Birthe.

Åk du eſt ſaaret?

Knud.

Et Blue-Stik! — Jeg ſaldt ved Haadens Tor-
ning,

Og det er alt.

Birthe.

Men ſig da, ſig, hvad Uheld!

Anders.

Nu — dølges kan det ei. Vi fandt, ved Bredden,

Beſtyrtede, ni Pæle af vort Bund-Garn,

Som Stormen drev paa Land i Nat.

Gunild.

O Himmel!

Birthe.

Vort Bund-Garn? Åk alt hvad vi Arme havde!

Åk — Haabet ſelv — med et opslugt af Havet!

Eiſe.

Ak Svend, den arme Svend! hvad maa han lide!

Birthe.

Alt — og ſaa pludſelig — alt hvad vi eie!
 Og eie! — Ha, hvad eie vi? Jeg ſværmer!
 Svar! hvem betaler nu vor Gield? Ha, hvi jeg,
 Som dog har Sands, ha, hvi jeg vilde haabe!
 Vanvittig er den Arme, den Forſtudte,
 Som ſmigrer ſig med Haab, med glade Drømme!

Gumild.

Ak, du fortørner Himmelen, min Datter!
 Get af dens Smil kan ſkienke Fred og Velſtand.
 Ei heller er vort Haab ſaa reent forſvundet.
 Hvem veed, hvad Træſt den blide Soel kan bringe?
 Hvem veed, om ei en Pæl kan holde Garnet?
 Den kan det viſt, om Almagt vil. — Og om den
 Ei vil, — o, hvem tør ſige, den gjør Uret?
 Dens Vink er altid godt og altid helligt.

Eiſe.

Ak Svend! — Jeg veed hans gode Hierte bløder,
 Ei for ſig ſelv, men for ſin Elſktes Kummer!
 Jeg ſeer hans Die fuldt af bange Veemod;
 Jeg ſeer — jeg føler alt de hede Taarer!

Kirke.

Hvad Taarer? hvad udretter vel hans Klynken?
 En herlig Trøst! — Hans Graad! Ha sæl vor
 Sammer!

Sæl, at vi tabte alt — vor Tid, vor Ungdom,
 Vort Haab, det sidste Glimt af Haab!

Sunid.

Forbøne!

Du lever, du est karst, og stærk, og duelig;
 Du seer din Fæstemand, og troer en Himmel;
 Og det er dig, som tabte alt? Halo bluffer
 Min gamle Kind ved sliq uskionsom Feighed!
 Hvad, om du var paa Draget hos de Arme,
 Som, zitrende, af Dødens Gab fremstrekke
 De alt afmægtige, alt kolde Hænder
 Mod Jorden og mod Himlen, og forgieves
 Oploste matte, hæse Skrig om Redning!
 Hvor gierne gav de deres Skib, og om det
 Var fyldt med Guld, for Pladsen, du betræder!
 Betænk det vel, min Datter, og ydmyg dig
 For ham, som gav dig meer, end du fortiente!
 Du, Lise, kom! vi vil tilrede Davren.

(Sunid og Lise gaae.)

Tredie Optrin.

Birthe. Anders. Knud.

Birthe.

Aria.

Ha' føler et Hierte,
 Som nages af Smerte,
 Med Enst at det slaaer?
 Ah! haablese Dage,
 Ah! skrekfulde Aar,
 Som Himlen tilreder,
 Den Arme til Plage!
 Al, om den vil tage
 Alt, hvad den har givet,
 Da tør vi ei græde!
 Men fordrer det Glæde,
 At I blev tilbage,
 O haablese Dage,
 O skrekfulde Aar?
 Ved Tanken om Eder
 Mistrostes den Svage,
 Som seer kun i Livet

Den Kummer, det ſpaaer!

Ha føler et Hierte,

Som nages af Smerte,

Med Lyſt at det ſlaaer?

Ha det er troſteligt! — Og er vor Smerte
Da lindret ſtrax, og er vort Tab oprettet,
Fordi vi har, jeg veed ei hvad tilbage?
Og er det glemt, ſaa ſnart kun andre findes,
Som tabte meer end vi, og haabe mindre?
Og hvad kan tabes meer? Ha det var bittert,
At røve mig den Graad, jeg har tilovers!

Anders.

Din fromme Moder laſter ei din Klynken;
Hun taaler den, endſkiønt den lidet gavner.
Det er kun din Uſkiønsſomhed, dit Miſmod;
Det er din Trods, din vrantne Trods, hun ſtraffer.
Og bedre hun, end Himlen ſelv. — Jeg gyſer!
Af Himlens Vink ydmyger den Forbovne,
Men det forkaſter, det nedſlaaer en Haabløs.

Birthe.

Du haaber da endnu? Tilgiv mig, Fader!
Du veedſt, det uſle Garn er al vor Belfærd;
Og har du Haab, et Glimt af Haab tilbage,
O kan min Graad, kan da din Datters Taarer

Ei røre dig, — at du endnu forsøger,
 Endnu engang, at redde det? — Fær Habet
 Opsluger alt. — O prøv det dog! o prøv det!

Anders.

Jeg haaber vist, — og meer, jeg veed, at Himlen
 Seer tusind Veie til vort Vel, hvorpaa den
 Kan sÿre os, skiont vi kun see den ene.
 Den kan, og uden Tvivl den vil, det veed jeg!
 Selv dette Garn, hvorved dit Hierte hænger,
 Selv det kan mueligt bierges ved et Under.
 Men, var det Guld, da vil jeg ikke vove
 En Times Liv derfor i sligt et Uveir.
 Viid, Mennesket er vigtigt for den Høie;
 Vort Liv er dyrebart, og ei vort eget.
 Det var formastelig, fortvivlet Feighed,
 At vove det saa yderligt for Binding.
 Det er ei Storm og Død, men Himlens Brede,
 Jeg ræddes for. Uroest, veed hele Leiet,
 Og mangen fremmed Esemand veed, om Anders
 Kan frygte, hvor det er tilladt at vove.

Birthe.

Min Fader vil da ei! — Og du, som sidder
 Med Haanden under Kind, — og, du min Brudgom,

Du

Du tør vel hesser ei. Ak om du elskte . . .
 Ha Falske! var vort Giftermaal dit Alvor . . .

Knud.

O tie kun, tie! Jeg veed, hvad du vil sige;
 Ak, om jeg elskte dig; da var det Smaaeting,
 Ifald jeg gik til Bunds engang af Elskov.
 Og Roer vil jeg plante og Kartofler,
 Og grave mig i Jorden som en Muldvarp,
 Min hele Levetid, ifald jeg agter
 Al Havets Brag, og al min egen Fare,
 For Enden af et gammelt Tov. — Men seer du,
 Ak blive skylt, og høit, — hvem veed sin Skiebne?
 Til Ere for min Møe, at maale Dybet,
 Er alt, hvad jeg allene kan udrette.
 Meer kan jeg ei. — Og nu at overtale
 Din Fader eller Svend til sligt et Soetog,
 Det vil jeg ei. — Thi, seer du, om det hendtes —
 Som det vel kunde træffe sig, da Søen
 Gaaer høi, og Stormen staaer saa sviot paa Lan-

det —

Og om nu Lykken var os verst, og om vi
 Kuldseilede; da døde jeg af Anger,
 Fordi jeg havde talt til Svend og Anders.
 Ak! naar jeg, af og til, kom op paa Bølgen,

Og

Dg saae den gamle Sunild og vor Lise,
 Hvor de saa ængstelig løb om ved Stranden,
 Dg græd, og strakte Hænderne mod Himlen;
 Da troede jeg, de bandte mig. — Af, Birthe,
 Det var mig en umuelig Ting at drukne!
 Min Siel blev qvalt af Angst og bitter Smerte,
 Før Søen slugte mig!

Birthe.

Min Ven, jeg troer dig.
 Du vil da ei, af kierlig Frygt — for andre.
 Nu vel, og kun et Ord endnu! Mig synes,
 At det var dig, som før saa ivrig paaftod,
 At alt, helst det, hvorpaa jeg nu saa længe
 Har spildt mit Ord, var i det mindste mueligt.
 Det troede du, indtil jeg bad, indtil du,
 Mig til Behag, forandrede din Tanke!

Knud.

Jeg min? Har jeg forandret den? nei aldrig!

Birthe.

Dg troer du, troer du da, vort Garn kan bierges,
 Imedens du, med Hænderne i Skjødets,
 Beregner her din kielne Lises Taarer?

Knud.

Knud.

Dg hvorfor ei? Maaſkee det har det Iudſald,
 At drive ſelv paa Land ved Hielp af Stormen.
 Et ventligt Skier kan møde det paa Veien,
 Dg holde det, ſaa varlig, ſom en Moder
 Sit Barn, og vogte det for andre Stene.
 Hvem veed, om det ei kierligt ſelv har ſvøbt ſig
 Omkring det Skib, ſom ventelig er ſtrandet?

Birthe.

Du spotter mig? Nu vel! — Men ſvar! Iſald
 det,
 Som jeg, der ikke ſeer ſaa ſkarpt, formoder,
 Iſald det hændtes, at din Snak er Dromme,
 Dg alt er tabt; — ſig! troer du det da mueligt,
 At Stormen kan betale det, vi ſkyldte?

Knud.

Dg hvorfor ei? — Det koſter den ei andet,
 End blot engang at ſnoe mig rundt om Jorden;
 Herfra til Cap, til Tranquebar, til Canton,
 Dg ſaa med Kiſten proppet fuld tilbage!

Arifo.

En Søemand, med et modigt Bryſt,
 Kan aldrig fattes Penge.

Tab skærper kun hans Bindelyst,
 Og Armod er ham som en Dyst,
 Der ei kan vare længe.
 Naar Søen plyndrer fra sin Ven,
 Og setter ham paa Preve;
 Da leer han kun, og twinger den,
 At bringe tifold det igien,
 Som den har tordet rexe.
 Han sadler dristig Havet op,
 Saasnart hans Hierte lyst:
 Og rider høi paa Bølgens Top,
 I Trav og susende Galop,
 Til guldbestræede Kyster.
 Flur er han der, saa riig han vil,
 Og lystig, som den Rige;
 Og setter Boven=Bram=Seil til,
 Og flyver glad med Sang og Spil
 Tilbage til sin Pige.

Birthe.

Af Ven! om dette skeer, ifald du kommer
 Saa riig igien; da er det meer end uueligt,
 At du vil beile til en stor Madame.

Knud.

Giv dig tilfreds! Jeg føler, at mit Hierte
Har intet Hæng til Falſkhed eller Hoſmod.
Jeg ſkal erindre dig, trods al min Velſtand.

Birthe.

Jeg mig tilfreds? Gaae, Ven! du har mit Minde.
Gift dig med hvem du vil! Thi, ſandt at ſige,
Jeg har ei den Taalmodighed, at vente
Med kierligt Haab paa ſlige Drommes Udfald;
Saa lidt, min Ven, ſaa lidt, ſom jeg vil give
Min Haand derpaa, at døe med dig af Mangel.

Knud.

Det er da, ſynes mig, en Kurs?

Birthe.

Hvad andet?

Knud.

Ha, Birthe! — Viid, jeg ynker dig, du Arme!
Du taber meer i Dag, end tyve Bundgarn;
Og meer end jeg har tabt. — Det er mig mueligt
At glemme dig, — ſkiont ei dit falſke Hierte!

Anders.

Hvor ofte har jeg ſagt dig det? din Brød-Sorg
Er alt for ſtor; din idelige Klynken

Claus.

Nu, gamle Fader!

Hals frygter jeg, at spørge dig om Fangsten
I dette Veir.

Anders.

Den er, som du kan tænke.

Ak bød kun Himlen, at det ei var værre!

Claus.

Jeg havde selv kun lidet Haab. Ei heller

Wil jeg adspørge fleer end dig paa Leiet;

Jeg veed, det nytter ei, naar du og Dine

Selv ei har tordet driste sig paa Søen.

Dog ærgrer det mig meer i Dag end ellers,

At I just nu slet intet har at sælge;

Deels for mit Herskabs Skyld, som gierne føier

Vor Fremmede, og deels for eders Bedste.

Anders.

Dit Herskab har da Fremmede paa Gaarden?

Claus.

En ædel Dansk, en stor og mægtig Herre,

Som, skjønt han mange Aar og længst har levet

I herlige og vidtberømte Lande,

Dog ei endnu har glemt sit kiere Danmark.

Det, ſiger han, det var hans Tankers Hvile,
Naar Pragt og Nidoms Glands og Kunſtens

Under

Ufølte havde trættet dem; da ſaae han
Med Længſel til ſit Fødeland, og ſmilte.

Den Fattigſte, ſom horer ham, maa glædes,
Og troe ſig ſtor, ſom fødtes her; han elſker
En ærlig Danſk, om han var klædt i Pialter.

Hans Lyſt er Danſk. Mit Herſkab lod, ſom bil-
ligt,

Anſkaffe alt, hvad koſtbart er og lekkert,
Af det, ſom groer i Verdens fire Hjørner;
Da han beſøgte dem. Hvad var det? Intet!
Han vil kun det, ſom Danſke Hænder ſkaffe.
Det havde været dig en vis Foræring!

Anders

Af det er ei at tænke paa! — Den Vedle! —
Hans Navn?

Claus.

Er Odelhiem.

Anders.

Den Slegt var altid
Berømt af ædel og høimodig Kundhed,
Og i min Ungdom var den Danmarks Hæder.

Femte

Femte Dyrin.

Svend og ſtrar efter ham Sunild og Liſe.
De Førrige.

Svend.

Ak Fader, ak! — ifald du ſaae den Jammer!

Birthe.

Saae du vort Garn?

Svend.

Hvad Garn? — Ei! hvem kan tænke
Paa ſligt? — det er i Havets Dyb! — Men,
Himmel!

Nu ſeer man Braget tydeligt. Ak, Fader,
Sex Menneſker har klynget ſig ved Maſten,
Som bugner ved ſin jammerlige Byrde!

Ak, ſaae du dem, hvor ængſtlig de fremſtrekke
Den ene Haand mod os, ſom ſtaaer ved Bredden;
Dg klamre ſig ved Livet med den anden!

Dg ak, man ſeer, — man hører alt kun Afmagt,
Kan Miſmod i de matte Skrig. De Arme!
Ak! er da intet Haab? Mit Hierte bløder.

Anders.

Gaaer Soen høit, ſom før?

Svend.

Jeg troer, den sagtneß.

Lise.

Og Stormen stiger fiendelig; mit Dre
Kan ei bedrage mig.

Svend.

Ak saae du Braget!

Anders.

Vor Baad er tæt.

Svend.

Og stærk.

Knud.

Og vi har Kræfter.

Svend.

Ak kunde vi! — ak, Fader, hvilken Glæde!

(Anders gaar ud, og Claus med ham.)

Lise.

Ha Svend, jeg kiender dig! — men, om du vover
Dit Liv for Fremmede, i sligt et Uveir;
Og agter ei mit troe, mit sunne Hierte;
Da — merk mit Ord! — da glemmer jeg det als
drig!

Svend.

Svend.

Ha, er det Tid, at agte paa din Dumbhed?

Hvad vil du her? — Hvad vil du med din Tru-
fel? —

Jeg veed, at Frygt aftvang dig den; dog, Lise,
Den Frygt er mig en Last. Derfor betænk dig!

Lise.

Og kan jeg det?

Svend.

Gior, hvad du ei kan lade!

Gunnild.

Jeg sagde dig det før!

Lise.

Nu vel! — men kald mig

Den taabeligste Møe paa hele Leiet,

Om han ei snart skal angre denne Haardhed.

Anders.

(i det han kommer ind.)

Jeg veed ei ret. — Dog er det vist, at Stormen
Ei klinger nær saa farlig i mit Øre.

Birthe.

Ei nær? Det synes dig? Nu tør jeg sige,

Du frygter ei; men da det gjaaldt vor Belsærd . . .

Anders.

Dg hvem har lært din usle Siel at ligne
Et aandløst Garn ved Mennesker?

Birthe.

Men seer du,
Siig! seer du Muelighed at redde disse?

Anders.

Ha saae jeg kun! — Af neppe tør jeg haabe!
Dog er jeg sikker nu paa Himlens Bifald;
Dg kan en Mand da frygte Storm og Bolge?

Svend.

Man glemmer alt, saasnart man seer de Arme.

Sextet.

Svend.

Endnu kan jeg høre,
Hvor ængstlig de raabe.
Mit gnsende Øre,
Mit Hierte fornemmer
De hvinende Stemmer,
Som stride mod Braget
Af Himmel og Hav.

Gumild.

Al, Hjertet maae bløde!
 Hvad kan de da haabe,
 Som Taarer kun mode
 Fra hjælpeløſe Bredde?
 Al intet kan redde!

Gumild, Liſe og Birthe.

Al intet kan redde!

Liſe.

Hver ſeer nu i Braget
 Sin Jord og ſin Grav.

Gumild, Liſe og Birthe.

Hver ſeer nu i Braget
 Sin Jord og ſin Grav.

Knud.

Mit Underſte brænder.

Evend.

Al naar de udftrække
 De kolde, de matte,
 De zitrende Hænder,
 Da græder den Kieffe!

Lise.

Ha! hvad kan de haabe,
 De arme Forladte,
 Som Døden omspænder?

Knud.

Jeg elsker de Kieffe,
 Fordi de tør haabe,
 Trods Nord-Vind og Hav.

Gunild.

Al! hvad kan de haabe
 Fra hielpløse Bredde?

Gunild, Lise og Birthe.

Al! hvad kan de haabe
 Fra hielpløse Bredde?

Anders.

Al han, i hvis Hænder
 Et Hav er en Draabe,
 Han ene kan redde

Det Liv, som han gav!

Alle.

Al han, i hvis Hænder
 Et Hav er en Draabe,

Han ene kan redde
 Det Liv, ſom han gav!

Evend.

Troſtloſe Sukke!

Knud.

Magtloſe Taarer!

Evend.

Hvad, om vi prøve?

Liſe.

Grumme, hvorpaa?

Knud.

Niddinger tøve.

Birthe.

Nu tør du gaae?

Evend og Knud.

Ha vi maae prøve!

Niddinger tøve.

(til Anderſ.)

Fader, vi gaae.

Liſe. (til Evend)

Grumme! du vil dog et

Fløe fra mit Bryſt og døe?

Svar

Svar mig, o Eiſkte, ſvar!
 Vil du? Ah! kunde du?

Birthe. (til Knud.)

Mig kan du ſige nei,
 Kold mod din Fæſtemøe?
 Vild, at jeg ikke har
 Glemmt din Foragt endnu!

Eiſe.

Kan du forlade mig,
 Naar kun et fremmed Skrig
 Kalder til Død og Grav?

Birthe.

Naar kun en fremmed Røſt
 Raaber om Hielp og Troſt,
 Trodſer du Storm og Hav?

Svend.

Tænk, at det gielder om
 Menneſkers dyre Liv!

Anders, Svend og Knud.

Tænk, at det gielder om
 Menneſkers dyre Liv!

Knud.

Knud. (til Svend.)

Ben, har du Mod, saa kom!

Lise. (til Svend.)

Er jeg dig tier, saa bliv!

Svend.

Elfte, det gielder om
Menneskers dyre Liv!

Anders, Svend og Knud.

Elfte, det gielder om
Menneskers dyre Liv!

Lise.

Grumme, du vil dog ei
Flye fra mit Bryst og døe?

Birthe.

Mig kan du sige nei,
Kold mod din Fæstemøe?

Svend.

Tie dog, o Elfte, tie!
Glem det, som Fingten spaaer.
Glem, at det forstaaer;
Tænk, om det var forbi!

Knud.

Himmel! at naar vi nu
 Noede med Seier hjem,
 Og havde reddet dem!
 Fader, hvad siger du?

Svend og Knud.

Fader, hvad siger du?

Anders.

Nu, da da det gielder om
 Menneskers dyre Liv . . .

Svend og Knud.

Modige Gamle, kom!

Lise og Birthe.

Fader, at Fader, bliv!

Lise.

Himmel! og om de nu,
 I det oprørte Hav,
 Søge sig selv en Grav!
 Moder, hvad siger du?

Lise og Birthe.

Moder, hvad siger du?

Gunild.

Ah! — Men det gielder om
Menneskers dyre Liv.

Anders, Svend, Knud og Gunild.

Elfte det gieldte om
Menneskers dyre Liv.

Svend.

Endnu kan jeg høre,
Hvor angstlig de raabe,
Mit gysende Dre,
Mit Hierte fornemmer
De hvinende Stemmer.

Gunild.

Ah Hiertet maae blede!
Hvad kan de da haabe,
Som Taarer kun møde
Fra hielplose Bredde?

Svend.

Ah kunde vi redde!

Lise og Birthe.

Ah intet kan redde!

Anders, Svend og Knud.

Ah kunde vi redde!

Svend.

Mit Junderſte brønder.

Lise.

Al, hvad tør du haabe?

Knud.

Ha! ſkal da de Kieffe,
Som Døden omſpænder,
Forgieves udſtrække
De trattede Hænder
Mod Dannemarks Bredde?

Lise.

Hvad tør du da haabe?

Birthe.

Al intet kan redde!

Anders.

Den Gud, i hvis Hænder
Et Hav er en Draabe,
Hans Almagt kan redde.

Gunild.

Han ene kan redde.

Anders, Svend og Knud.

Bed os kan han redde

Det Liv, som han gav.

Alle.

Den Gud, i hvis Hænder

Et Hav er en Draabe,

Hans Misfærdighed redde!

Anders.

Han styrke de Hænder,

Som prøve at redde.

Svend.

D bed han os redde!

Knud.

Han byder os redde.

Anders, Svend og Knud.

Bed os kan han redde

Det Liv, som han gav.

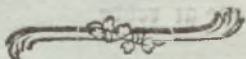
Gunild, Lise og Birthe.

Hans Misskundhed redde
Det Liv, som han gav!

Alle

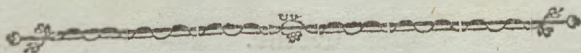
Den Gud, i hvis Hænder
Et Hav er en Draabe,
Hans Misskundhed redde
Det Liv, som han gav!

(Mandsfolkene og strax derefter Fruentimrene gaac hurtig
ud af Skuepladsen.)

Anden Handling.

(Skuepladsen forestiller, i denne Handling, Strandbredden. Ved den venstre Side sees Hytterne af Leiet; ved den høire nogle Træer, og bag ved dem et høit Ræs, hvor paa, i denne hele Handling, Mennesker løbe af og til. Paa Skuepladsen ligger en kantret Baad med sit Rudskaab. Himmelen er, i denne Handling, klar; men Stors men vedvarer, og Havet er meget oprørt.)

Første Optrin.

Lise. Svend.

(Lise forbinder Svends Arm, imedens de synge.)

Duet.

Svend.

Ha, Svage, du græder! Jeg seer jo din
Taaere.

Lise.

Du Haarde! jeg maae vel! Jeg seer jo dit
Blod.

Svend.

Hvi mærkes dit Døie?

Lise.

Hvi rødmer din Aare?

M 2

Svend.

Svend.

Ha, nagende Taarer!

Lise.

De lindre.

Svend.

De saare.

Lise.

De kiøle mit Hierte.

Svend.

De qvæle mit Mod.

Lise.

U! her, ved mit Beemods foragtede Kilder,
Her burde du smeltes i Kierligheds Fryd.

Svend.

Ha! her, ved det rygende Blod, som jeg
spilder,
Her burde du hærdes til stærkere Dyd.

Lise.

Skal Kiekhed da hårde det elskende Hierte?

Svend.

Skal Elskov da svække det modige Bryst?

Lise.

Lise.

O kæmpende Dyrer, I spaae mig kun Smerte!

Svend.

Men enige spaae de den reneſte Lyſt.

Begaer.

O Kieckhed, ſom herder det elſkende Hierte!

O Elſkov, ſom ſmelter det modige Brøſt!

O ender den grælende Strid og vor Smerte!

Forenede styrker og blander vor Lyſt!

Svend.

Uk, Svage, du græder!

Lise.

O ſøl da min Taare!

Svend.

O ſtil den!

Lise.

Jeg kan ei. Her drypper dit Blod.

Svend.

De hædrende Draaber! de pryde.

Lise.

De ſaare.

Svend.

Ha nagende Taare!

Lise.

De lindre.

Svend.

De saare.

Lise.

De kiole mit Hierte.

Svend.

De qvæle mit Mod.

Begge.

O Kiekhed, som hærdet det elskende Hierte!

O Elskov, som smelter det modige Bryst!

O ender den qvælende Strid og vor Smerte!

Forenede styrker og blander vor Lyst!

Svend.

Nu godt! nu meer end godt! — Nu slip! —

(for sig) Ved Himlen!

Den Rift er lagt, før den er halv forbunden.

(til Lise igien.)

Hør Stormen! hør de hule Stød! jeg zitrer!

Er Draget flot — og af din Fader meente,

At det ei længe kunds staae . . . De Arme!
 De arme Tre, som dog endnu kan reddes!
 Tre har alt Havet slugt. Jeg brænder! Slip mig!

Lise, (i det hun slipper Armen.)

Du veedst ei selv hvor dybt et Saar . . .

Svend.

D farligt!

Lise.

Spot kun!

Svend.

Jeg maatte føle det!

Lise.

Du føle?

At, Svend! din Hud er haardføer, som dit Hierte.
 Hvad føler du? Bist ei min Angst, min Kummer.
 Mit Suk er dig som Vesten-Vindens Kande,
 Min hede Graad som Foraars-Regn. Ha,
 Grumme!

Svend.

Du veedst, jeg elsker dig.

Lise.

Du mig? Du elsker?

Ha! kunde du da spotte med min Taare?

Og, haard, som før, — urørt ved Bøn og Trusel,
 Og alt, hvad Angsten lærte da min Læbe,
 Af egen Drift og uden Haab om Nytte,
 Kold, agtløs, vrisse dig af disse Arme,
 Og blind og trodsig styrte dig i Havet?
 Thi det var dig, som fristede de Andre.
 Selv Knud var ei saa fref som du, og Anders
 Betroede sig kun frygtfom til sin Medsynk.
 Jeg saae det, at han følte Gunild Enke;
 Og veefuld veiede sin Elsktes Kummer
 Mod de Ukiendtes Død. Men du! Hvi skulde
 Saa ringe Ting som jeg, som Lises Taarer,
 Bekymre dig og sluke dine Forsæt?
 Du gikst foran, du slæbte dem i Baaden.
 Ha slet giengjelder du mit smme Hierte!

Svend.

Og svagt, og uselt er det Bryst, som føler,
 Som længe føler Elskovs kielne Omhed,
 Hvor Menneskers, hvor Brodres Liv kan reddes.

Lise.

Og kunde det? og var der Haab? du saae det.
 Udfaldet sandede mit Ord, og Stormen
 Samtykkede mit Suk, og gav det Kræfter.
 Ei mange Favne stredst du dig fra Landet,

For den, forbitret, ſlængte dig tilbage.
 Du bærer Mærket af dit Fald. Ha Stenen,
 Den ſlemme Steen, hvorpaa du ſaldt, bevidner,
 Beſtænkt med Blod, endnu dit vilde Hierte!
 Og Anders nu, ſom ſtyrtede tilbage
 I Bølgerne! og nu din kielke Frænde,
 Som, for at redde ham, ſaa nær var druknet!
 Og gyſer ei din Siel? af, var de døde;
 Da, Grumme! var det dig, ſom havde dræbt dem.

Svend.

Ha, hvad de dog kan ſyſle med? De ſvor dog
 At komme ſnart. De kunde være bagte
 I halv den Tid, de tørre ſig.

Lise.

Min Fader

Er ſvag og gammel.

Svend.

Jil da, iil og hielp ham!

Lise.

Hvad haſter det? er Gunild ei i Hytten?
 Hvad vil du ham? hvad vil du?

Svend.

Ha! jeg ſpilder

Min Tid kun her. Maaskee jeg torde finde

De to reiskafne Mand, hvorom vi talte,
 Dist paa den Udkant, hvor jeg seer, at Folket
 Er stimlet sammen, for at see paa Braget.

Der, sig dem, at jeg er; der send dem til mig.

(Han vil gaae.)

Lise.

Men svar mig først, for Himlens Skyld! Hvad
 skal de?

Svend.

Ha hør dem, hør dem, hør de hule Vindstod!
 Jeg skriker! — Er det saa at Braget driver . . .

Lise.

Og, om det sank . . . Ak, Svend! da maae det
 smerte
 Enhver, som ei er følesløs, at see det;
 Høist, naar han veed, at Redning er umuelig.

Svend.

Umuelig?

Lise.

Ja, en Ting, som ei kan gøres.

Svend.

Ei kan?

Lise.

Lise.

Ja! — ja! — ei kan. Jeg troer, ved
Himlen!

At du endnu . . . dog nei, du har din Samling.
Du veedſt dog, hvad du nylig har erfaret.

Svend.

Jeg veed, at Tre kan ei regiere Baaden,
J ſigt et Weir; men, finde vi, paa Leiet,
To Dannedænd, og helſt de To, jeg mener . . .

Lise.

Ha! jeg forſtaaer dig, Svend! Jeg ſeer, jeg føler,
Dit Kaſerie, dit Had til mig. Ha, Gruame!
Mit bange Hierte ſpaaer dit hele Forſæt!
Men, før du nævner det, før du affiger
Min Dom, ſaa hør mit Ord! — og hør mig
Himmel! —

Seer jeg, at al min Angſt, min bittere Dodsangſt,
Min Graad, mit Skrig er Intet for dit Hierte;
Formaaer det ei at holde dig fra Døden;
Da, o da ras og dør! — thi aldrig, aldrig . . .

Svend.

Hold, svage Liſe! true mig ei! Jeg hader,
Min Siel affkyer den blotte Lyd af Truſler!
Og du, ſom, anden gang i Dag, tør prøve

At skræmme mig fra Soemand's Pligt og Ære,
 Fra Navn af Dannemand — og du, som vover
 At true mig til haard og usel Feighed,
 Med Tab af dit — paalidelige Hierte,
 Siig! troer du det saa mageløst, saa kostbart?

Lise.

Jeg veed jo, du foragter det.

Svend.

Jeg burde.

Jeg blues, at jeg kan det ei. Men vogt dig!
 Ha, lær mig ei at rødme ved min Elskov!

Lise.

Din Elskov?

Svend.

Den er stor, den kan tilgive
 Din Trusel, din uædle Frygt.

Lise.

Uædle?

Svend.

Og, var det mig, som, halvdød, hang ved Braget,
 Og andre vilde frelse nu; ha skulde
 Din Graad forhindre dem?

Lise.

Lise.

Det veedst du bedre.

Svend.

Jeg veed det alt for vel. Ha, svage Lise!
 Feig er den Siel, som haaber meer af andre,
 Een den, med Lyst, tør give dem; og ufelt
 Den Piges Bryst, som egennyttig veier
 Sin kielne Frygt, sin muelig spildte Kummer
 Mod Brodres Liv og mod sin Elsters Ære.

Arie.

Fra Merset seer en søetret Skipper
 Fortryllet brede Granne = Skygger,
 Som spaae Forfriskning, Lyst og Roe.
 Af vee ham, om hans Haab betrygger,
 Om han ei tidlig seer de Klipper,
 De blinde Skier, hvorpaa de groe!
 O Elfsøvs Tolk, o Smil! du fryder;
 Men varlig, som i flakke Bunde,
 Men frygtsom vil jeg nærmes dig!
 At, om det Sind, hvoraf du flyder,
 Har Kroge, hvor min Pligt kan strande,
 Jeg da i Hast kan redde mig.

(Han gaer.)

Andet Dyrin.

Lise, (affene.)

Da! gaae kun! — gaae! — men dette Bryst skal
vise,

Om det fortiente sliig Foragt! — Troeløse!

Vist nok, jeg elskte dig for høit! Jeg kiender

Min Daarlighed. Jeg angrer, jeg affkyer den!

Hvad er jeg ikke? Svag, og feig og usel

Og haard og følesløs, fordi jeg elsker! —

Ha! er min Siel urørt ved andres Jammer,

Fordi den zitrer ved min Elstes Fare?

Den er det ei! Ak, maatte dog min Medynk,

Min Taare fresse dem! — Men kun min Brud-

gom,

Kun al min Glæde kan; — den skal jeg vove?

Det er . . . det var mig haardt! det syntes bittert!

Det, alt for svage Siel, det var min Brøde! —

Jeg skal udlette den! dig, bange Kummer,

Dig, kielne Kierlighed, dig, som jeg troede,

Min Pligt, — Uhyre, dig, hvis Kande qvale

Hvert Glimt af Dyd, dig skal min Harm udlette!

Da, stolte Svend! da skal du see mit Hierte

Dig værd, usvækket ved foragtet Elskov!

Aria.

Naar Syd-Vinden kuler,
 Naar, Himmel! din Torden
 Sortleret opstiger
 Bag Iffe-Fiords Hoie,
 Og Regn-Skjen skuler
 Dit straalende Dje,
 Da savner vel Torden

Den smilende Dag.

Men Daaren kun siger,
 At Solen er svag.

Hvi blev da mit Hierte,
 Skient svøbt i sin Jammer,
 Miskiendt af sin Ven?

Ha! svolmende Hierte,
 Bryd frem af din Smerte,
 Som Solen frembryder
 Med renere Flamme;
 Og eier du Dyder,
 Da viis dem igjen!

Tredie Optrin.

Anders. Gunild. Knud. Lise.

Anders.

Svend! hvor er Svend?

Lise.

Lise.

Hist, hvor den Flok er samlet,
Hist søger han to Fiskere.

Anders.

Ik, at vi,
Ik at vi dog maae finde dem i Tide!

Gunild.

Mu er min Iffe graae; men aldrig saae jeg
Saa huul en Søe. Nei, aldrig brølte Stormen
Saa græffelig, saa fælt. Mit Hierte isner
Bed hvert et Stød.

Anders.

Ja, Gunild! Faren voxer
Ifald endnu de arme Tre skal reddes,
Da er det Tid. — Bliv, Søn! og see til Baaden,
Hvad Bræk den sik, og om den snart kan hielpes;
Thi voldsomt slængte Bølgen den paa Landet.
Frist, brave Knud! hav alt paa rede Hænder,
Og vent os her. — Følg du med mig, min Gunild!

(Anders og Gunild gaae. Knud gior et og andet tilrette
paa Baaden, og bliver ved dette Arbejde i de tre følgende
de Optrin.)

Fjerde Optrin.

Lise og Knud.

Lise (hun vil gaae.)

Og jeg vil følge dem.

Knud.

Du faaer et anbragt
 Ere kielne Ord hos Svend i denne Skynding.

Lise.

Hvad? hvilke kielne Ord? hvad rører Svend
 mig?

Er Svend et Barn at kiele for? og er han
 Saa elskelig, at ingen kan affee ham?

Hvad? eller troer du mig saa stærkt bedaaeret?

(Hun tager sit Knytte-Toi op, sætter sig paa en Kant af
 Baanden, og begynder at knytte.)

Knud.

Ja saa, mit Barn! Jeg tænkte, du . . . var
 Lise.

Og, da jeg veed, at Svend vist ei kan rumme
 To Ting, som dig og Braget, i sin Hierne,
 Og Drengen, som du ventelig har prøvet,
 Er lidt fremfusende, lidt roff, lidt kildren,
 Saa varte jeg dig ad.

Lise.

Aha!

Knud.

Du græder?

Den Haarde! Kommer alt mit Raad for sildig?
Du har alt brændt dig, arme Barn? Jeg vedder,
Han har forsmaaet din Angst, maaskee belagt den
Med et og andet Vres-Ravn. Den Bildmand!
Vist nok er Knusen haard, som Staal.

Lise. (grædende.)

Den Falske!

Knud.

Falsk er han ei. Har han opsagt dig Kjøbet?

Lise.

Hvad Kjøb? hvi fritter du? hvad vil du, Spote-
ter? —

Opsagt? han mig? hvorfor?

Knud.

Nu, Barn! jeg tænkte,
Alt, var det saa; da traf det sig desbedre.

Lise.

Desbedre?

Knud.

Knud.

Veedst du ei, hvor snildt vor Birthe
Gav mig, sit halve Hjerte, Pas og Afsked?

Lise.

Nu! og hvad saa?

Knud.

Hvad saa? Ved Svømands Vre,
Hun skal fortryde det! Og, om din Elskte
Har sprængt dig over Bord; saa top! — saa
vil vi,
Til Trods for dem, forelskes i hinanden.

Lise.

Hvad, Spotter, jeg i dig? Troløse Slægtning!

Knud.

Ha, Lise! du mistyder mig. Ved Himlen,
Jeg vil dig ei! Du falder mig for Kielen;
Ei heller hader jeg endnu min Birthe.
Vi vil kun ærgre dem. Min kloge Pige
Har alt fortrydt sit raske Ord. Den Arme!
Jeg seer, med Lyst, hvor ængstlig, hvor forlegen
Hun krydsfer nu imellem Haab og Stolthed.
Thi, at tilstaae sin Feil, var alt for haanligt.

Dg, om hun ei tilſtaaer den, ei huſvaler
 Mit bange Hierte med det Haab, at alting
 Kan blive godt, og at hun blot har ſkiertſet;
 Saa kan hun tabe mig. Det var dog Jammer!
 Hvad gav hun ei derfor, at jeg begyndte,
 Kun med et Ord, kun med et Tegnet til Trette?
 I altid ſkuffet Haab gaaer hun og kommer,
 Og ſukker dybt, og gjør ſig tuſind Syſler;
 Og ſnakker høit, hun veed ei hvad, om Stormen,
 Og Braget, og ſit Garn, og falſke Hierter.

Lise.

Dg du?

Knud.

Jeg ſeer og hører ei, jeg nynner.
 Utrætet duver hun mig an, den Arme!
 Jeg viſer mig, og ſmiler, og undviger,
 Som Pynten af et ønſket Næs i Taage.

Lise.

Ik, du eſt ond og alt for haard.

Knud.

Nu vil jeg
 Anſtille mig forelſkt i dig, min Liſe!
 Bær dig kun ad, ſom jeg! ydmyg din Sværmer!

Dg

Dg du skal see, hvor frybende, hvor toffet,
 Hvor jammerlig han hastig vil bekiende
 Sin Daarlighed.

Lise.

Al mon han vil? Og kan jeg
 Forstille mig? — Ha! var han uden Fare,
 Var denne Skynding kun forbi, og kunde
 Mit Hierte roligt føle al hans Haardhed;
 Da, troe mig, var en Hevn paa Skrømt for liden,
 Han skulde see mig, som jeg er, forbittret,
 Og stolt. Og ret for Alvor . . . .

Rnud.

See dig græde.

Men, Lise, tie! der kommer min Forelskte,
 Med opspiilt Dre, som en Loots, der vaager
 En stormfuld Nat, og lurer efter Nødskud.

Femte Optrin.

Birthe. De Forrige.

Rnud.

(i det han springer op, og nærmer sig til Lise, sadende som
 han ikke seer Birthe.)

Ha, jeg maae kysse dig, min søde Lise!

Lise, (bestyrtet.)

Hvad fattes dig?

Knud.

Tak for din kielke Tiltid!

Lise.

Hvad? hvilken?

Knud.

Saa troer du, at disse Haender,
Saa tomme, som du seer dem nu, kan skaffe
Alt hvad vi to behoeve til vort Ophold?

Lise.

Og hvorfor ei? Hvad vil du?

Birthe.

(Som ligeledes knytter, i det hun gaaer naermere.)

Svar, o svar kun
Alt, hvad du vil! Dog var det meer anstaendig,
Du talte med din Svend.

Lise.

Min Svend? Og er han
Just min? Hvad har jeg stort med Svend at tale?

Knud.

Knud.

(Der, saasnart Birthe har begyndt at tale, igjen har givet sig til sit Arbejde.)

Du burde moere ham, den kielne Elsker!

Lise.

Ja, lad ham elske, hvem han vil!

Birthe.

Troløse!

Saa hastig alt forført?

Lise.

Hvad?

Knud. (soin falder hende i Ordet.)

Søde Lise!

Men kan du da, om Fiskeriet glipper,
Tilstæde, at jeg gjør saa lang en Reise?

Lise.

Hvad vil du? Reis med Fred!

Knud.

Tak, raske Pige!

Men sig mig nu, ifald det gik til Orlogs.

Lise.

Hvad vil du vel med alle disse Spørgsmaal?

Knud.

Ha, troe mig, det er Herrefærd til Orlogs!

Aria.

Kong Christian stod ved høien Mast,
I Røg og Damp.

Hans Børge hamrede saa fast,
At Gothens Hielm og Hjerne brast.
Da sank hver fiendtligt Speil og Mast
I Røg og Damp.

Flue, skreg de, flue, hvad flygte kan!
Hvor stader for Danmarks Christian
I Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag.
Nu er det Tid!

Han heisede det røde Flag,
Og slog paa Fienden Slag i Slag.
Da skreg de høit blandt Stormens Brag:
Nu er det Tid!

Flue, skreg de, hver, som veed et Skul!
Hvor kan bestaae for Danmarks Juel
I Strid?

O Nordhav, Glimt af Vessel brød
Din mørke Skue.

Da

Da tyede Kæmper til dit Skied;
 Thi med ham lynte Skræk og Død.
 Fra Ballen hørtes Braal, som brød
 Din tykke Skye.

Fra Danmark lyner Tordenstiold;
 Hver give sig i Himlens Vold,
 Og slye!

Du Danskes Bei til Roes og Magt,
 Sortladne Hav!
 Modtag din Ven, som uforsagt
 Før møde Faren med Foragt,
 Saa stolt, som du, mod Stormens Magt,
 Sortladne Hav!

Og rask igiennem Larm og Spil,
 Og Kamp og Seier før mig til
 Min Grav!

Slette Dyrin.

Gunild. De Forrige.

Gunild.

Ne, Børn! jeg kan ei meer.

Lise.

Her, Moder! hvil dig.
Du zitterer!

Gunild.

Åk, hvem zitterer ei, naar Himlen
Fremkalder Skabningen af Støv til Regnskab,
Naar Dommen tordner, naar Afgrunden aabnes,
Naar . . . o!

Knud.

Hvad nyt?

Gunild.

Naar Lys og Haab forsvinder.

Knud.

Hvad Haab? Er Braget sunket?

Gunild.

Åk, de Arme!

Det er dem ei saa vel endnu. De skulde
Dog ei, fortvivlede, kun føle Dødens
Udstrakte Arm, ei aandeløse vente,
Ei tænke sig, ei føle, giennemføle
Det grumme Slag i hver udspilet Nerve;
Dog ei, onspændte af et haabløst Mørke,

For,

Forgieves martres ved et Glimt af Livet ;
 Ei ſee den ſkionne, den ſaa nære Landbred,
 Og trygge Menneſker, og ſtille Hytter,
 Og ſpæde Børn paa unge Koners Arme! —
 Haabloſe To! — Hvem veed, hvis hede Taarer
 Nu brænde deres klemte Bryſt, hvis blege,
 Troſtloſe Skygge ſvæver nu forbi dem.
 En Brud, maafkee, — hvem veed? — en elſket
 Moder
 Med ſølvgraae Haar. — Gud lindre hendes Jammer!

Knud.

To ſiger du? Kun to? Tre var tilbage.

Gunild.

Og rev ei nu en vild affhyelig Bolge
 Den ene jamrende i Havets Afgrund?
 Jeg hører ham endnu; jeg ſeer ham, angſtfuld,
 Fortvivlet, ſtrække Hænderne mod Leiet.
 Ak, han var ung og ſtærk! han kæmpte længe.
 Det ſidſte mørke Dieblik har viiſt ham
 Hvert Nar, hvert heldigt Nar han kunde leve.

Knud.

Fordømt! hvi fladdre vi da her? Hvor dvæler
 Din Anders? Hvor er Svend?

Gun-

Gunild.

Du veedst, de søgte
To Mænd til Hielp. De fandt dem ei.

Knud.

O, herligt!
En skøn Undskyldning! Men vor Svend har stødt
sig!
Og Anders, tænker jeg, blev vaad!

Gunild.

Hvad vil du?
Hvad skal, hvad kan de da?

Knud.

O skönt! hvad kan de?
Her kan de klynke, her, i from Forventning,
Og folde Hænderne, og kielent græde
Mod Bølgerne; — til de har slugt den sidste.

Gunild.

Af, folde Spotter! — Dog dit Hierte brænder,
At redde dem. Ha, var det ei umueligt!

Knud.

Snak! Kvinde, Snak!

Gun-

Gunild.

Ak, Knud! maaskee du veedst ei
 Det farligste, det skrækkeligste Uheld,
 Hvori hvert Glimt af Haab forsvandt. Du tænker,
 At Braget staaer endnu, og trygt kan vente
 Til Stormen sagtnes, til J tre allene
 Kan naae derud og bierge dem. — Det driver
 For Bølgerne!

Knud.

(Han springer op paa Reelingen af Baaden, og seer ud af Havet.)

Ha Storm og Død! — Jeg seer det! —
 Er ingen Danst? — Fordømt! — Ha, Danske
 Dreng! —

De synke mens jeg dvæler. Svend! hvor est du?

(Han gaaer hastig bort, og Lise følger ham.)

Syvende Optrin.

Gunild. Birthe.

Gunild.

Ak, arme! ak, hvad vil du da mod Himlen?

Ak, var der Spor af Haab! Men Døden greb
 dem!

Ha,

Ha, hvo kan vriste dem af Dødens Hænder?
 Den vil det ei, som kan! — Hvem ei? — For-
 vovne!

Hvad har du sagt? Saa taler en Fortvivlet!
 Jeg ræddes for min Angst! O milde Fader,
 Tilgiv den! — end den! — Ak, jeg veed, du vilde,
 Om det var godt! — Ak, var det godt! Ak maatte
 Den Rest af Liv, det Par frugtløse Dage,
 Som jeg Unyttige maaskee kan vente,
 Ha kunde det løskløbe dem! — Hvor gierne —
 Dog mueligt er den Tanke selv for dristig. —
 Men unge synes disse dog og raske;
 Og jeg, hvad er jeg? gammel og afmægtig! —
 Dog, Daarlige! som underviser Himlen,
 Hvorhen bortrives du af Angst og Medynk?

A r i a .

Min Angst er Jis! min Medynk brænder!
 Mit Mismod quæler Sands og Siel!
 Hvad vil jeg da? hvis Hierte kiender,
 At Himlens Bink er Støvet's Bel?
 Ak brekker Storm de ranke Pile,
 Og skaaner et unyttigt Rør?
 Hvi nægtes Gravens Elsker Hvile,
 Naar Haabets muntre Yndling dør?

Hvad

Hvad vil jeg da? Seer ei Alfader
 Hvad ei vort svage Syn kan see?
 Og hvad han byder og tillader,
 Bør det ei upaaanket ſkee?
 Men Angſt er Jis! og Medynk brænder!
 Og Miſmod quæler Sands og Siel?
 Hvad vil jeg da, hvis Hierte kiender,
 At Himlens Vink er Støvetſ Vel?

(Ved Slutningen af denne Sang begynder man at ſee en
 Kant af Braget. Det driver langſomt, indtil det bli-
 ver liggende midt for Skuepladsen.)

Birthe.

(ſom er ſteget op paa Baanden, og ſeer ud imod Braget.)

Ak een endnu! ak een endnu, min Moder!
 Han, ak han holderham, den anden Arme!
 Forgieves! — O!

Gunild.

Jeg taaler ei at ſee det!

Birthe.

Det er forbi! nu ſeer jeg kun den ene.
 Nu klynger han ſig bedre op i Maſten,
 O Jammer! hører du? o hør ham raabe! —
 Nei, det er ham, ſom ſaldt. Jeg ſeer, jeg ſeer ham!
 Hiſt flyder han paa Bølgens Ryg. Han ſtræber
 End-

Endnu; — endnu! — Høit løfter han sit Hoved.
 Men af! bag ved ham velter sig et Vandbiærg!
 Nu naaer det ham. — Jeg seer ham ei. — Den
 Arme!

Gunild.

O Himmel!

Attende Optrin.

Svend. Knud. Anders. De Forrige.

Svend.

Det er meer end Mænd kan udstaae!
 Er Døden da saa beest som sliq en Pinsel!
 Endnu engang, for Himlens Skyld, min Fader!
 Gengang!

Anders.

Af, Søn! hvad kan vi tre allene?
 Af kunde vi! — Dog nei! det var kun daarligt,
 Det var formasteligt. — Ha, kielke Bagge!
 Hvor er du da? og Knud! hvor er din Fader?

Knud.

Ha, var han her!

Svend.

Svend.

Ved Himlen! Draget synker,
 For vi har talt! Er ingen da, er ingen,
 Som føle Dnk? — Udanske kolde Hierter!
 Har Frygt, har usel Frygt forstenet alle?

Anders.

Bort Uheld før og slig en Søe kan skræmme
 Den Modigste.

Knud.

Ha Torden slaae de Feige!

Anders.

Skield ei, min Søn! — de faa, som er tilstede,
 Er unge Børn og marveløse Gamle,
 Og Leiede, som ikke fødtes Danske.

Knud.

Hvad om vi skyde Baaden ud, og gribe
 To eller tre, og kaste dem i Baaden,
 Og siden spørge dem, om de vil hielpe?

Anders.

Tael ei saa vildt!

Svend.

Og skal han døe, den Arme?

Lise.

Vel, Fader! ofte har jeg trakt en Nare;
 Min Arm er stærk; min Siel foragter Døden.

Svend.

Du, Lise, du?

Lise.

Jeg vil, om ingen anden!

Svend.

Du, kække Lise, du?

Knud.

Kom, raste Pige!

Jeg vil omfavne dig!

Birthe.

Hun skal ei ene

Gaae med! Jeg er saa stærk, som hun; ei heller
 Er Livet mig saa kiert. Jeg er den femte!

Svend.

Hvad skal vi nu? Hvad skal vi ei? — Ha, Lise,
 Du hevner dig! — Det fattedes! — Ha kan jeg,
 Ha kan jeg vove dig? — Og kan jeg nægte
 Den Døende din Hielp? — Ha jeg fortvivler!

Lise.

Lise.

Det er mit Liv, du sørger for, du Stolte?

Niende Optrin.

Peder Knudsen. Jens Bagge. Sissere
og Sisserinder. De Forrige.

Knud.

Ha, Seier, Seier, Børn! Her er min Fader
Og Bagge. — Waaden ud! — Triff, brave
Danse!

Velkommen her til Herrefærd!

(Han begynder, med de andres Hielp, at slyde. Waaden ud)

Anders.

Velkommen!

Nu har jeg Haab.

Svend.

Tak, evig tak, o Himmel,
Som frelst mig, og dog endnu den ene!

Bagge.

Det haster, som jeg seer. Vi fløi fra Billedet
Hos Mølleren, hertil vi vare budne,
Saa snart din Dreng fortalte os det Uheld.

Knud.

Nu, Brodre, frisk om Bord! — Til Koeret,
Andres! —

Frisk, Svend!

Svend, (i det han gaaer i Baaden.)

Lev vel, min Lise, og tilgiv mig!

Knud.

(i det han springer i Baaden)

Du, Sunild! hold os godt B! varmt, og mød os
Med Kruket i din Dør; det kan behøves!

Nu alle Mand som een! nu træk med Kræfter!

(De begynde at roe)

Sunild.

Ledsag dem, Havets Gud! Bessierm dem, Fader!

(Fisferne og Fiskerinderne fordele sig i to Hobe paa Strandbredden.)

Chor.

Fisferne.

Havets mægtige Betvinger,

Tal til Bølgen i din Harm!

Almagt! grib Orkanens Vinger

Med en vældig udstrakt Arm!

Folkene i Baaden.

Lige Slag!
Dvæl ei længe!
Seie Tag,
Danffe Dreunge!

Fisserinderne.

Vei, du Livets milde Fader,
Vei dit Øre til vort Skrig!
Vnd, at Haabet ei forlader
Dem, som haabe kun paa dig!

Folkene i Baaden.

Nu er Tid!
Odder, snoe dig!
Træk, med Flid,
Rask og modig!

Fisserne.

Kielle Søemænd, Hornbeks Ære!
Dannemænd! det gielder nu.
Brave Slegt, dit Navn skal være
Danffes Roes, og kiert, som du.

Folkene i Baaden.

Alle Mand,
 Raff og lige!
 For mit Land!
 For min Pige!

Fisſkerinderne.

Elſkte Hob, fornem vor Klage!
 Stil den, qvæl den ſnart i Lyſt!
 Stræb, og vind, og til tilbage!
 Nyd din Scier ved vort Brøſt!

Folkene i Baaden.

Stærke Lag!
 Danmarks Krone!
 Danmarks Flag!
 Christians Throne!

(Baaden, ſom, for Modvindens og Balgernes Skyld, har maattet ſtaa et Slag, tæ forbi det omtalte Næs, tabes nogen Tid af Sigte, og Folkenes Raab kan ikke høres mere, førend de, paa Hiemveien, igjen har naaet den ſamme Punt.)

Fisſkerne og Fisſkerinderne.

O Himmel! ſom bød os at elſke vor Næſte,
 O frels dem, de Edle! beſkierm dem de
 Bedſte!

Dit Bud gav dem Kierhed, dit Bink
 gav dem Haab.
 Beskiem dem, som, selv paa den rasende
 Bølge,
 Paa Afgrundens Beie, saa villige følge
 Din Kierligheds Køst og de Lidendes
 Raab!
 O Nordhav! vor Moder! vor Danmarks
 Veninde!
 O skaan dem, som daglig fortrolige finde
 Liv, Næthed, og Lyst i dit frugtbare
 Skied!
 Vort Nordhav! vor Stoltshed! vor Bane
 til Ære!
 O skal dine skummende Belger da være
 Vor Skræk og de modigste Dannemænds
 Død?

(Baaden begynder igien at blive seet)

Fiskenne.

Himmel! skuffer ei vort Die?
 Tor vi troe det Glimt af Haab?
 Seier! Glæde fra den Heie!
 Han har hørt vort svage Raab!

Folkene i Baaden.

Hver som jeg!
 Nidding svige
 Søemands Leeg!
 Alle lige!

Fisferinderne.

Himlen saae til vore Taarer,
 Seierfulde roe de hjem,
 Hurtig slaae de raske Karers
 Held og Glæde følge dem!

Folkene i Baaden.

Søemands Lyst!
 Verdens Riger!
 Siellands Kunst!
 Hornbeks Piger!

Fisferne.

Edle Hob, vor Roes og Glæde!
 Held dit stolte Fødested!
 Held dig, Ven, som kan betræde
 Siellands lykkelige Bred!

Folkene i Baaden.

Nof et Strog!
 Søemands Glæder!
 Skæb og Spøg,
 Kamp og Hæder!

Fiskerinderne.

Jil, du raske Helte-Skare,
 Jil, vor Ven! iil til vor Arm!
 Glem din overvundne Fare,
 Glem den ved vor omme Barm!

Folkene i Baaden.

Frisk i Land!
 Seier lønner!
 Alle Mand!
 Danne-Sønner!

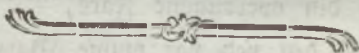
De springe i Land, og hielpe den afmægtige Skibbrudue af Baaden. Gunild, Pise og Birthe omfavne ham paa det kjerligste, gribe ham derpaa under Armene og ledsage ham langsomt til deres Hytte. De fem, som have reddet ham, følge efter. Imedens dette gaar for sig, synge Fiskerne og Fiskerinderne:

O Seier! han lever. Hans rolige Die
 Kan smile til Jorden, og prise den Høie;

Hans Hierte kan svolme af Haab og af
Fryd.

Omfavner ham Dannemarks værdige Sønner!
O søler det Hierte, hvis Banken belønner,
Hvis Varme giengielder den ædleste Dyd!

(Fisferne og Fisferinderne gaae)

Erødie Handling.

Erødiepladsen er, i denne Handling, en Skov, paa den venstre Side af Leiet. Paa den høire Side seer man Hytterne, og ligesom bliver man Glimt af Stranden vaer igjens nem Hytterne. Stormen har hørt op, og det er en skøn Foraars-Dag.

Første Optrin.

Nedelhiem og Claus.

Nedelhiem.

Saphirne Luft! og gyldne Ager!

Dg selvblaae, stolte, Danffe Strand!

Dg Helte Glimt i Fredens Hytter!

Dg Væt af Skiold, hvis Vink beskytter,

Hvis omme Smil opelsker dem!

Selv Zemblas dorffe Son indtager

Hans iisbedakte Fødeland;

Men her, hvor Held og Tryghed mødtes,

Her glemmer Hjertet, hvor det fødtes,

Dg vælger Danmark til sit Hiem.

Ei blot naturlig Drift og sod Erindring

Af Ungdoms Lyst, ei blot en elsket Jordom

Opsyldte mig med Danmarks Roes. Mit Hjerter
 Samtykker kun med raske Slag; det priser
 Med al sin Ild, med denne Strøm af Flammer,
 Som former sig til Lovsang paa min Læbe,
 Det priser kun hvad Syn og moed Erfaring
 Og foldt og hærdet Overlag stadfæste.
 Den eenlige, særskilte, trygge Slette,
 Mod Vold og Rau fra hver en Kant indgrøftet,
 Hvis fede Dug opammer Mod og Vellyst,
 Og fylder mætte Hyrder's Bryst med Lovsang,
 Med altid venlig Dyd, og ædle Forsæt,
 Og Maaddoms Ild, og Glimt af frugtbar Wiisdom,
 O, den skal alle Hedens Børn og alle
 De aabne Markers Børn eenstemmig prise!
 Det er dit Billede, mit elskte Danmark!
 Saa skal hver Vandrer finde dig, og henrykt
 Betroe sig til dit Lye, du Glæders Hauge!

Claus.

Tilgiv mig, Herre! mig, som er eenfoldig,
 Om det ei skikker sig, hvad jeg vil sige.

Odelhiem.

Tal frit! est du ei Dansk?

Claus.

Claus.

Jeg kan ei tale,
 Saa lærd, ſom J. Ei heller tør jeg fragaæ,
 Hvad i ſaa ſnildt har ſagt; ſkiønt, ſandt at ſige,
 Jeg fatter ei den ſierde Deel. Vel veed jeg,
 Vort Land er mig det kiereſte paa Jorden.
 Det er i min Natur. Jeg, ſom J ſeer mig,
 Forlod det kun eengang. — Jeg ſkulde prøve
 Mit Held til Søs, ſkiønt jeg var født en Bonde.
 Men neppe kom jeg fire Mil fra Bredden,
 Da græd jeg, ſom et Barn, og ſaae mod Landet.
 Og ſkiønt jeg frygter Søen ei, og ſkiønt vi
 Nød ærlig Koſt og vakker Løn, ſaa græd jeg
 Den hele Tid, ſaa hjemmesyg ſaa vranten,
 Ved hver en fremmed Kyſt, ſom andre Søefolk
 Unprife høit, ſaa kold, ſaa tom i Hiertet!
 Det kom ſig, ſom jeg ſagt har troet, fordi det
 Var ikke Danſk. Dog J forſtaaer det bedre. —
 Men diſſe gode Folk, (det veed jeg ſikkert,)
 Som før har vovet Liv og alt, at redde
 Den arme Mand, de boe ei nær ſaa herligt,
 Som J nu her ſaa kunſtigen beſkriver.

Odelhiem.

Troe mig, min Ven! ei Fiſkeren, (endſkiønt han
 Viſt ei, ſom du, i Døren af ſin Hytte

Kan ſee ſin Hiord og ſine gyldne Traver,)
 Kun den umætte Træl er arm, ſom ſkejer
 Til Brødres Lod, og veier den, og ſukker.
 See, om du kan, ſee, med en Fiſkers Dine,
 Den rige, den utømmelige Kilde,
 Hvoraf han øſer Mattelſe og Glæde,
 Saa ſtor ſom din; forviſſet, at hans Afkom
 Skal evig finde den utømt og aaben.

Claus.

Det kan de takke Gud og Danmarks Konge.

Edelhiem.

Og værdigt har de takket ham, de Edle!
 O ſlig en Handling, Claus, er meer end Lovſang!
 Dens Aye er Godheds Tolk, og Himlens Glæde,
 Og Folkets Nøes, og Danne-Kongers Giengield.

Claus.

Alt det er ſkønt, men deſto større Jammer,
 At Uheld juſt ſkal træffe dem, de gode,
 De ſiækkede Folk, ſom viſt fortiente bedre!
 Hver af dem, veed jeg, har kun lidt til bedſte;
 Men to af dem har tabt det ſidſte Glimt af Belfærd,
 Og juſt i Dag! et Garn, hvorpaa hver Udſigt
 Af Bryllup med to elſkede Møer beroede.

Odelhiem.

Det bliver da vor Sag, min Ven! ſom nyde
 De Kieffes Lyſt og Danmarks Lyſt ublandet,
 Det er vor Sag, at priſe den Algode
 Ved Glimt, ved ſvage Glimt af ham, at nyde
 Skioldungens Barm ſin elſkte Told, ſit Siengield,
 Smitil, danſke Smitil! — Gaae derfor! flyv! ad-
 ſpørg dem!

Udforſk det mindſte Spor af Diffeſ Kummer!
 At ei de Vedles Frygt, det Sloer, hvormed de
 Kun alt for gierne ſtiule Trang og Dyder,
 Maae dølgje Taare, ſom vi kan udſlette.

Claus.

Hiſt kommer een af dem, ſom tabte Garnet,
 Og hiſt den andens Brud. Hvor tauſ, hvor ned-
 ſlaet,
 Hver gaaer for ſig! Det gaaer dem nær til Hierte.

Odelhiem.

Gaae, ſpørg enhver, ſom kiender dem paa Leiet,
 Spørg dem om alt, og ſøg mig her ved Stranden.

(Claus gaaer Ind i Leiet, og Odelhiem affides i Skoven.)

Bludet Optrin.

Svend. Birthe, (Fnyttende.)

Duet.

Svend.

Alle føle Dødens Glæder;
 Mig, kun mig, fortæere Nag.

Birthe.

Alle lee; jeg ene græder,
 Jeg, kun jeg, har tabt i Dag.

Svend.

Medynk var mit Hjertes Hede!

Birthe.

Mismod iisnede min Barm!

Svend.

Ak, min alt for vilde Brede!

Birthe.

Ak, min alt for blinde Harm!

Begge.

Alle føle Dydens Glæde;
 Os, kun os, fortæerer Nag.

Alle lee; vi ene græde,
 Vi, kun vi, har tabt i Dag.

Birthe.

Angst, som kvaler!

Svend.

Nag, som saare!

Birthe.

Uk, min Brudgom!

Svend.

Uk, min Brud!

Begge.

Kunde disse hede Taare
 Slette vor Misgierning ud!

Svend.

Hiertet, som min Elskte hader,
 Bløder ved forskyldte Saar.

Birthe.

Brynstet, som min Ben forlader,
 Sukker ved forskyldte Kaar.

Begge.

Alle føle Dydens Glæde;

Os, kun os, fortære Nag.

Alle lee; vi ene græde,

Vi, kun vi, har tabt i Dag.

Svend.

Det er umueligt! Hvad? min Brud, min Lise,

Hun mig saa pludselig, hvad? hun mig utroe?

Mig, som hun elsker? Ha, jeg vil ei troe det!

Endnu engang, det er umueligt, Birthe!

Birthe.

Hvor ofte skal jeg sige det? Min, — Himmel!

Mu ikke min — af han, som var min Brudgom,

Vel er han haard, men ingen daarlig Praler,

Jeg kiender ham, han skiertser ei med Truster,

Og han, den Grumme! han har sagt og svoret,

J Gunilds, i din Bruds, i Alles Paahor,

At han var trædt i Forbund med din Lise,

Lil Trods for mig og dig.

Svend.

Ha den Forræder!

Og hun?

Bir,

Birthe.

Jh nu! Hun tier og ſamtykker,
 Og ofte taler hun affides med ham.
 Saa klager hun paa dig. Du har foragtet
 Al hendes vumme Angſt, og kold og bitter
 Kaldt hende med jeg veed ei hvad for Navne.

Svend.

Al alt for ſandt! Dog Himlen veed, mit Hierte
 Det var ei koldt, ei haardt; min Siel var drukken
 Af Medynk mod de Lidende; jeg raſte.
 Hun bad, hun klynkede af frygtsom Elſkov;
 Og det var det, jeg kaldte feigt og uſelt.
 Ha, jeg ſom kiendte dig! — Ha klike Pige!
 Du viſte ſnart, hvor lidt din Siel fortiente
 Saa haarde Ord! ſaa vild, ſaa grum en Brudgom!

Birthe.

Al du eſt reen, ſom Snee, mod mig! jeg Daare!
 Vel var min Frygt, mit Miſmod ei ubilligt!
 Hvad har vi nu? Hvad Hielp? hvad kan vi haabe?
 Men var var det ei mit dyrt beſvorne Løfte,
 Min forſte Pligt at deele Held og Uheld
 Med ham, den Elſkte, ſom jeg gav mit Hierte?
 Og jeg ſaa pludſelig, ſaa ſtolt, ſaa haanlig,

Forkaste ham, den brave Knud! — Af aldrig
Kan han tilgive det! — Ei heller bor han!

Evend.

Vær stille! seer du ham? — Ha den Trolose!
Hvor lumst han leer! hvor stolt! — Ha nu jeg
seer ham,
Begynder alt mit hele Blod at kaage!

Birthe.

For Himlens Skyld, op ingen Riv! Jeg zitrer!
(Evend vil gaae.)

Tredie Optrin.

Knud. De Forrige.

Knud.

Ha, bliv kun, Evend! Jeg hader at forstyrre
En ærlig Leeg. Jeg søgte kun min Lise.

Evend.

Din Lise? din?

Knud.

Ja, min! Vel veed jeg, Frende,
Du troer mig vist en from, godhiertet Laabe,
For

Hun give mig kun min Ket; jeg har forskyldt det.
 Men du, Søerøver! du, som troer min Pige
 En loblig Priis for dig, saa snart du finder,
 At jeg er kastet over Bord, ha! vov ei,
 At duve hende an! — ei, mens jeg lever!

Knud.

Vel! døe da snart! thi jeg er klar.

Svend.

Paa Stedet,

Her, strax affbærg hvert Glimt af Haab om Life!

Knud.

Sov Rusen ud!

Svend.

Ha! du er Dansk og Søemand!

Knud.

Og saa? Hvad meer?

Svend.

Vild, giennem dette Hierte

Gaaer Veien til min Brud!

Knud.

Og saa?

Svend.

Svend.

Bed Himlen,

Jeg skiertser ei! kom, er du Mand; forsvær dig!

(Han sætter sig i en angribende Stilling. Knud holder ham fra sig.)

Knud.

Er det dit Alvor, Svend?

Virthe.

Ha Gunild! — Anders! —

For Himlens Skyld!

Fjerde Optrin.

Lise, (med Strikke-Toi i Haanden.)

Lise.

Hvad vil dette sige?

Knud.

Vi lege her kun saa.

Lise.

Ha, jeg forstaaer dig!

Kun saa, som Stormen skiertser med en Seiler,
Som hvide Bølger kysse Skiærets Toppe,

Dg sprudle Damp, og brøle høit af Raadhed.
 O, jeg jeg har seet de fromme Mandfolk skiertse!

Knud.

Hvem vover ei en Dyst sin Møe til Ere?
 Hvad vil du meer? det er om dig vi trettet.

Lise.

J to om mig? en feig og usel Pige?

Evend.

Ha Lise! Lise! skal et Ord adsplitte
 Den Pagt, som du saa tit besvorst? Kuldkaste
 Bort søde Haab? Skal et usaligt Mundsveir,
 Udstødt af Raserie, skal det fordsomme,
 Ha, skal det dræbe din trofaste Brudgom?

Lise.

Bort! aldrig samledest Foragt med Troskab.
 Gaae derfor, gaae! Jeg troer dig ei saa usel,
 Dit frie til Piger, som du kanst forhaane.
 Ei heller var du rasende; skiont mueligt
 Ophidset nok at sige hvad du tankte.

Knud.

Nu vel! du seer da, Evend! at jeg er Manden;
 Thi aldrig har min Mund forhaanet Lise.

Lise.

Lise.

Bort! du est vild og grim, og haard som Klippen;
 Og fuld af Svig, som alle dine Brødre.
 For evig vil jeg ssee de falske Mandfolk,
 At det ei gaaer mig, som den arme Gunver.
 Mærk paa min Sang om lille Gunvers Stiebne!

Romance.

Liden Gunver vandrer som helst i Nvel,
 Saa tankefuld.

Hendes Hierte var Bør, hendes unge Siel
 Var prøvet Guld.

D vogt dig, mit Barn, for de falske
 Mandfolk!

Liden Gunver meder med Silken-Snoet
 Ved Havets Bred!

Da hevedes Bølgen, og Blandet foer
 Saa bradt affted.

D vogt dig, mit Barn, for de falske
 Mandfolk!

Skien Harmand sig op af Havet skied,
 Bekkædt med Tang.

Hans Nie var tierligt, hans Tale var sød,
 Som Harpens Klang.

Liden Gunver, du marttrer mig Dag og Nat,
 Med Elskovs Ild.

Mit Hierte vansmægter, min Siel er mat.

D vær dog mild!

Du rekker mig kun din sneehvide Arm,

Paa Søemands Troe;

Saa trykker jeg den til min brændende

Barm,

Saa faaer jeg Roe.

Liden Gunver! mit Bryst, bag sit haarde

Skjel,

Er blødt og sømt.

Trofast er mit Navn, min ukunstlede Siel

Foragter Skremt.

Dg er dig min Arm til saa stor Behag,

Til Trost og Roe;

Skion Havmand, saa skynd dig, saa kom

kun, og tag

Dem begge to!

Han trak hende fra den steile Bred,

Glad ved sin Svig.

Som Storm var hans Latter, men Fi-

sferne græd

Bed Gunvers Liig.

D vogt dig, mit Barn, for de falske

Mandsfolk!

Svend.

Evend.

Jeg er ei falſk, ſom han; det veedſt du bedre.
 Dog ſkeer mig Ret. Ja, jeg tilſtaaer, jeg føler,
 Min Udfærd kan du, bør du ei tilgive.
 Jeg hader, jeg afſkyer mig ſelv, den Blindhed,
 Hvormed jeg domte dit retſkaſne Hierte.
 Og jeg ſkal ſtraffe mig! — Lev vel for evig! —
 Uværd at ſee dig, du, ſom var min Glæde,
 At frydes ved dit Diefkaſt, at høre
 De Læbers Belynd, ſom ſaa tit tilſvor mig
 Mit Livs Lykſalighed, Alt, hvad jeg onſkte;
 Uværd at leve, vil jeg ſkye dit Maſyn.
 Langt borte vil jeg ſkiule mig, min Jammer
 I Mulm, og Storm ſkal dove mine Klager.
 Men førſt vil jeg frikiende dig, min Liſe!
 Og her endnu engang tilſtaaer min Brøde.
 Dit ømme, dit maaskee for ømme Væſen
 Anſaae jeg ofte for elſkværdig Svaghed;
 Men, da det ſtreed mod mit oprørte Hierte;
 Da syntes det mig feigt. Tilgiv mig, Liſe!
 Det Mod, hvormed du ſiden ſelv tilbødſt dig,
 At redde den Uhældige, det lærte
 Min hele Siel, at al din Frygt var Elſkov,
 Din, kielen Elſkov, kun deri at laſte,

At den var ufortient, spildt paa en Daare,
Som kun miskiendte den.

Lise.

Jeg kan ei længer! —

At Svend! fortryder du da hine Navne,
Hvorned du kaldte mig?

Svend.

At spørg mit Die,
Og svar dig selv! Mig binder Vremod Læben.

Lise.

Jeg har da holdt mit Ord, og, Svend! her er jeg,
Bereed . . .

Svend.

Hvortil?

Lise.

At stuse mig i Mulmet,
At trodse Storm og Død med dig, min Elskte!

Svend.

O Himmel! — og dit Ord til Knud?

Lise.

Var Paafund.

Udspørg ham kun.

Knud.

Knud.

Ha! taabelige Pige,
Godhiertede, ſaa let kan du tilgive?

Lise.

Og du gjør bedſt, om du tilgiver Birthe.

Knud.

Du ſkiertſer. Det er mig, ſom hun forſkyder.

Birthe.

Du veedſt det bedre, Knud!

Knud.

Jeg veed, du agter
Mig og min Drom ſaa lidt, ſom du vilſt give
Din Haand derpaa, at døe med mig af Mangel.

Birthe.

Ha! glød dig, Grumme, at du fandſt en Aarſag!
At bryde hver en Eed!

Knud.

Og det var daarligt,
At lægge Haand paa diſſe tomme Hænder.

Birthe.

Birthe.

Jeg kiender dig. Et Ord, som Angst og Kummer
Den Tid afdvang min alt for raske Læbe,
Det Ord har ei fortørnet dig.

Knud.

Nei, Birthe!

Ord, Pigers Ord, fortørner ei den Kieffe.
Men just den Angst, du taler om, din Brød-Sorg,
Dit alt for nærige, dit snevre Hierte,
Din ringe Tillid til min Arm, dit Mismod,
Det er min Siel en Gift; det bør fornærme
Hver ærlig Karl, som har en Haand at røre.

Lise.

Men synes dig vor Frygt saa reent utidig?
Er ei vort Bundgarn tabt? Hvo skal betale
Saa stor en Giæld? Hvormed skal vi begynde?
Hvad kan forhverves uden Baad og Redskab?
Ak mærk og ængstlig nok er hver en Udsigt!
Hvad kan vi Arme nu? hvad kan vi?

Knud.

Stræbe.

Lise.

Ja, stræbe, men for alt anraabe Himlen.

Qvar=

Kvartet.

Lise.

I Himle, beskytter
 De hellige Baand,
 Som Kierlighed knytter
 Med bævende Haand!

Alle.

I Himle, beskytter
 De hellige Baand,
 Som Kierlighed knytter
 Med bævende Haand!

Svend.

O yndigste Kiede,
 Som Kierlighed fletter
 Af Pligt og af Glæde!

Lise og Birthe.

Du styrker og trætter
 De rappeste Hænder.

Svend og Knud.

Du styrker og letter
 Det Bryst, du omspænder,

Lise.

Fisferne.

Lise.

Du nager.

Birthe.

Og brænder.

Svend!

Du fryder.

Knud.

Og letter.

Alle.

O yndigste Kiede,
 Du nager og brænder,
 Du fryder og letter
 Det Bryst, du omspænder!

Lise.

O ængstende Kiede,
 Som Kierlighed fletter,
 Hvor mørk er din Glæde!

Lise og Birthe.

Hvor mørk er din Glæde!

Svend og Knud.

Hvert Led er en Glæde.

Lise.

Lise.

Som tynger.

Svend.

Som letter.

Knud.

Som styrker,

Birthe.

Som trætter.

Alle.

O ængstende Kiede!

O yndigste Baand!

Hvor mørk er din Glæde!

Du tynger og letter,

Du styrker og trætter

Vor bævende Haand.

Lise og Birthe.

Naar Armod skal bindes,

Er Blomster-Baand tunge.

Svend og Knud.

Kan Armod da findes

Hos Kasse og Unge?

Lise og Birthe.

Hvad har vi da?

Evend og Knud.

Hænder.

Lise og Birthe.

Ja, tomme.

Evend og Knud.

Men slynke.

Lise og Birthe.

Ha Baand, der omspænder
Arbeidsomme Hænder,
De trætte og slynke!

Evend og Knud.

Kun Døden kan qvæle
Den Iver, som brænder
I modige Hierter.

Lise.

Al Sorger!

Birthe.

Og Smærter!

Lise og Birthe.
 Ha Sorger og Smerter
 Kan kve, kan kvæle
 De munterſte Siele,
 De modigſte Hierter!

Svend og Knud.
 Skal Haabløshed ende
 Den yndigſte Kiede?

Lise og Birthe.
 Kun Himlen kan vende
 Vort Mismod til Glæde.

Alle.
 I Himle! beſkytter
 De hellige Baand,
 Som Kiærlighed knytter
 Med bævende Haand!

Femte Optrin.

Gunild. Anders. Thomas. De Forrige.

Gunild.
 Her, Børn, her bringe vi vor Ven. Hans
 Hierte,
 Maaskee for varmt i det, han troer at ſkyldes

Medskabninger og blot Algodheds Medskab,
 Fordi de glade gjorde hvad de burde,
 Hans gode Hierte svolmer af et Forslag,
 Hvortil vi to har svart, hvad hver bør svare.
 Men ei tilfreds paaftaaer han at forsøge,
 Om I maaskee vil føie ham. Ei, vil vi
 Afslaae ham denne Bøn. Vi veed for sikkert,
 I troer, som vi og alle brave Danske.

Thomas.

Ei meer, Erværdigste! ei meer, min Moder!
 O mærker — føler dog, som jeg — I Vædle!
 Hvad jeg har tænkt, er ei et dristig Forslag;
 Det var en Bøn, en ivrig Bøn. Jeg trygler
 En salig Lyst af dem, som gav mig Livet.
 O dette Guld, som I, kun I har vristet
 Af Havets gridste Svælg, det er dog eders!
 O letter mig for denne Last! o stienker
 Min Siel det Haab, den Lise at opfylde
 Dog noget af sin Pligt! den Fryd at ende
 De ædleste, de bedste Danskes Kummer,
 Som, de har endt min Angst! — Jeg veed hvad
 Uheld . . .
 Det Guld, I hiergedede, kan just betale
 Et Bundgarn, og en Vaad, og hvad I bruge;
 Og

Dg skienke mig den Vellyst at befordre
Den dydigste, den heldigste Forening.

Svend.

Jeg troer dig, arme Ven! det kan ei være
Din Hensigt, at fornærme os.

Knud.

Mig undrer,
Hvorfor du ei har hængt din Pung i Marsket,
Eil Løkkemad for vore Danske Svemænd!

Gunild.

Du est for haard, min Knud!

Birthe.

Jeg har et Onske.
Blev det mig undt at svare for os alle . . .

Knud.

Du, Birthe?

Anders.

Du?

Gunild.

Hvorfor just du, min Datter?

Lise.

(Som har talt noget affides med sin Søster.)

Lilstæder Birthe denne Lyst. Jeg lover,
Hun svarer, som hun bør.

Svend.

Vel! vi vil høre.

Knud.

Min Mening dog uskadt.

Birthe.

Lør jeg, min Moder?

Sunild.

(Iligesom vaaguende af dybe Tanker.)

Hvad vil du Børn? Jeg var adspredt. Jeg
tænkte

Paa Sangen om en vis vanartet Fisker. —

Lilgiver, Børn! min Alder gjør mig snaksom;
Dg Wisen er kun kort.

Knud.

Syng den, vor Sunild!

Sunild.

R o m a n c e.

En Edder-Fugl var haardt i Klemme,
Dg skreg om Hielp til Himmelen.

En

En Fisser hørte Fuglens Stemme;
 Og skyndte sig, og frelste den.
 Af savre Fugl, Nord-Havets Ære,
 Hvor glad er jeg, som frelste dig!
 Hvor hyide, skionne, bløde Fiere!
 De skal herester varme mig.
 Saa plukkede han gridsk den Arme;
 Og halvdød klager den med Ret:
 Ha grumme Haand, som tog min Varme,
 Hvi gavst du mig mit Aandedræt?

Birthe.

Af Moder, jeg forstaaer din Sang! — Dog
 troer jeg,
 Mit Hierte trængte mindst til den Erindring.
 Det er mig dybt maaskee for dybt indpræntet,
 At Mangel er saa grum som Storm og Bølge.
 Ved Savn af det, som Ingen kan undvære,
 Og blot ved daglig Trang til andres Medynk,
 Blev Livet dig hos os, som før paa Braget,
 Ei længer Liv, blot Kummer for at leve.
 Derfor, o Fremmede! und dine Venner
 Den Handling, som du troer saa god; og skionsom,
 Beed dem ei selv forderve den ved Midskhed!
 Den Danstes Liv er ei tilfals, og, troe mig,

Hver Binding er ham teed, om ikke haanlig,
 Som ei hans valgte Næringsvei tilbyder.
 Derfor skient os din Agt! Dit Liv, din Glæde
 Bar disse Siengiæld nok. Den blide Himmel,
 Som frelsie dig, skal sørge for os andre.

Knud.

Det var min Brud, min brave Møe, som talte!
 Omfavn mig! Glem vor Tvist! — Drum naar
 dig lyster!

Knul frist i mine Seil! Hvad, mon jeg agter
 Den Storm, der blæser fra saa godt et Hjørne?

Gunild.

Du seer da, Fremmede! mit Ord stadfæstet,
 At vore Børn var eet med os. Tilgiv mig
 De Glædes Taarer, som du seer mig fælde.
 Troe mig, det er ei Stolthed af min Seier;
 Ei heller, at jeg daarlig skulde tænke,
 At sliq en Udfærd var saa stor og felden.
 Jeg veed for vel, at her til Lands, de fleste
 Vist svarte dig, som vi har svart. Du seer kun
 En Moders omme Fryd! — Omfavn mig, Birthe!

Thomas.

Af alt er skiont og ypperligt! Jeg ene —
 Tilgiver mig! — jeg er nedtrykt, veemodig,

Halv

Halv, synes mig, halv ſkamsfuld ved mit Forſlag.
 Dog var det meent ſaavel! Ha! var mit Hierte
 Sig ſelv den mindſte Drøm bevidſt om Siengæld,
 Da braſt det i min Varm! — Dog nei, umueligt!
 Det kan ei ligne Guld ved Dyd, ei heller
 Fornærme ſaa retſkafne Folk. Jeg tænkte:
 Det kan afhielpe Diſſes Rod, ſom hialp dig,
 Og trøſte dem, og haſtig ſammenknytte
 To ædle Par. Det var min ſtolte Glæde.
 Og, ak! hvi ſkal den røves mig? og Kummer
 Formørke Diſſes Bei? Ha, det er bitert!
 Hvo ſkal nu ende den? Hvo kan, hvo vil det?

Siette og Sidſte Optrin.

Ndelhiem. De Forrige.

Ndelhiem.

Den Himmel, ſom de ſtoelte paa. — Tilgiver,
 Om jeg for frie, ſom ubekiendt, begierer
 En Deel, en ringe Deel af denne Belluſt;
 Thi Belluſt er de Vedles Tvift om Dyder! —
 Jeg ſelv har, ved en Hændelſe, fornummet
 En Deel af det, I trettes om; det andet

Har Claus berettet mig. Nu er mit Ønske,
 Min Bøn, at det, mit varme Hierte føler,
 Det, Himlen vidner i min Siel, maae høres!

Knud.

Vi veed ei, hvo du est.

Odelhiem.

En Danst.

Knud.

Vel! tael da!

Odelhiem.

At du, min Ven! tilbodst, hvad du formaaede
 Til Disses Vel, var Pligt. Din omme Iver
 Forædler den; dit Liv var værd at fresses.
 Og at de Kieffe rødme ved dit Forslag,
 Og skye din Gave meer, end haabløs Kummer,
 Det var Natur hos dem, og ei uventet.
 Hvert Støvgarn af dit Gods, som du paatvangst
 dem,
 Skal hastig dybt nedtrykke dem, og mørkne
 Den Lyst, de nyde, den, de blot attraaede;
 Dit Vels, din Taks, din Glædes rene Taare.
 Ei heller undres jeg, om flige Hierter
 Vil omme sig ved hvert et synligt Siengjæld.

Ehi hvad er ſkjönt, ſom Dydens egne Straaler?
 Og Tanken om et Side-Blik til Binding
 Kan alt beſkygge den. — Det veed Ketskaſne. —
 Dog, Brødre! bød vor Pligt, at vi modtage
 Den ubegierte Løn, ſom Himlen ſkienter.

Gunild.

Vi har modtaget den.

Odelhiem.

Det veed jeg, Edle!

Dog naar tør Støvet vrage Gud og ſige:
 Hold op! det er mig nok! meer vil jeg ikke!
 Og har vi ei hos os en kierlig Moder,
 Som kan paatvinge Løn?

Svend.

Hvor?

Knud.

Hvilken?

Odelhiem.

Danmark.

Det var dets høie Ret, dets Vel, dets Ære,
 At lønne Dyd, ſom at beſtraffe Laſter.
 Vel maae den ænnestie blandt Mødre ſlippe

Det

Det Baand, hvorved hun holder os, og frygtsom
 Betroe vor Fodstie til os selv og Himlen,
 Før vi kan naae den rene Dyd, den Kilde,
 Hvoraf al hendes ægte Glands udstrommer.
 Dog lokker hun endnu — ei os, ei Kieffe,
 De naae den selv; — men vore svage Brødre,
 Dem lokker hun, og er det hendes Belfærd
 At lede dem derhen ved Bøn og Løfter,
 Ved sikker Haab, ved Rye om andres Siengiæld.
 Og I, som nu dog sukke ved at føle,
 At selv den skønneste blandt deres Dage,
 Udmerkte sig ved grumt, ufrygtet Vanheld,
 Ved Tab af alt, ved Nag af haabløs Elskov;
 Og vil I vel, at Fremmede skal sige:
 De Arme hædrede det stolte Danmark,
 Med Glandsen af en ædel Daad, — og ned sank
 I Nød og Sorg, som Danmark ei har lindret?

Knud.

Min Siel er Dansk! og var ham Styrke tienligst,
 Der, naar jeg hører det, tør knye mod Danmark!
 Og hvad det bød, bør ei forsmaaes, det veed jeg!
 Dog hvor, og naar, og hvad det skal tilbyde,
 Os til en Trøst og andre til Opmuntring,
 Det, Herre! det er meer, end jeg begriber.

Odelhiem.

Viid, at det alt udſtrakke ſine Arme
 Til Hielp! — Thi mægtigt er dets Bink, og evig
 Dets tavſe Lov til ſine rige Sønner:
 At ſtatte til de Kieffes Dyd; at troe det
 Juſt Velmagts Pligt, at yde dem den Liſe,
 Den Drivt, og ſelv den Glands, ſom Guld kan give.
 Held mig, at Rigdom blev min Lod! og at jeg
 Var nær, og hørte Danmarks Koſt! O Brødre!
 O under mig den Vellyſi at adlyde
 Saa om en Moders Bud! Jeg har adlydt det!
 Alt har jeg nedlagt hos min Ven paa Gaarden,
 Hvad Garn, og Baad, og Bryllupsfærd kan koſte;
 Og til vor Anders og de to Kieſkafne,
 Som kiekke tog enhver ſin Deel i Faren,
 Et Hæders-Tegn, af ſamme Værd, ſom eders.
 Og, til et Speil for Børne-Børn, ſkal aarlig,
 Indtil den ſidſte af de Fem er jordet,
 Paa denne Dag den ſkønne Daads Erindring,
 Fornyes ved ſamme Pant paa Danmarks Biſald.
 Alt dette har jeg sørget for. Det, Brødre!
 Har Dyden og mit Fødeland befalt mig.

Svend.

Dit Ord, o Fremmede! var ſtort og herligt;
 Men det beſtyrter os!

Knud.

Knud.

Jeg troer, ved Himlen!
 Min Siel er Vox. Naar var jeg saa quindagtig?
 Foragt mig ei, fordi du seer min Laare!
 Hvad skal jeg svare dig? Lael du vor Anders!

Anders.

Jeg føler det, du est den ædle Lændsmand,
 Hvorom vor Ven fortalte før. — Retskafne!
 Gior, hvad du vil! Du har fortient den Glæde,
 At hielpe brave Dannemænd! Jeg tænker,
 At vrage sligt, var blot haardnakked Stolthed.

Gunild.

Det var Uffisnsomhed og Trods mod Himlen!

Knud.

(han tager Odelhiem i Haanden.)

Tak, brave Mand!

Svend.

Vi takke dig, du Edle!

Lise.

Vor Laare takker dig!

Odelhiem.

Ei mig, men Danmark!

Er ei dets Fests i Dag? Jeg har besørget,

At vi, ved Sang, og et fortroligt Begger,
 Og vore Pigers Lyſt, ved raſke Dandſe,
 Kan ſlutte den. Derfor, I brave Brødre!
 Vil vi nu glemme alt, og blot erindre
 De modige, de lykkelige Danſke.

C h o r .

Odelheim.

O Dyd! hvor Byrder ikke quæle,
 Hvor Kummer nager ei din Rod;
 Hvor Held befrugter ædle Siele,
 Og Frihed varmer cimbrifk Blod;
 Bag Danne-Kongens trygge Hegn
 Er modne Dyders Føde-Egn.

Alle.

Bag Danne-Kongens trygge Hegn
 Er modne Dyders Føde-Egn

Gunild.

O Fromhed! hvor du, vis paa Hæder,
 Fortrolig ſelv med yngre Aar,
 Lær dele dig imellem Glæder,
 Som Jorden har og Himlen ſpaaer;
 I Skyggen af din Dannebod
 Opammer du det ægte Mod.

Alle.

Alle.

I Skyggen af vor Dannebød
Opvarmer Fromhed ægte Mod.

Anders.

Hvor Smil af Himlen synlig lønner
Flid, Indsigt og Erfarenhed,
Som styre Modets raske Sønner
I prøvet Klogskabs trygge Fied;
Hvor Wiisdoms Bink er Kiægheds Fryd,
Forædles Mod til Helte-Dyd.

Alle.

Bed Wiisdoms Ven, vort Nordens Fryd,
Forædles Mod til Helte-Dyd.

Lise.

Hvor Mod kun fordum kunde smelte
De flekke Skioldmøers haarde Barm,
Der hvile, der belønnes Helte
Endnu som før i Elskovs Arm.
De Danske Pigers Kiærlighed
Er Ild, som Kiæghed tændes ved

Alle.

De Danske Pigers Kiærlighed
Er Ild, som Kiæghed tændes ved.

Svend.

Svend.

Hvor tusend skionne Godspor lære.
 Bessedne Dnders varme Ven
 En baned Allfarvei til Ære,
 Og Haabet bød ham følge den;
 Paa Danmark's minderige Kyst
 Spaae Farer selv kun Koes og Lyst.

Alle.

Paa Danmark's minderige Kyst,
 Spaae Farer selv kun Koes og Lyst.

Birthe.

Hvor Brødre kappes om at bøde
 Paa ubekjendte Brødres Tab,
 Hvor Haab og Hielp og Medynk møde
 Fortvivlelsen i Dødens Gab,
 Ved Dans venskabelige Bred
 Er Svig og Dndskab ene ræd.

Alle.

Ved Dans venskabelige Bred
 Er Svig og Dndskab ene ræd.

Knud.

O elskte Hav! din Mandte tænder
 Sin raske Giering i vort Blod;

Din Bolge hæder Bryst og Hænder,
 Din Luft udvider Haab og Mod.
 O Nord-Hav! du vor Roes og Lyst,
 Du sprudler Ild i Danskes Bryst.

Alle.

O Nord-Hav! du vor Roes og Lyst,
 Du sprudler Ild i Danskes Bryst.

Alle Mandfolkene.

I gyldne Sletter sniler trygge!
 Bruus i din Stolthed, søloblaae Strand!

Alle Fruentimmerne.

Hvil evig i Skioldungers Skygge!
 Vær evig Heltes Fødeland!

Alle Mandfolkene.

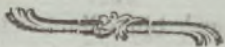
O Danmark, vær de Edles Hiem!
 Fruentimmerne.

Og alle prise dig og dem!

Alle.

O Danmark, vær de Edles Hiem!
 Og alle prise dig og dem!

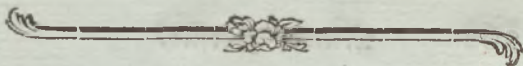
Engespillet endes med Dands af Fiskere og Fiskerinder.

Mindre Poester.

1890

Morgen-Sang.

Du, som aabner nu mit Die
Paa ny til al din Herlighed!
O Guders Gud! o evig Høie,
Hvis Vink nu Solen straaler ved;
O aabne dog i Dag mit Bryst
Til Troe, til Dyd, til hellig Lust!
O byd mig — lær mig selv at prise,
O lær mig at tilbede Dig;
Du eene Gode, Stærke, Viise,
Som denne Nat bevarte mig!
Som gav mig i Dit eget Skiod,
Et Skierm for Fare, Synd og Død!
Opløst mit Stov til Dig, Alfader,
Mit frelstste Stov til Thronens Fod,

Hvor alle Himlens Myriader
 Udraabe: Gud! hvor er Du god!
 Lær og min Mund at stamme ud:
 O hvor barmhiertig er vor Gud!

O lær mig, følende at sige,
 Du som behersker Himmelen,
 Seraphers Gud, Du er tillige,
 Vor Fader og vor sømme Ven!
 Og lad det Navn, som gjør saa trygt
 Besiele mig med sønlig Frygt!

Da skal jeg Arme turde raabe,
 Betrygget i Din egen Favn:
 Gud Zebaoth, hvorpaa vi haabe,
 Er stor, og helligt er hans Navn!
 Og Cherubs Chor beundre da
 Mit stammende Halleluja!

O lær mig saa alvorlig glemme
 Al jordisk Rigdom, Glands og Lyst!
 Lad Hiertet sige ved min Stemme
 Dit Rige komme til mit Bryst!
 Lær mig, at naar jeg nyder det,
 Da findes alt det andet let!

Lær mig, som Ondskab tør forsøre,
 O byd — o tving mig Ufle til,
 At lide villig, og at giøre,
 Med Lyst, hvad Verdens Herre vil!
 Afviste din Billie see,
 Paa Jorden, som i Himlene!

O giv mig! Du det Godes Kilde,
 Arbeidsomhed og dagligt Brød!
 Og trænger jeg og gaaer det ilde,
 Da giv mig Kræfter til min Rød.
 Alt hvad der tiener til mit Gavn,
 O giv mig det i Jesu Navn!

Og Hellige, hvis vaagne Dte,
 Seer 'al min Ondskab til dens Rod;
 Forskyld mig ei du evig Hsie!
 Udslet min Skyld med Jesu Blod!
 Og lad mig ydmyg see til dig,
 Naar Mennesker fornærme mig!

Og du som kiender alle Snarer,
 Som Riødet stiller for min Siel;
 Og du, som seer i hvilke Farer,
 Jeg styrtes tit af Ondskabs Træl.

O slip mig ei i denne Nød!

O fri mig dog fra Synd og Død!

Da skal jeg evig, evig være!

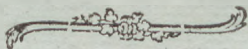
Din Ven, Dit Dies Lyst, Din Priis! —

Ehi Dit er Rige, Magt og Vere!

Kun Du er god og stoer og viis!

Hvor henrykt skal jeg raabe da:

Forløser! Gud! Halleluja!

S a n g

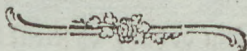
ved Dødens Komme*.

Udrust Dig, Helt fra Golgatha,
Løst hvit Dit røde Skjold!
Ehi Synd og Dod, Du seer det ja,
Angribe mig med Vold.

Løst høit Dit Slavind i din Harm
Mod dem som trodse Dig.
Nedstyrt dem med en vældig Arm
Fra Lyset og fra mig.

Da skal jeg, sikker ved Din Haand,
Ei frygte Døden meer;
Og glad seer da min frelste Mand
Paa sit nedbrudte Leer!

* Vor Digt:rs sidste Sang. Han diktede den i een af de mange sørgelige sørnøse Nætter, saa Dage ferend han sov hen.

Det
nye Aar 1779.

Held dig, nyeffabte Aar, som nu saa blidt frem-
stiger

    Af Evighedens Nat! Held dig fra Verdnens Gud!
Han selv, han byde dig, at være Christians Riger,
    Sit Velbehags, sin Freds, og sine Glæders Bud!
Gyld Danner, Kongens Bryst med Smil fra Naag-
    dens Throne!

    Hans Aand med saligt Lys, fra Wiisdoms blide
    Stoel!

Bring Styrke til Hans Arm! bring Ere til Hans
    Krone!

    Udspred Lyksalighed omkring Hans gyldne Stoel!
Vor elste Palme-Qvist, vor Fredrik byd oprinde,
    I stærke Skud til Træ, til Efter-Slægtens Lye!
Stadsfæst vor Nordens Ven, og Cimbrernes
    Veninde,

    Hver Glæde som de har, og skienk dem daglig nye!
Med Belter af Smaragd omgiord de Norste Fielde!
    Dg skienk de Danstes Dal, med tette Elver af
    Guld!

Udbred vor Skat! og viis, ~~at~~ at vor sande
 Bælde,

Var kun tildækket med en Fodbred af vort Mæld
 Kron hver en Danst med Held, som uforfærdet
 følger

Vor solvblaae Vey til Roes, igiennen Storm
 og Skiær!

Byd Havet skaane ham! og tving dets vilde Bølger,
 At de tilvelte os Fred og Belsignesser!

Fyld Kunstneren med Viid! Arbeideren med Styrke!
 Formeer dem! viis enhver en roelig Næringsvei!
 Plant Hegn af Kæmper om det Eden, som vi
 dyrke!

Fyld dem med Mod! og mag, at det behøves ei!
 Men hver, hvis Daad, hvis Rost det Godes viise
 Giver

Bestemte til sin Tolk, mod ham vær dobbelt
 mild!

Fyld Dommerne med Lys, og Mod og retviis
 Iver!

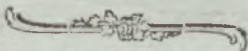
Og Lærerne med Mand! og Skalderne med
 Ild!

Straal for enhver især, som veed, hvad han begierte!
 Giv ham at naae sit Maal og troe sig lykkelig!

Men alles Bryst opflam'! at hvert et indfødt
 Hierte

Maa føle Danmarks Vel, før det erindrer sig!
 O lær os agte det vor Lyft, vort Held, vor
 Ære,

Med ægte Danne-Dyd at pryde Danstes Hiem!
 At andre see vor Giands! og at vi selv maae lære
 At elske Fremmede — og ei at savne dem!

Leiligheds Vers.

Reilighedsvers ere som til Spot, fordi man altid forestiller sig, at de Skalder, der drukke af den anden Misd, ikkun smærre dem sammen for at fortiene Skillingen. Ewald (Da vare hans rige Medborgere der lode ham sulte) tog ogsaa Betaling naar den blev ham buden, men Ewald kunde ikke synge stet. Dette Slags Arbeider af hans Haand fortiene da at opbevares. Hvo som ikke i dem finder det sande Digteriske, det Ewald saa ganske egne Følelsesprog, den gjorde bedre i, ikke at lase, mindre bedemme Digterværker, thi ellers

Errathen wir woran es ihm gebrieh,

Und heißen ihn die Zeitung lesen.

Dver Fr. K**.

1767.

Nor, som frygter for at græde
 Kryb! — Leed i Støvet efter Glæde,
 Og følg din jordiske Natur!
 Men langt fra disse stille Skygger
 Hver Sorrig Helligdomme bygger,
 Som taaler ingen Epikur.

Vanhellig Sværm af glade Daarer
 Og Misantrop som leer af Taarer
 Flye! Musen græder ei for dig.
 Nu brøler, Torden-Stemmer brøler,
 At ingen hører hvad jeg føler,
 Som hindrer eller spotter mig.

Og du hvis spæde Taarer rinde
 Bed allermindste Modgangs Vinde
 Dig Graad vanhelliger mit Suk.
 Kun Viisdom og et ædelt Hierte
 Fortiener Deel i sig en Smerte
 Sem er til Daarens Siel for smuk.

Men I, som leve for at være
 Guds, Menneſkets, og eders Ere,
 Som elſke Dyden, hvor den er;
 Og du, hvis kiælne Hierte banker
 Opſvulmet af de bittre Tanker
 At have havt og været kiær.

Gråd! — flyder, viiſe Taarer, flyder
 Ved Templet ſom beſtemt til Dyder
 Faldt ved et uforventet Stød;
 For Himlen ſkal den Fromme græde
 Og ſige at hans Troſt og Glæde
 Er, — ach! — er alt for tidlig død.

From og i al ſin Wei retfærdig
 Ung, yndig, elſket, og elſkørdig —
 Hvad kan vel Døden røve meer?
 Klag Dyd, thi billig er din Klage,
 Og brift i Graad forladte Mage
 Ved dit tilbage blevene Leer!

Og da, naar Eſtertiden glemmer
 De Levninger, ſom Jorden giemmer
 Af R * * s døde Egteven;
 Da vædes hendes Eſtermæle
 Med Taarer af de ſtore Siæle,
 Hvis Suk er meer, end Skaldres Pen.

O ver Fr. H**.

I 7 6 8.

Den Mand, for hvilken Dødelige blegue,
 Mord-Engelen stod over Cimbrers Egne;
 Leptonen skialv, og Odins stolte Søner,
 Fornedrede der Heltesprog til Bønner;
 Titusinde laae ved Machaons Fod;
 Saa vilde vise, ingen havde Mod.

Skjoldungen selv fandt ingen Smag i Vre,
 Hvortil han intet Vidne kunde være;
 I gyldne Kieder hang den Riges Hierte
 Og Slaverie var alt hvad han begierte;
 Den Kiælne frygtede den kolde Jord;
 Og Frelshed skialv, thi Gud kan holde Ord.

Det andet Troß, en Sværm af halve Siæle,
 Som skilles kun fra Fæe ved Gang og Mæle,
 Krøb sagte bort, i Haab at Kiæmpens Die,
 Saa skarpt det var, ei mærked dem saa nsie.
 Han saae dem, men udstrakte ei sit Sværd:
 Af alle dem var ingen Doden værd.

Da saae jeg Dydens Billede fremtræde,

I Diet spilled' majestætisk Glæde,

Ei kied af Livet, men til Doden færdig.

Til Throner og til Herrens Alter værdig,

Usminket yndig og usminket from

Var den Heltinde, som jeg synger om.

Men af! — min Sang! — det matte Hierte stræber

At trænge sig til uopladte Læber —

Lad Taarer skildre! — dybe Suk skal sige,

At knap Naturen kiendte hendes lige.

Men Die tael, hvad Sorg min Pen forbød —

Siig Himlen! — Siig: af! at hun nu er død.

Men du Tyran, ubøielig ved Taarer,

Som slaaer kun hvor du mange Hiertes saarer,

Dg du Barbar, som graadig til dig river

De Dydige som Himmelen os giver,

Siig Grunden til dit Valg! og hvi din Lyst

Kun mattedes ved Blod af hendes Bryst?

De Viise spurgte jeg, og dem, som Jorden,

Har sat til Regler for det Heles Orden,

Hvad Led det var i Verdens store Kiæde

Som knytter Graad umiddelbar til Glæde?

Og hvi det kommer at hos Mennesker

Det Gode til det Onde Aarsag er?

En gammel Harpax lever sig til Plage;

En Dydig dør i sine beste Dage.

En Tidsel groer; en deilig Rose falder.

Fortred og Laster krones kun med Alder.

Siig du, som veedst, at alt sin Marsag har,

Om Laster sundt; om Dyd forgiftet var?

Men Skiebnens Børn, I Zeno's viise Daarer,

Dpblæste smaae, som nægte Jorden Taarer,

Dg os til Trøst kun denne Sætning lære:

Ru er det saa, og saadan skal det være!

Hvem skrev den Dom, og hvilken Moders Haand

Har knyttet sligt et ulyksaligt Baand?

Men siig Sokrat, hvad Løn kan Dyden vente?

Er Suk og Taarer det, som den fortiente?

Tyrannen elsker Slaven som adlyder.

Hvor var da den, som bød og straffer Dyder?

Men mørke Taler, Lov og Evighed,

Er al den Trøst, det Intet, som I veed! —

Da seeg min Siel, hvit bag Naturens Skranke,

Blandt Evigheder svimlede min Tanke,

Dg hvor man giennem Matten gliunter Straa-
ler,

Et uskabt Lys, som Cherub neppe taaler;

Der søgte min forbovne Siel at see,
De Baand, som sammenknytte Tingene.

Forvirret trængte mit forgrædte Die
Igiennem mørke Virvler til den Høie.

Her laae de Kulder, hvori Almagt skriver;
Den store Bog som uforandret bliver.

Jeg saae at Verdner flyede for de Bud,
Som tordnede fra Bogen og fra Gud,

Da var det hellig Skræk betog mit Hierte,
Jeg skialo. — Forbovne sig, hvad du begjerte!

Hvo var den Orm som dristig torde krybe
Op til det Høie og besee det Dybe?

Alviisdom talte. Almagt svarte Ja.

Hvi taler Støv? hvi svarer Ormen da?

See og fortæl! — men Glædes Taarer rinde —
Jeg saae! mit Die kiendte min Heltinde.

Som Orion! — men tier matte Toner! —

Hun var — Hun stod som Brud hos sin
Forsoner;

Lie matte Graad! — Thi heele Himlen leer: —
Og vor Heltinde græder aldrig meer!

Dver Gr. Sch**.

1770.

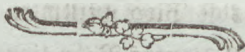
O Nat, da ei et Gran gav Sienskin af den Høie!
 Da Godhed ei fandt Støv at hvile ved!
 O Svælg af Lys, da Herrens Dø
 Kun mødte sig i bundløs Evighed!
 Ufatteligt! — og Vi? Hvad var vi før Alfader
 Udstræede Verdens Sæd, en Haandfuld Gran
 Indsprenget med glimrende Monader,
 I dette Svælg, der var saa stort, som han?
 Nu svævede hans Aand, nu talte Magtens Stemme,
 Og Sole-Kredse viklede sig ud;
 Nu blev en Jord; og af dens Giemmer
 Opstod et Støv — og dette ligner Gud!
 Den Evige! den Gud, som Sole-Kredse prise,
 Fordi de hvile i hans høire Haand!
 O Tanke, kom at undervise,
 Kom at opløste vor nedslagne Aand!
 Hvor let opsvulme vi, naar i ubrekket Orden,
 Held møder os paa Held, og Lyst paa Lyst?
 Hvor let naar Himmelen og Jorden,

Adlyde Vink af Dnsket i vort Bryst?
 Da see vi kun os selv. Men, mørke Evhigheder,
 Da selv vor Jord var ei et Gran endnu!
 Da naar vor Siel bortfank i eder,
 Da kom den først Algodheds Magt ihu.
 Hvor let nedtrykkes vi, naar mørke Himle brøse,
 Og Slag i Slag paa alle Sider slaaer?
 Naar Dnske, Haab og hvad vi føle
 I Skiebnen steds en affagt Fiende faaer?
 Da see vi kun vor Rod. Men, Evhigheders Fader,
 Og du som bødst et Støv at ligne dig,
 Hvad Himmels og hvad Skiebne skader,
 Hvad skrækker den, som er Alfader sig?
 O Tanke! — Salige, hvis Tab vi nu begræde,
 Du fandt dens Trost, og Vægten af dens Bud:
 At tænke paa sit Støv i Glæde;
 I Modgang paa sin Lignelse med Gud.
 I jordist Hoighed nær Gudinderne paa Jorden;
 Hvor stort, at staae ved Siden af Sch**!
 I Fryd! Den Mand, hvis Afke Norden
 Velsigner, og hans store Siel var din!
 Ham værdig, nød du da, hvad Verre fielden nyder,
 Naturens Sædthed og Alfaders Fred;
 Og Frugten af de reene Dyder

Som kun bestemme vor Lykfsalighed.
 Men Lykkens største Glands formaade ei at blende
 Din Siel; og i din Kreds af Fryd og Pragt
 Fandt du dig selv, glad ved at kiende
 Dig, din Oprindelse, og Godheds Magt.
 Da kom den fæle Skye, og Slaget traf dit Hierte;
 Han døde, den som boede i dit Bryst.
 Nu overiilte dobbelt Smerte
 Den Siel, som var fortrolig med sin Lyst.
 Dog stod du tryg ved Dyd, og det du aldrig glemte,
 Erindring om den større Salighed,
 Som Verdners Skabere bestemte
 Til Støvet, som han vilde ligned ved.
 Som Klippen skulmer ei ved Middagsfolens Hede,
 Og falder ei skiont Hav og Himmel flaae,
 Saa kan dit Venfkap og din Brede,
 O Jord, ei rokke dem, der tænke saa.
 Nu glad og tryg i Kreds af reene Dyder,
 O Salige, forsmaaer du Jordens Lyst
 Og Suk — de, som Naturen yder —
 Selv Sønnens Graad kan neppe naae dit Bryst.
 Du seer ham, ømmeste blandt Modre, fra det Høie,
 Din Efterladtes Smerte; og du seer
 Med salig Vellyst i dit Die,

At Dyd og Dmhed rundt omkring ham leer.
Saa synker al din Siæl i evig, evig Glæde,
Saa dør dit Dje i Algodheds Magt;
Saa smiler du mod os, som græde
Ved Graven, der hvor kun dit Slæer er lagt.

D ver Hr. H***y.

1770.

Naar Dyden høi og glimrende og prægtig:

Aftvinger Jorden Lyft;

Da er en Gienlyd af dens Røst almægtig

I hver en Bardes Bryst.

Naar Thronens Søn med himmelfk Mildhed binder

Den trodsfende Rebel;

Naar Heltens ædle Blod uslillet rinder

For Rationers Vel;

Naar en ved Guldets Skabekraft opliver

En Slægt paa lybisk Sand;

Naar en oplyser Mennesket og giver

Sit blinde Folk Forstand;

Strax slaer den halv berusede Camone

Høit paa sin gyldne Streng,

Og tusind Skalder raabe: Hippocrene!

Med Sang og Skrig i Fleng.

Men ubemærket, eenlig, taus og stille,

Gaaer du, o Borger-Dyd;

Ei fulgt af Barden, ei af dem, som spille,

Dg ei af Sangens Lyd.

Var Dyd da ringe? Var dens Glæds vel mindre,
 Fordi den vilste sig,
 I mindre Sirkler, end de faa som tindre
 O Jord, høit over dig?
 Velgiørende og smuk og stor og herlig
 Er Dyden hvor den er,
 Sin Fader lig, omgiængelig og kjerlig
 Mod alle Mennesker.
 Og som den stolte Biergtop bedre prydes
 Med Solens Herlighed,
 Menielden føler den; naar Dalen frydes,
 Og varmes op derved;
 Saa er det og, at Dyden høit udbreder
 Sin Glæds med større Pragt;
 Men jevn uddeeler den Lyksaligheder,
 Som Helten ei har smagt.
 Og du som kæk opfyldte Livets Pligter
 Som Mand og Borgere,
 Fandst intet Navn, ei en direkte Digter,
 Som kan forevige?
 Kom til min Stæl; og, Dyd, din Ild opvarme
 Mit Bryst til værdig Sang
 Om den, som jevnt og tryg i dine Arme,
 Fandt Maalet af sin Gang!

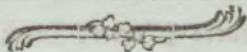
Men tier omme Taarer, J, som rinde
 Ved Afsken af min Ven!
 O tier, naar den høie Sangerinde
 Paa ny opliver den!
 Langt borte fra din Helligdom, o Rygte,
 Langt fra H * * * s Grav
 Skal Venstrib græde — langt fra Sandhed flygte
 Den Koes som Hjertet gav! *)
 Vær høit hans Marmor, dobbelt stærkt og prægtigt
 Paa Sandheds reene Grund!
 Stort er hans Dyders Vidnesbyrd og mægtigt
 I Upartiskes Mund.
 O Stad af Absalon, dit stolte Mærke
 Hlitt altid aabne Bryst;
 Hiin Vand, som danner dine Søner stærke
 Til Modgang og til Lyst;
 Hiin muntre Kiækhed, som er altid færdig
 Til hver en Borger-Pligt;
 Hiin Omhed som allene gjør dig værdig
 Til større Skalders Digt;
 Din Siæl, o Stad, var min H * * * s Værelse;
 Hans var en Hiir for dig;
 Og da han var, lod han ei af at være

God

*) Hjertets, Venstribs Stoc kan ogsaa være Sandhed, men den er som oftest overdreven, partiisk, derfor mistænkt. Den bør da tie, unddrage sig, hvor Sandhed, hvor de Upartiske tale. Udg.

God, fiæk og borgerlig.
 Forgieves søgte Lykken selv at friste
 Hans alt for satte Mod.
 Skiont høit og engang høiest paa dens Liste
 Blev han dog jevn og god.
 Og nød han ei, men deelte kun dens Gave
 Med større Visdom ud;
 Selv uforandret, noisom ved at have
 Sig, og sit Haab til Gud.
 Thi du, o Dødens Fader, Godheds Kilde,
 Kun du varst al hans Bøn;
 Du varst i Liv og Død, alt hvad han vilde:
 Hans Rigdom og hans Lon.
 Derfor — Men salig er du — og mit Hierte,
 Og Taarer kom igien.
 Selv ved din Fryd forstummer jeg af Smerte,
 Thi jeg har tabt min Ven.

Dver Hr. H***n.

I 77 I.

Min Sang er skurrende og længe
 Klang Klagen i usæmte Strænge,
 Og al min Harpes Lyd er Braad —
 O Død! — thi giftig er din Braad,
 Og grusomt skult i Rosen Skygge!
 Hvor Dyd, Natur og Sundhed bygge
 Medrev du helst, og over Trygge,
 Hang Sværdet i en Silke-Traad.

Dig skal min høse Sang begræde
 Unkværdige, som drømmer Glæde,
 Som slummer trygt i Tidens Skjød!
 Den bobler fuld af Skræk og Død.
 Hvorpaa du nu saa rolig grunder
 Hals-Guders Lyst og Englers Under,
 O Spil for Hvist og for Secunder!
 Det brister ved et ringe Stød.

Og Eders Tab skal Sangen klage,
 I, som en Drom, forsvundne Dage,

I Straaler af Lyksalighed,
 Thi Rattens Skiul faldt hastig ned!
 Thi Dødens Stemme overiilte
 Mit trygge Hierte da det hvilte;
 Det Bryst hvorved jeg roelig smiilte,
 Er Støv, som Taarer rinde ved!

O Du, som deelte Lyst og Smerte
 Med dette nu beflemte Hierte!

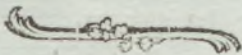
O Du, som var min Ungdoms Ven!
 Ak! — han som gav, han tog igien!
 Hans Navn, hans Vink er evig æret!
 Men mig, af mig var det bestjæret,
 At raabe nu: Du som har været,
 Du, som ei er vor H***!

Om varigt Liv var Dydens Rente,
 Og om Utaltes Suk fortiente,
 At være stærk mod Dødens Arm,
 Om Himlen dræbte kun i Harm,
 Og slog kun Laster med sin Torden;
 Og om kun Svaghed, Nar og Orden
 Borttog en Dødelig fra Jorden,
 Saa trykte jeg Dig til min Barm!

Om var Din Siæl, og from og værdig,
 Og virksom, ædel og retfærdig,

Dg stærk til Trost og viis til Raad;
 Din Død tvang Armod først til Graad.
 Guds, Dydens, Din, og Dines Ære,
 Var Du. Og skal Dit Minde være,
 Som ingen Parce kan affkiere
 Saa hastig som Din Leve-Traad! —

Hvi døde Du? Ak! hvi forlader
 Den bedste Ven, og Mand, og Fader,
 Dem, hvis Lyksalighed han var?
 O skjælv min Siæl, og frygt for Svar!
 Vil Ormen maale Vilksdoms Kiæde?
 Spørg heller Dig, hvi du tør græde,
 Naar Himlen gav din Ven en Glæde,
 Hvis Skygge Jorden neppe har.

D v e r M. B **.

I 7 7 2 .

Almagts Ord, du store Anker,

Du, som Verden hviler ved,

Hold min Siel! — heft mine Tanker

Til din trygge Salighed!

Let og svag og uden Roer

Kastes jeg af Virvelvinde.

Herre, lad mit Diefinde

Hadnen, som din Raade soer!

Naar jeg paa en troeløs Volge

Seer et Glimt af Stierne;

Og den viger for sit Følge,

Og jeg synker gysende,

O da kom min Siel ihu!

Store Styrmand og Veileder,

Viis mig Glimt af Saligheder,

Der var evige, som du!

Viis mig bag ved Dodens Skygge,

Som omspænder Støvet her;

Stedet,

Stedet, hvor Udvalgte trygge

Lære først, hvad Livet er!

Livets Kilder, viis mig dem,

Vælde ud af Almagts Throne;

Og den evig grønne Krone;

Og det nye Jerusalem!

Ik! — hvad var vi uden dette?

Bølgers og Orkaners Speg,

Klippens og Hav-Strudlens Trette.

Prøv det! — Glæd dig til Forsøg!

Skab dig et lykfsaligt Liv!

Knyt det fast ved Sundheds Kiede!

Kald det da en Drøm om Glæde,

Og et flygtigt Tidsfordriv!

Følg mig hist, hvor Fromme raabe

For et elsket Liv om Aar,

Som Forjettelsen lod haabe,

Og en munter Ungdom spaaer!

Hist, hvor de Forladtes Graad —

Den, som ei forgieves flyder —

Hist, hvor selv Natur og Dyder

Gaae i Kamp mod Dødens Braad!

Haab med mig, at hine vinde!
 Mueligt de afvende den!
 Viid, min Morbrors troe Veninde
 Ung alt havde Gud til Ven!
 Han har sagt: O Lydige,
 Lange leve du paa Jorden! —
 Og alt, hvad du har af Orden,
 O Natur, har svart: Det see!
 Nu alt riig paa modne Dyder,
 Viisdom, Egte-Kierlighed,
 Og dig, Modres Omhed! — bryder
 Døden diffes Tempel ned? —
 Mon ei Himlen naadig seer
 Til den Angst, min Morbror finder?
 Til vor Graad? — Nei! — Taarer rinder
 Bittre! — Thi hun er ei meer. —
 Salige! — thi Du har vundet,
 Os allene traf Din Død!
 Vi har tabt, men Du har fundet
 Livet i Algodheds Skind! —
 Min — mit Raad! min Hielp! min Lyst!
 Moder! — Han, som havde givet,
 Rev Dig af en Drom til Livet,
 Og fra vort til Raadens Bryst! —

Salige! tilgiv min Smerte!

Taaeren flyder ei for Dig.

Alf, mit sønderknuste Hierte

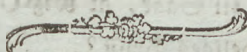
Føler kun mit Tab og mig!

Hvad skal Støvet hvile ved?

Hvor er Tryghed? — Verdens Anker,

Almagt, heft de bange Tanker

Til den Dodes Salighed!

Over Hr. Arnsbach.

I 7 7 2.

Her traf han mig *) — her i mit fulde Hierte
 fandt jeg den dødelige Piiil!

Kun frekkelig for Børn! Kun følt af Daarer!
 Seer mig, Forsagte! Seer, om spildte Taarer
 Vanære mig! Jeg fandt den uden Smerte,
 Og maaler Saaret med et roeligt Smiil.

See, var det ei til Saar, at evig Orden
 Bestemte Dødeliges Bryst?

Den Kloge læger dem; men kun den Svage
 Oprirrer dem til Smerte ved sin Klage.

Afvende, svække Taarer Almagts Torden?
 Tilbagefalde Suk forfounded Lyft?

Selv denne Kulde, denne Jis, som sniger
 Her op til Hiertet med mit Blod,

Det hårder mig. — At Solen rødmer, graaner,
 At Jorden vakler, flyer, at Livet daaner,

Det

*) Dette Stykke er i Ewalds eget Navn. Den Ufdøde var virkelig en Ven af ham.

Det smerter ei — og dette Suk, som siger
Dybt af mit Bryst, er Vidne til mit Mod.

Død! — Urnsbach død! — Dag, som saa taus
frembryder,

Du har ei fundet ham igien!

Som er du, Dag! — O Du, som var min Bløde,
Hvor er Du? — Ak! — mentie du Drift at græde! —

Men siger mig, o J, hvis Taare flyder,
Er han da død? Og har jeg tabt min Ven?

Saa, at det ædelste, det bedste Hierte

Slaaer ikke, — evig ikke meer!

Og Dyd skal aldrig, Gienstik af den Høie

Skal aldrig straale fra det brusfne Die? —

Hvad vil du, Taare? Tie du Tolk af Smerte

Kan Suk befiele Mennesket af Leer?

Ak, kunde Graad, og blodig Graad oplive

Min Urnsbach! Afken af min Lyst!

Men nei! Den Død som intet kan forsone,

Har alt opreist sin skrekkelige Trone

J Venstabs Helligdom! — Hvo kan fordrive

Tyrannen af det elskte, kolde Bryst?

Nei, kun forgieves, kun forgieves flyder

Den hede Graad; forgieves slaaer

Mit Hierte hoit! Ha, nei! Hvi vil jeg græde?
 Nei syngte vil jeg om min døde Glæde;
 Ritbarren skal fortælle Urnsbachs Dyder
 Og tale om Ham med det sidste Aar.

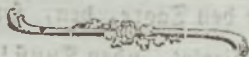
Men reen og hvi og ædel skal du være
 Min Sang! — Saaledes var 'min Ven! —
 Hver Kælelse, hver Tanke saae man blinke
 I reene Smil; skion uden Sløer og Swinke
 Var Urnsbachs Siel; usmittet, som Hans Vre,
 Og aaben for enhver, som Himmelen!

Hvi var Hans Siel, og roelig og fornøiet,
 I Fare kief, i Modgang mild,
 I Medgang stærk, i Skygge og i Flamme,
 I Venners og i Dødens Arm den samme;
 Saa stod hans Dyd, som Klippen staaer ubøiet
 I Storm, og smelter ei ved Solens Ild.

Og ædel var Han; om ved fremmed Smerte,
 Betænkt paa Ubekjendtes Vel.
 Til Trøst, til Raad, til Redning altid færdig,
 Og aldrig haard af Dyd mod en Ynkværdig;
 Selv Svages Feil fandt Medynk i Hans Hierte;
 Men Dyd var eene mægtig i Hans Siel.

Hvad vil du, Taare? nu, da Sang oyliver
 Min Lyst? Vil du da quæle den?
 Hvi svækkes Harpens Lyd? Hvi døer min Stemme?
 Syng høit! At andre Slægter maae fornemme
 Hans Mod, som Christen og som Helt; Hans Iver
 Som Undersaat, som Broder, og som Ven!

Syng om enhver af de forsvundne Dyrer —
 Men ak! — men Angst har qualt min Aand!
 Død er han, død! — dog vil jeg ikke græde.
 Allgodhed tog ham. — Syng om salig Glæde!
 Syng høit! — Men Hjertet smelter, Taaren flyder!
 Og Harpen falder af den svage Haand!

Over Hr. N**.

I 772.

Flyd Graad! udøs dig mit taknemmelige Hierte!

Og du, som Muserne
Har aldrig kiendt, min Mund! — suk! — nævn
din Smerte!

Og stam din Føtelse!

Natur! — den sminkede, den kolde Skald for-
blinder

Vor Siel med prægtig Dunst.

Men vægtig er den Taare, den, som rinder

Fra Hiertet, uden Kunst!

Og tung, og heed, og reen er denne stille Taare,

Som drypper paa Dit Ligg!

Sand er min Smerte! og de Sting, som saare,

Vil evig smerte mig!

O brave Borgerven! min Ven! og alles Fader,

Som elskte Dyd og Flid!

Død er Du! — Men det Navn Du efterlader,

Bør naae den sidste Tid!

O J, som Himlen gav det steldne Pund, at veie
 Jer Broder! I hvis Pen
 Har talt med Efterlægten! I, som eie
 Dens Bifald! Seer min Ven!
 En Mand, som ærlig Flid, og Flid allene, leder,
 Fra Intet, til en Stand,
 Hvori han kan udstrøe Lyksaligheder
 Til andre — til sit Land! —
 En Mand, hvis største Lyst er at forsøde andre,
 Ved Frugten af sin Svød,
 Den Vei han gif; og lære dem, at vandre
 Til sand Lyksalighed!
 En Mand, som hærdet af det Tunge, Bittre, Kiede
 I et besværligt Liv;
 Dog danner sig af sine Brøders Glæde
 En ædel Tidsfordriv! —
 O Skalder, siger mig, I Efterlægten's Benner,
 Udsynger eders Dom!
 O lærer mig, om slig en Mand fortienet,
 At tales længe om?
 Saa var min N * * s Siel. Og Christen, Bor-
 ger, Fader,
 Indtil sin Død. — O Ven!

Din Koes, det Gode, som du efterlader,
 Kan bedst udbrede den!

Men jeg, o Salige! jeg, som dit omme Hierte
 Har tit giort lykkelig;

Jeg har kun denne Taare — denne Smerte,
 Som jeg kan offre dig!

Dver M. Th**.

(1772*).

O! forskaan mig, viise Daare,

Tret ei længer med Naturens Røst!

Denne tunge, hede Taare,

Er mig meer end al din kolde Trøst.

Af jeg elsker denne Smerte,

Denne Nat, hvorfor du vil befrie.

Mit beflemte fulde Hierte,

Lindres ved den Graad det smelter i!

Har jeg glemt at Myriader

Daglig tabe Støvets usle Liv?

Veed jeg ikke at Alfader

Sagde: døe, saasnart han sagde: Bli?

Eller troer du, at mit Die

Er for blind af Taaren, til at see

Glimt af Glæden, som den Høie

Har tilføret den Retfærdige?

O jeg veed, jeg seer, jeg finder

Haabet, og den store Sandheds Magt.

Men

Men den bange Taare rinder,
 Og en Draabe skjuler Himlens Pragt!
 I et Hav af rene Lyster
 Sank Din Siel, o Salige! Du leer,
 Engel! Ak men for min Søster!
 Du har alt og jeg har intet meer.
 Koldt og brustet er det Die
 Som den bedste Siel har sraalet i.
 Du, min Dorte, seer den Høie,
 Men Dit faldne Støv betragte vi!
 Blege blev de fromme Læber,
 Som saa tidt ovlod sig til vor Lyst,
 Og den Sang, hvormed Du stræber
 Op til Tronen, smelter ei vort Bryst.
 Himlens, Dydens, vor Veninde,
 Tidlig sank Du om for Dødens Lee.
 Men vor hede Graad skal rinde
 Paa Dit Støv, Du faldne Lilie!
 Levning af det bedste Hierte,
 Haandsfuld Jord, som var Din Skabers Hnus,
 Du bortsmulrer. Men vor Smerte
 Bygge Tre-Støtter paa Dit Gruus!
 En dybtsaaret Vegtetfælle
 Prise Dine Dyder med sit Skrig!

Dg en Moders Graad fortælle

Hvilken Datter hun har tabt i Dig!

Klynk og du, forladte Spæde!

Brist i Graad, — men føel den ei endnu! —

Seer Du ei, at alle græde? —

Dg dog taber ingen det som du.

Suk og du, som læser dette,

Føel vort Tab, Du kolde Vandrerer,

Klag, at Doden tør udslætte

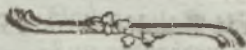
Dydens Aftryk — Godheds Billede.

Dg den fromme Graad, som flyder

Paa vor salige Venindes Grav,

Skienke dig et Glimt af Dyder,

Som hun alt for kort har straalet af!

Dver M. J***.

I 775*.)

Sig mig, du, som med afmægtig Klage
 Vanærer Venners Hvilested:
 Hvad gavner Graad? hvo kaldte dem tilbage
 Fra Mattens tause Bred?
 Strøm Taare! strøm, som Ild! tyld al din Varme
 I Brystet af det elskte Liig!
 Bøi Døden, bange Suf! og svæk hans Arme,
 Du vilde Klagesfrig!
 Af! — ubevæget, kold og døv omspænder
 Tyrannen den begrædte Jord;
 Som Livets Gud først vrister af hans Hænder
 Ved et almægtigt Ord!
 Hvad skal de Taarer da, som intet nytte?
 Og sig mig, hvem begræder du?
 Er det den elskte Salige, hvis Hytte
 Guds Bink nedbryder nu?
 See Hende smile fra Cherubers Bolig!
 Mon Hun i Sit Halleluja
 Erindrer Stov, hvor Hun alt her saa rolig,
 Saa glad løbrev Sig fra?
 Misund dog ei din troeste Veninde,
 Den rige Frugt af prøvet Dyd!

Mand!

*) Er ogsaa i Digterens eget Naavn; han tabte meget ved hendes Død.

Mand! Børn! Slægt! Armod! ingen Graad maa
rinde

For eders Elstes Fryd! —

O hvilken Rigdom stramte fra Dit Hierte
Paa al Din Udsigts længste Kreds!

Beninde! — Moder! — og vi see med Smerte,
At Du est vel tilfreds? —

O J*** — o vor — o alles Glæde!

Er det den Tak vi yde Dig?

Vi saae Din Godheds Løn forud, og græde,
Fordi den skyndte sig?

Bort Taare! men den drypper hed! den sletter

De bedst udtænkte Tanker ud!

Hvad vil du? Sie forvovne Suk, som tretter
Med Godheds vilse Gud!

Mon han miskiendte Tiden, da han kaldte

Sin elste Brud fra Prøvelsen?

Græd! bræs! og sig om Timen, som han valte,
Hvorfor du laster den?

Halvtrettet gik vor Moder dig imøde,

Forhadte, tunge Alderdom!

Hun saae, hun følte halv din Vægt; og bøde,

Før al din Lyngsel kom!

Hun nød endnu med Sit halobrussne Die

Fuldmoden Frugt af hver en Pligt;

Hvad hun forlod var meest ved Hendes Nøie

Fuldført, og lykkeligt!

Mands, Børns og Slægts taknemmelige Taarer

Forfriskte Kilden til der' Vel;

Og tyldte Lyst igiennem kolde Aarer

J hendes trette Siel.

Saa sank den i en sød og salig Slummer
 I Godheds Arm, fra-Benners Skid;
 Og efterlod dem kun den ene Kummer,
 At Hun saa snart var død.

Ik seer Du den, Du sømteste Veninde;
 Da see den første gang med Lyst!
 Nyd alles Graad! og læs Dit Vreminde
 I hvert et saaret Bryst!

O Armod's Trøst! o Dydens Roes og Glæde!
 Ei Marmor skal Du see, men meer!
 See ved Din Afke, Fremmede som græde,
 Naar Heltens Arving leer!

Dog, Du har endt Dit Lob! Du vandt Din Krone!
 Og kommer ei vort Tab ihu!

Mon Du, i Glands fra Herlighedens Trone,
 Kan see Din Grav endnu?

Hvad vil I da, uædle, spildte Taarer?
 Hvad skal da Sorgens hæse Raab?

O Salige! gav dog Din Død, som saarer,
 Selv Lægedom og Haab!

En Død som Din, beslutte vore Dage!

Da skal vi glemme Graad og Skrig,
 Og ei forgieves kalde Dig tilbage,
 Men glade gaae til Dig!

